

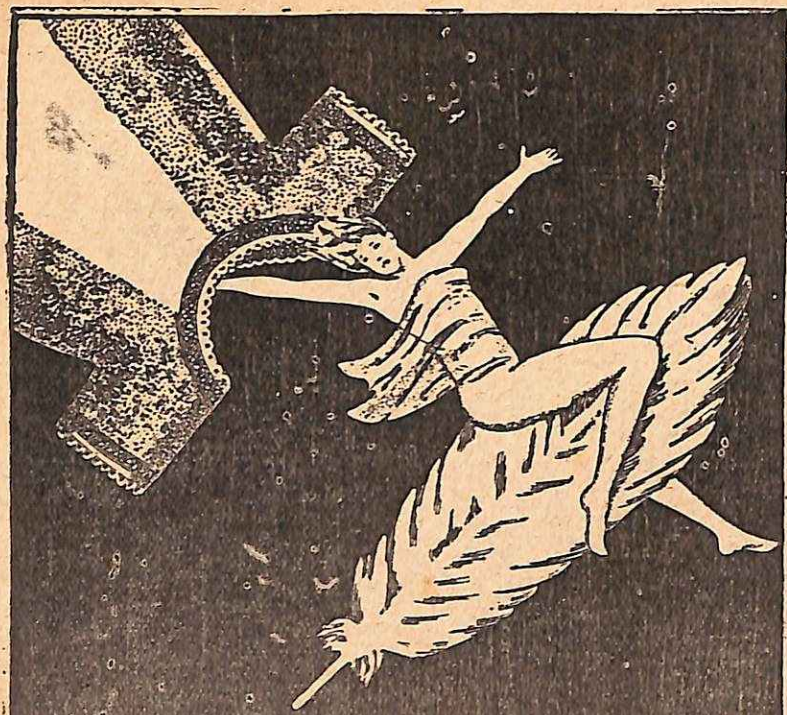
ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ

1932

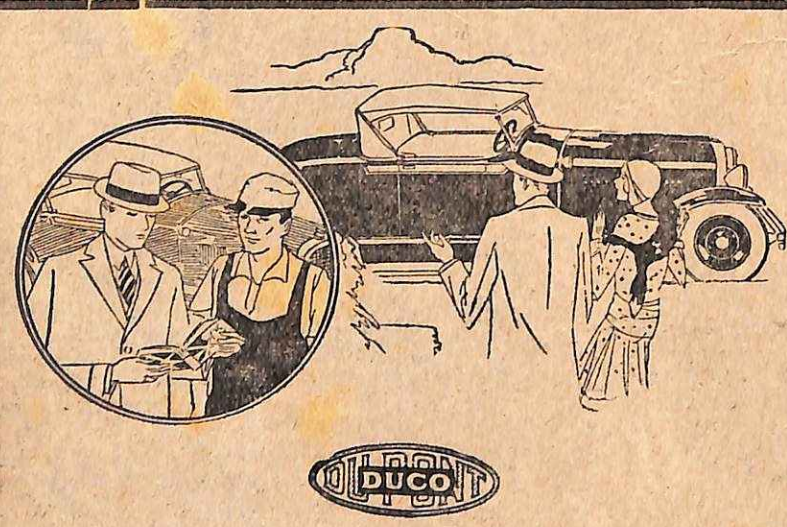
ΕΤΟΣ Ζ'
ΑΡ. 47
326

Εγγραφή Τροφίμων

ΕΥΛΥΓΙΣΤΟΣ ΚΑΙ ΕΛΑΦΡΑ ΣΑΝΦΤΕΡΟ
ΘΑ ΓΙΝΕΤΕ ΜΕ ΤΑ ΔΙΣΚΙΑ ΚΑΤΑ ΤΗΣ
ΠΑΧΥΣΑΡΚΙΑΣ
KISSINGA
Πωλούνται εις τα φαρμακεία
ΓΕΝ. ΑΝΤΙΠΡ. ΤΖΟΥΡΟΣ-ΚΑΡΡΑΣ
ΠΛΑΤΕΙΑ ΑΓ. ΘΕΟΔΩΡΩΝ 9 - ΤΗΛΕΦ 23605

ΑΝΤΟΧΗ-ΔΙΑΡΚΕΙΑ-ΩΜΟΡΦΙΑ-ΟΙΚΟΝΟΜΙΑ
ΤΟ **DU CO** ΤΩΝ ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΩΝ
DU PONT DE NEMOURS & CO
Γενική Αντιπροσωπεία διὰ τὴν Ἑλλάδα:
ΝΕΟΛΑΒ. Α. Ε. Στεὰ Μετεχεινὸς Ταμείου 17.

ΣΤΗΘΙΚΑ ΝΟΣΗΜΑΤΑ
ΛΟΥΚΑΣ ΜΟΥΖΑΣ
Γιατρὸς Παθολόγος

Διδάκτωρ Πανεπιστημίου Λα-
ζάνης, τέως ἐσωτερικὸς βοηθὸς
Νεοορμείου Πανεπιστημίου Λα-
ζάνης. Δέχεται Δέκα 7 (πάρθεος
Βουλῆς) 10-12 π.μ. καὶ 4-7 π.
μ. Τηλεφ. 23078

Η ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΚΡΕΜΑ ΕΛΕΝΑ
Ἀπαραίτητον καλλωπιστικὸν διὰ κάθε
κυρίαν. Διατηρεῖ τὴν δροσερότητα τοῦ
προσώπου. Καθαρίζει τὸ δέρμα. Ἐξολε-
ρεῖ τὰς ρυτίδας. Προφυλάσσει τὸ πρό-
σωπον ἀπὸ τὰς καιρικὰς μεταβολὰς.
Διὰ περισπούδαστον πληροφορίας, ἀπο-
καθίτε εἰς τὸ Φαρμακεῖον κ. Νικήτα
Λαοκαλάκη, Ὁμόνοια.

Καθε κομψή Κυρία δὲν πρέπει νὰ βια-
σθῇ νὰ ράψῃ τὰ φορέματά της. Ἄς ἐπι-
σκεφθῇ τὸν **ΡΑΠΤΙΚΟΝ ΟΙΚΟΝ** τῆς δι-
πλωματούχου μεδίστας

Δ'ΟΣ ΧΡΥΣΑΣ ΒΑΣΙΛΕΙΑΔΟΥ

ΟΔΟΣ ΒΟΥΛΗΣ 37α.

Θὰ εὕρῃ ὅλα τὰ τελευταῖα μοντέλλα
τῆς χειμερινῆς οἰκίας μὲ χάρι. Παριζιάνι-
κο γούστο καὶ τιμὰς λογικὰς.

Γίνονται δεκταὶ παραγγελίαι καὶ ἀπὸ
τὰς ἐπαρχίας ἐπὶ μέτρον

ΕΜΠΟΡΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ
ΑΝΩΝΥΜΟΣ ΕΤΑΙΡΕΙΑ
ΕΚΤΕΛΕΙ ΠΑΣΑΝ ΤΡΑΠΕΖΙΤΙΚΗΝ ΕΡΓΑΣΙΑΝ
ΤΑΜΙΕΥΤΗΡΙΟΝ 41)40)0 μέχρι δραχμῶν 100.000
ΕΝΟΙΚΙΑΣΙΣ ΔΙΑΜΕΡΙΣΜΑΤΩΝ ΧΡΗΜΑΤΟΚΙΒΩΤΙΩΝ
42 ΥΠΟΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ

Ἐτοιμάσθη πλουσία συλλογὴ
χαρτοφυλακίων διὰ τὰς Δίδας
φοιτητρίας καὶ μαθητρίας. Τὰ χαρ-
τοφυλάκια εἶνε ἐλαφρὰ καὶ εὐ-
εργετικά.

ΤΙΜΑΙ ΑΣΥΝΑΓΩΝΙΣΤΟΙ
Ἐργαστάσιον καὶ Κατάστημα
Π. ΤΣΟΠΑΝΑΚΟΥ
Βουκουρεστίου καὶ Σταδίου.

ΓΕΩ. Ν. ΜΟΥΜΟΥΤΖΗΣ

Γιατρὸς δερματολόγος. Ἐπὶ δεκα-
εξαετίαν Ἐπιμελητὴς τῆς ἰδιαιτέ-
ρας Κλινικῆς τοῦ Καθηγητοῦ κ.
Γεωρ. Φωτεινοῦ. Δέχεται ἐνδὲς Κα-
ραλληνίας καὶ Τρυφῆς 1.
Ὁραὶ 8-11 π.μ. καὶ 4-7 π.μ.
Ἀριθ. τηλεφ. 80215

ΚΑΤΑ ΤΗΣ ΥΠΕΡΤΡΙΧΩΣΕΩΣ

τοῦ προσώπου καὶ
οὐδὲν ἥσσονος μέρους
τοῦ σώματος, χρησι-
μοποιήσατε τὸ παγ-
κοσμίου φήμης Βιεν-
νέζικον καλλυντικὸν
— ἀποτριχωτικὸν Ra-
pidenth, διὰ τοῦ ὁ-
ποῦ δὲν ἀποκόπτονται
ἀπλῶς αἱ τρί-
χες, ὡς συμβαίνει ἐν γένει μὲ τὰ λοιπὰ
κοινὰ ἀποτριχωτικά, ἀλλ' ἐξαλείφονται
αὐτὰ μὲ τὴν οἶζαν, τῇ βοήθειᾳ εἰδικῆς
σολητηρίου, συγχρόνως δὲ δι' εἰδικῆς
ἀρωματικῆς λοσιὸν ἀπονεύονται ὁ θά-
λας, οὕτως ὥστε τὸ περικύττωμα
νὰ μὴ ἐπαναφύεται πλέον. Ἀποτελεσμα-
τικότης ἡγηγημένη. Αἱ παραγγελίαι τῶν
ἐπαρχίων ἐκτελοῦνται τάχιιστα. Διὰ χον-
δρικὴν καὶ λιανικὴν πώλησιν ἀπεστέ-
τε: Γεν. Ἀντιπροσώπων Ἑορμὰ Μόσχ.
Στοὰ Φέξη, Νο 22 Ἀθῆναι (παρὰ τὸ
Καρτοπωλεῖον).

ΠΩΛΕΙΤΑΙ οἰκόμενον 600 κα-
ρίπου πῆχυν ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Ἀγ.
Βαρβάρας 18 (Προφῆτης Ἡλίας
Παγκρατίου). Πληροφορία παρὰ
τῷ Διευθυντῇ τῆς «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙ-
ΑΣ», Λέκκα 1

Συνιστῶμεν τὴν **ΟΦΘΑΛΜΟ-
ΛΟΓΙΚΗΝ ΚΛΙΝΙΚΗΝ** τοῦ κ.
ΣΠΗΛΙΟΥ ΧΑΡΑΜΗ. Ὑψηλοῦ
τῆς Ὁφθαλμολογίας ἐν τῷ Πανα-
πιστημίῳ.
Μετάνδρου 27 Ἀθῆναι, Τηλ. 1-60

Οἰκονομία

ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΣ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΔΡΧ. 200 , ΕΞΑΜΗΝΟΣ 100 , ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ 6 , ΑΜΕΡΙΚΗΣ 6 , ΑΦΡΙΚΗΣ 6 , ΒΕΛΓΙΚ. ΚΟΓΚΟ 30	ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ ΚΩΝΣΤ. Ι. ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΣ ΚΥΡΙΑΚΗ, 20 Νοεμβρίου 1932	ΓΡΑΦΕΙΑ: ΟΔΟΣ ΛΕΚΑ ΑΡΙΘ. 7 ΤΥΠΟΓΡ.: ΓΕΡΜΑΝΟΥ ΠΑΛ. ΠΑΤΡΩΝ 5 ΑΡΙΘΜΟΣ ΤΗΛΕΦΩΝΟΥ 21-419
---	--	---

ΓΕΝΙΚΟΙ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΙ ΤΗΣ «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ»:
Ἐν Ἀμερικῇ Mr D. Stroumbos 602 w. 137 th Str (Apt. 41) New-York city.
Ἐν Αἰγύπτῳ ὁ κ. Χρ. Σαράφης 12 Cheikh Soliman Pacha, Alexandrie.
Ἐν Βελγικῇ Κογκὸ ὁ κ. Γ. Ἀντωνιάδης B.P. 445 Elisabethville Congo-Belge

ΓΕΝΙΚΟΙ ΠΡΑΚΤΟΡΕΣ
Ἐν Ἀμερικῇ διὰ τὴν κατὰ φύλλον πώλησιν τῆς «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ»
ATHENS NEWS AGENCY
508-510 WEST 58TH STREET NEW YORK, CITY
Ὅπου δὲν ν' ἀπευθύνονται οἱ ἐνδιαφερόμενοι.

Πολλοὶ ἀναγνώσται μᾶς γράφουν, ὅτι ἐπιθυμοῦν νὰ προμηθευθοῦν τὰς ἐκδόσεις μᾶς καὶ νὰ ἐγγραφοῦν συνδρομηταὶ τοῦ περιοδικοῦ μᾶς, ἀλλὰ δυσκολεύον-
ται εἰς τὴν ἐκδοσὶν ἐπιταγῶν. Γὰρ νὰ τοὺς διευκολυνοῦμε σχετικῶς, τοὺς πληροφοροῦμεν, ὅτι δεχόμεθα τὸ ἀντίτιμον τῶν συνδρομῶν, φύλλων, βιβλίων, Ἡμερολογίων,
κτλ. εἰς γραμματόσημα ἢ κινητὰ χαρτόσημα οἰοσδήποτε τιμῆς.

ΜΙΑ ΜΑΤΙΑ ΣΤΗΝ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙ Η ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ ΕΒΔΟΜΑΣ

ΝΑΠ. ΠΑΠΑΓΩΡΓΙΟΥ: «Ὁ
Μπαμπᾶς Ἀφασίας», διηγηματά.
— **ΔΩΡΟΥ ΦΑΝΤΑΖΗ:** «Σένα
Μέτρα», ἑμμετρὲς μεταφράσεις.

Μὲ τὸν κ. Ναπ. Παπαγιωργίου εἶχα
τὴν εὐχαρίστησιν νὰ συναντηθῶ ἄλλη
μὰ φορὰ, τὴν ἐποχὴν ποὺ ἐγραφα τὰ
κοιτικὰ σημειώματά της «Παιδαγωγία».
Ἐπρόκειτο γὰρ τὸ «Ἀνάμνησά στοὺς
Ἀνθρώπους», τὴν πρώτην συλλογὴν διη-
γημάτων του. Εἶχα πεῖ, τότε, μερικά
πράγματα, ποὺ δὲ θὰ δυσκολευθῶνεν
καθόλου νὰ τὰ ἐπαναλάβω καὶ σήμερα,
μὲ τὴν εὐκαιρίαν τῆς ἐκδόσεώς τοῦ δευ-
τέρου λογοτεχνικοῦ βιβλίου του. Πραγ-
ματικὰ, καὶ στὸ δεύτερον αὐτὸ βιβλίον,
διαπιστώνω τὴς ἰδίας ἀρετῆς, ἀλλὰ καὶ
τὰ ἴδια σοφὰ καὶ μειονεκτήματά. Παρα-
μένει, πάντα, ὁ ὁρὸς ἐμπροσθοπορευ-
τικῆς, μὲ τὴν ὁρὸς-ὁρὸς ἐντονὴν παρατηρη-
τικότητα, τῇ ζωντανῇ καὶ δὲν νεκρῇ
φράσει — ποὺ θυμίζει κάποτε τὸν Χάμ-
σον — τὴς ἀπροσδόκητες ὥραιες πε-
νελέες, γιομάτες χρώμα, ἐκφράση καὶ
παρυστατικότητα — ἀλλὰ, συγχρόνως,
μὲ τὴν ἰδίαν ἐπιζητήσιν τοῦ παραλόγου
ἐφαρμογῶν, τοῦ ψυχολογικοῦ ἀπονεύ-
μοῦ, τῆς δίχως καλλιτεχνικὴν ἀνάσ-
σιν συσσωρευμένης ἀγωνίας! Ἐνὰς ἄν-
θρωπος ποὺ θέτει τὸν Πόον, στὴν πρω-
τῇ-πρωτῇ, ἴσως, θέσει, μεταξὺ τῶν κο-
ρυφαίων λογογράφων, ἐξοικειωμένος,
ἀν' ὅχι ποτισμένος, μὲ τὸν ὥλο καὶ τρα-
γικὸν ρεαλισμὸν τῶν μεγάλων Ρώσων
συγγραφέων, σὺν καὶ μένα, δὲν πι-
στεύω, βέβαια, νὰ κατηγορηθῇ, ὅτι ἀ-
ποστρέφει εὐαίσθητα τὸ πρόσωπο ἀπὸ
τὸ μακάθριον καὶ τὸ σαραχινικό...
Ἀλλὰ στὸν κ. Παπαγιωργίου (ποὺ θὰ
τὸν προτιμῶσα Παπαγιωργί, Παπα-
γιωργὸς ἢ Παπαγιωργίου, καθ' ἑαυτόν,
τὸ μακάθριον καὶ τὸ σαραχινικό, τὸ ρεαλι-
στικὸς ὅμω στοιχεῖο, ποὺ ὑποτιθεῖται —
τοῖς αὐτὸ τὸ εἰσποδιστικόν — ὅτι ἐν-
φορᾷ τὴν πραγματικὴν ζωὴν, μένει δι-
χῶς καλλιτεχνικὴ ἀπόδοσις, καὶ χωρὶς
κανένα ἀντιστάθμισμα, ξεκάθαρτον καὶ
ἐξεζητημένο. Μοιάζει σὰ νὰ καταλήγει
σ' ἕνα «ποῦφ»! Τοῦ λείπει, ὅχι μόνον
ὁ καλλιτεχνικός, ἀλλὰ καὶ ὁ κοινωνικός,
ἀπλῶς, σκοπός... Στὰ διηγήματά του
Κατηφόρη, Ἐσφρα, ποὺ ἐκτεταλλέον-
ται, ἐπὶ τῆς, τὸν τρόπο καὶ τὴ φωνὴν
τῆς ζωῆς, ὁ κοινωνικός αὐτὸς σκοπός,

προέχει τόσο ἐντονα καὶ θεληματικὰ,
ποὺ δικαιώνει τὸ περιεχόμενό του, καὶ
τοῦ δίνει, κατὰ ἕνα ἄλλον τρόπο, τὴν
καλλιτεχνικὴν δικαιοσύνην. Διατηρεῖ-
ται ὑποβλητικὰ, σ' αὐτὰ, ἡ συντομία, ὁ
βαθύτερος εἰρμός, ἡ «λογικὴ» αὐτῆς
τῆς ἀγωνίας. Στὸν κ. Παπαγιωργίου,
δὲ συμβαίνει τίποτε ἀπ' αὐτὰ. Σ' ἐ-
κείνον ἰσχύει τὸ δόγμα «ἡ ἀγωνία γὰρ
τὴν ἀγωνίαν: κομμάτια τῆς ζωῆς σπα-
σιμωδικὰ, κυνηγημένα, μὲ τὸ τοιμπαδι-
κι, μέσ' στὰ πό-
μαθρα καὶ ἀποπι-
χτικὰ, στοιβαγ-
μένα καὶ ἀσυναρ-
μολόγητα, μὲ τὸ
σκοπὸ νὰ πνίξουν
τὴν ψυχὴν, μόνον
καὶ μόνον γὰρ τὴν
ἡδονὴν αὐτῇ, νὰ
τὴ βλέπει σταί-
νουςα μ' αὐτὸ τὸ
μαῖον βάρος!...
Εἶναι, λοιπόν, τό-
σο σαδιστὴς ὁ κ.
Παπαγιωργί οὗ ὥ-
στε νὰ τέρεπται
σ' αὐτὴ τὴ συν-
τρίβη;... Ἄλλα,
εἶπαμε: αὐτὸ εἶ-
ναι τὸ μόνον μειο-
νέκτημα. Ἄν καὶ τὸ θεωρῶ θεμελιώ-
δες, δὲν παύω νὰ βλέπω, παραλλήλως,
ὅλες τὶς ὥραιες δυνατότητες, ποὺ μπο-
ρεῖ νὰ φτάσῃ κάποια μέρα, χάρις στὰ
ἰδιαίτερα προσόντα τῆς ψυχογραφικῆς
του ἱκανότητος καὶ τῆς οὐδετερείας
τῆς ματιᾶς του. Ἵσως βαθύτεροι προ-
σανατολισμοί, κοινωνικοὶ ἢ καλλιτεχνι-
κοί, νὰ σόσουν τὴν κατάστασιν αὐτήν.
Ἄς ἐλπίσωμε πὼς θὰ συμβοῦν μὲ
μέρα.

Καὶ μὲ τὸ Λώρο Φαντάζη εἶχαμε ἑ-
πίσης, μὴ συνάντησιν, περίπου τὴν ἴ-
διαν ἐποχὴν. Ἦταν, τότε, ὁ καιρὸς τῶν
«Ἀθηνῶν» τῆς Μελοδοπλάνταξης
Ἀρσας, τῶν ἰδιωτικῶν νεοτεχνικῶν
ποιημάτων, ὅπως τὰ ὀνομάζει... Σ' αὐ-
τὸ τὸ ἀναμεταξύ, φαίνεται νὰ μεσολά-
θῃ καὶ ἄλλη μὴ ποιητικὴ συλλογὴ,
ποὺ δὲν εἶδα, μὲ τὸν τίτλον «Δίχως κα-
νένα τίτλον». Τώρα ἔχομε τὰ «Σένα
Μέτρα», ἑμμετρὲς μεταφράσεις ποιημά-
των τοῦ Μπαίρον.
τοῦ Χάινε καὶ τοῦ
Βαλερύ. Ὅσον ἀ-
φορᾷ τοὺς δυὸ
πρώτους, ὑπάρχουν
κάποια ἐλαφρυντι-
κά: Ὁ ρομαντι-
κὸς πλατυσμός τοῦ
«Κυανέου Τραγου-
διοῦ» τοῦ πρώτου,
καὶ ἡ χαοτικὴ ἀν-
τονομία, μὲ τὸ κα-
θάρσιο, εὐκόλο, τρε-
χούμενον, προσεῖδ' ὅ-
λο τὸν κόσμο νό-
μιμα, τὸν αἰσθημα-
τικὸν καὶ λιγυρὸν
κοιμωτεχνικὸν τῶν
τοῦ δευτέρου, παί-
νον ἕνα εἶδος ἐλ-
ποδύσεως. Ἀλλὰ νὰ δοθεῖ ἡ πλαστι-
κότης, ἡ ὅλη φευγαλέα ἀποχρώσεως
καὶ ἀπροσυνείδητος κινήσις, ἀγρία, λο-
γική, συγχροτημένη ἀρχιτεκτονικὴ καὶ
μουσικὴ τῆς βαλεριακῆς τεχνουργίας,
μοῦ φαίνεται σὺν τὸν ὅλῳ παραπολὺ
μεγάλῳ — πολὺ μᾶλλον δίχως ἐλαφρυντι-
κά, ἐκ τῶν προτέρων καταδικασμένο!
Ἐγὼ τὸ ἀνύχημα ν' ἀνῶκα τὴν κα-
τηχορίαν τῶν ἀνθρώπων, ποὺ πιστεύουν
κατ' ἀρχὴν, ὅτι τὸ ποίημα, ὅσο ἐκκο-
λονόητο καὶ ἂν εἴναι, εἶναι κάτι ποὺ δὲ

μεταφράζεται. Ἡ ἡχητικὴ ὑποβολὴ του
εἶναι τόσο στενὰ συνυφασμένη μὲ τὴν
ἡλικὴν ὑποβολὴν του, ποὺ νὰ μὴ μπορεῖ
νὰ γίνῃ λόγος γὰρ μεταφορά του σ'
ἄλλη γλῶσσα, παρὰ μόνον κατὰ θαῦ-
μα, ὅχι τέχνης, ἀλλὰ συμπτώσεως τῶν
ἀναλογιῶν. Καὶ τελοσπάντων, τὸ νὰ
παίρῃ κανένας, ἕνα ξένο ποίημα κα-
λὸ — συνήθως ἀριστοτεχνικὸν —
καὶ κρατώντας σχετικὰ τὸ νόημα του,
ἢ καὶ τὸν ἱσχυρὸν τὸ νοήματός του, νὰ
κάνῃ ἄλλο ἕνα ποίημα καλὸ, στὴ γλῶσ-
σά τῆς δικῆς μας, εἶναι κάτι ποὺ τὸ κα-
ταλαβαίνω: ἀλλὰ νὰ παίρῃ ἕνα ποίη-
μα καλὸ, καὶ νὰ κάνῃ, μὲ τὸ ὅλο τοῦ
ἕνα ποίημα ἑλληνικὸ καὶ ὁ, ὁμολογῶ
μὲ κάθε ταπεινότητα, ὅτι τὸ θεωρῶ ἀ-
κατανόητον... Καὶ στὴν περίπτωσιν αὐ-
τῶν τῶν «μεταφράσεων», δὲ βλέπω
παρ' αὐτὸ τὸ τελευταῖον. Τὸ θαυμαστὸ
ἐπισυνείδητος παιχνίδι τῶν ὁραίων
ἐννοιῶν τοῦ Βαλερύ, παρουσιάζεται,
χωρὶς κανένα λόγο, ἀγνώριστον καὶ με-
ταμορφωμένο σὲ πρόχειρον παιχνίδι τοῦ
Πολέμου — καὶ τοῦ Πολέμου τῶν με-
τρίων ποιημάτων, ποὺ τοὺς λείπει ἡ
κόμα ἡ γνωστὴ τοῦ ἐπαγγελματικῆς καλα-
σθηδῆς, καὶ ἡ ἐπιμελημένη στιχογραφία,
ποὺ διακρίνεται καὶ χαρακτὴρίζεται
ἀπὸ τὰ καλὰ ποιήματα του. Ποιὸς ὁ
λόγος μᾶς τέτοιαις ἐργασίαις, ποὺ μῆτε
τὸ πρωτότυπον ἐκφράζει, μῆτε τ' αὐτῆς
μας ικανοποιεῖ; Ὑπάρχει, σ' αὐτὲς τὶς
μεταφράσεις, τὸ στίχογραφικὸν ἀδελφί-
της, τὸ στίχον ἀγνοία τῆς μουσικῆς τοῦ στί-
χου, τὸ στίχον ἀγνοία ἐπιθέτων, κακο-
δαλμένων καὶ δυσαρμονικῶν, ποὺ καὶ ἕ-
νας μόνος ἐξοικειωμένος μὲ τὴν τεχνί-
κην τοῦ Βαλερύ, καὶ τὴς πολλὰς τῆς
ἀπαιτήσεως, προκειμένου νὰ ἐκτεταρε-
θῇ αὐτὴ — πράγμα ποὺ, ἐγώ, τὸ ἐπα-
νάλω, τὸ θεωρῶ κατ' οὐσίαν ἀκατό-
ηστον — ὅμως μᾶλλον μελαγχολικός,
ἀν' ὅχι καὶ ἑλαφρὸν ἐξωραϊσμένος, γὰρ
τὸ μάταιον αὐτῆς τῆς προσπάθειας...
ΝΑΠΟΛΕΩΝ ΛΑΠΑΘΙΩΤΗΣ

ΑΠΟ ΤΟΥ ΠΡΟΕΔΡΟΥΣ ΦΥΛΛΟΥ
ΠΡΩΤΗ ΕΜΦΑΝΙΣΙΣ
ΠΡΩΤΗ ΑΓΑΠΗ
ΠΡΩΤΗ ΧΥΛΟΠΗΤΑ
ΠΡΩΤΟΣ ΓΑΜΟΣ
ΤΩΝ ΓΝΩΣΤΟΤΕΡΩΝ ΗΘΟΠΟΙΩΝ ΜΑΣ
Μία καμπάνια, γεμάτη ἀπὸ τὰ περιεργότερα ἐπεισόδια
τοῦ Ἑλληνικοῦ θεάτρου.

Εἰρήνη Π. Ρεμπουτζίου καὶ Ἰω-
άννης Ἀνταποστόλου, ἐμφανισθέντες
ἐν Κάλαις. Ἡ Διευθύνσις τοῦ περιο-
δικοῦ μᾶς, συγχάριται τοὺς μνηστευ-
θέντας, καθὼς καὶ τὰς δύο συνδεθείας
οἰκογενίας, εὐχεται ταχεῖαν τὴν στέφην.

ΠΙΣΤΕΥΩ μὲ δὲ λη μου τὴ δύναμι στήν ὕπαιρξι τῆς ψυχῆς, εἶπε ὁ Σάμ. Καὶ ἀκούστε γιατί.

Ὁ ἀδελφός μου κι' ἐγώ, εἴμαστε πολλοὶ φιλοκινδυνόι, κι' ἀγαπούσαμε ἐξαιρετικὰ τίς ἐπικινδύνους περιπέτειες καὶ τίς ἐξερευνησεις σὲ γῶρες, μακρινὰ καὶ μυστηριώδεις.

Εἴμαστε πλοῖσι, νέοι, γεροί, ἐλευθεροὶ καὶ τίποτε δὲν μᾶς ἐμπόδιζε νὰ ἱκανοποιούμε κάθε μας ἐπιθυμία. Κι' ἔτσι, κάθε τόσο, ταξιδεύαμε πότε στὴν Ἀμερική, πότε στὴν Ἀσία καὶ πότε στὴν Ἀφρική. Κυνήγοι-σάμε ἀγρία θηρία, γνωρίζαμε παράξενες φυλές, τρώγαμε ἐξωτικούς καρπούς καὶ κοιμώμαστε κάτω ἀπὸ δέντρα ποὺ εἶνε ἐντελῶς ἀγνωστα τοῦ Εὐρωπαϊοῦ.

Φυσικά, ἡ ζωὴ αὐτὴ εἶχε καὶ τοὺς κινδύνους τῆς, κινδύνους ἀπὸ θάνατο, ἀπὸ ἀγρίους ἀνθρώπους, κι' ἀπὸ θαλάσσια φειδιὼν καὶ σκορπιῶν. Οἱ κινδύνοι ὅμως αὐτοὶ μᾶς φαινόταντο ἀσκήμαντοι μπροστὰ στὴ μεγάλη εὐχρηστικότητα ποὺ νοιώθαμε, γνωρίζοντας ὅτι νὰ κόσομο κινούμενο καὶ παρὼν νὰ πῶ οὐτὲ νὰ φανταστούμε μπουρούσαμε ὅτι ὑπάρχει τόσο πλοῖσι καὶ τόσο μαγαλοπρεπὲς, ὅπως τὸν βλέπαμε τὴν πραγματικότητα.

Ἄ, εἶνε ὥρα, εἶνε μεθυστικὴ ὥρα, νὰ βλέπει κανεὶς νέα ἀστέρια στὸν οὐρανὸ καὶ ἀγνωστα σὺν καὶ ἔνθη στὴ γῆ, ν' ἀκούει πρωτόκουστα κελαρήματα παραμυθιῶν καὶ πούλιων, μετὰ τὸσο θεία χρωματισμένα, ὥστε νομίζεις ὅτι γιὰ πρώτη φορὰ νοιώθει τὴν ἀρμονία τῶν χρωμάτων.

Εἶν' ἀλήθεια βέβαια ὅτι ἐλ' αὐτὰ τὰ ὥρα, τὰ μοναδικὰ, τὰ οὐνεϊώδη πράγματα, εἶνε πολλοὶ πιθανὸν νὰ τὰ πληρώσει κανεὶς μὲ τὴ ζωὴ του... Ἀλλὰ κι' αὐτὸς ὁ ἀδιάκοπος κίνδυνος εἶνε κάτι μεθυστικὸ, πιστέψατέ με. Σὲ κάνει νὰ νοιώθεις καλύτερα τὴν ἁγία κάθε ὁμορφίαν, καὶ τῆς ζωῆς.

Ὅταν ὅμως δὲν εἶσαι μόνος, στίς περιπετειώδεις καὶ γοητευτικὰς αὐτὲς περιπλανήσεις, ὅταν δὲν ἔχεις νὰ σε κεφλής μόνο τὴ δική σου ζωὴ, ὅταν ἔχεις κοντά σου κι' ἄλλα πλάσματα ἀγαπημένα σου, τότε δὲν μπορείς νὰ μὴν ἀντισυγχῇς γιὰ τὴ ζωὴ τους, κι' ὁ κίνδυνος ποὺ τὴν ἀπειλεῖ δὲν σοῦ φαίνεται καθόλου μεθυστικὸς, ὅπως ὁ κίνδυνος ποὺ ἀπειλεῖ τὴ δική σου ζωὴ.

Ἦρσι, ἐγὼ ἀντισυγχῶ συχνὰ γιὰ τὸν ἀδελφὸν μου κι' ἐκεῖνος πὶ μὲν. Κι' ὅταν μὲ τὴ βοήθεια τοῦ Θεοῦ καὶ τῶν... ὅλων μας ξεφύγαμε ἀπὸ τὸν ποῖο μεγάλο κίνδυνον, τότε ἐλόγησαν καὶ συγκινημένοι, ἀγκαλιάζοντας καὶ φιλιούμενοι, σὺν νὰ εἴχαμε νὰ ἱσθαῖμε γρόνια.

Ἄ, εἴμαστε τόσο ἀγαπημένα ἀδελφάκια!... Συμφωνοῦσαμε σὲ ὅλα, εἴχαμε πάντα τίς ἴδιες ἀντιλήψεις καὶ, πολλὰ φορὲς, δὲν ἦταν ἀνάγκη νὰ μιλήσουμε γιὰ νὰ συνεννοηθῶμε. Διακρινόταν καὶ μάντευε ὁ ἕνας τὸν ἄλλον, καὶ γιὰ λόγια.

Ἄ, ὁ φτωχὸς μου ἀδελφός, ἦταν

ΠΑΡΑΘΕΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ Α. DAVID

ΤΟ ΚΡΑΝΙΟ ΠΟΥ ΜΙΛΑΕΙ...

τόνο ὠραῖος, τόσο χαριτωμένος!... Ἐμοῦ αἶξε ἄν ἕνας ἀρχαῖος Θεὸς τῆς Ἑλλάδος, μὲ τὸ ψηλὸ χυτὸ του κορμί καὶ τὸ εὐγενικὸ λεπτὸ του πρόσωπο, μὲ τὴν ἴσια μύτη, καὶ τὰ καλλίγραμμα χεῖλη του. Τὰ δόντια του ἦσαν θεϊκά, ὠραιότερα κι' ἀπὸ μαργαριτάρια, μοναδικὰ στὸν κόσμον, ἀλλὰ, καθὼς κάποτε ἔπεσε ἀπὸ ἕνα ὑψηλὸ δέντρο ὅπου εἶχε ἀνθεῖ ὅταν ἦταν τολὲς νέος, τοῦ ἔσπασε ἕνα δόντι καὶ τὸ εἶχε ἀντικαταστήσει μὲ χρυσό.

Κάποτε, σὲ μιὰ χώρα ἀγρίων Ἀφρικανῶν ποὺ εἴχαμε φτάσει, ὁ ἀδελφός μου, μὲ τὸ λαμπρὸ του ἀνάστημα, τὰ χρυσὰ του μαλλιά, τὰ χρυσεῖα του ἱμάτια καὶ τὴ λευκὴ του ἐπιδερμίδα, ἔκανε τόση ἐντύπωση στὸς μαύρους, ὥστε τὸν προσκύνῃσαν σὺν ὅλῳ Θεῷ, καὶ τοῦ πρόσφεραν θυσίαν καὶ δῶρα.

Ἄλλοτε πάλι, ἡ βασιλισσα μίσε μὰρ καὶ τὸν ἐρωτεύθηκε τόσο, ὥστε αὐτὴν ἔπαινε νὰ πῶ ὅτι ἦταν ἡ ἀντίμαρ καὶ ἡ ἀντίμαρ.

Εἶν' ἀλήθεια βέβαια ὅτι ἐλ' αὐτὰ τὰ ὥρα, τὰ μοναδικὰ, τὰ οὐνεϊώδη πράγματα, εἶνε πολλοὶ πιθανὸν νὰ τὰ πληρώσει κανεὶς μὲ τὴ ζωὴ του... Ἀλλὰ κι' αὐτὸς ὁ ἀδιάκοπος κίνδυνος εἶνε κάτι μεθυστικὸ, πιστέψατέ με. Σὲ κάνει νὰ νοιώθεις καλύτερα τὴν ἁγία κάθε ὁμορφίαν, καὶ τῆς ζωῆς.

Ὅταν ὅμως δὲν εἶσαι μόνος, στίς περιπετειώδεις καὶ γοητευτικὰς αὐτὲς περιπλανήσεις, ὅταν δὲν ἔχεις νὰ σε κεφλής μόνο τὴ δική σου ζωὴ, ὅταν ἔχεις κοντά σου κι' ἄλλα πλάσματα ἀγαπημένα σου, τότε δὲν μπορείς νὰ μὴν ἀντισυγχῇς γιὰ τὴ ζωὴ τους, κι' ὁ κίνδυνος ποὺ τὴν ἀπειλεῖ δὲν σοῦ φαίνεται καθόλου μεθυστικὸς, ὅπως ὁ κίνδυνος ποὺ ἀπειλεῖ τὴ δική σου ζωὴ.

Ἦρσι, ἐγὼ ἀντισυγχῶ συχνὰ γιὰ τὸν ἀδελφὸν μου κι' ἐκεῖνος πὶ μὲν. Κι' ὅταν μὲ τὴ βοήθεια τοῦ Θεοῦ καὶ τῶν... ὅλων μας ξεφύγαμε ἀπὸ τὸν ποῖο μεγάλο κίνδυνον, τότε ἐλόγησαν καὶ συγκινημένοι, ἀγκαλιάζοντας καὶ φιλιούμενοι, σὺν νὰ εἴχαμε νὰ ἱσθαῖμε γρόνια.

Ἄ, εἴμαστε τόσο ἀγαπημένα ἀδελφάκια!... Συμφωνοῦσαμε σὲ ὅλα, εἴχαμε πάντα τίς ἴδιες ἀντιλήψεις καὶ, πολλὰ φορὲς, δὲν ἦταν ἀνάγκη νὰ μιλήσουμε γιὰ νὰ συνεννοηθῶμε. Διακρινόταν καὶ μάντευε ὁ ἕνας τὸν ἄλλον, καὶ γιὰ λόγια.

Ἄ, ὁ φτωχὸς μου ἀδελφός, ἦταν

ἀπόδρασι μας. Μᾶς πῆραν λοιπὸν στὸ κυνήγι καὶ μὲ τὰ φαρμακερὰ τους βέλη, σκότωσαν ἕναν ἀπὸ τοὺς συνοδοὺς μας καὶ τὸν φτωχὸ ἀδελφὸν μου! Βρεθήκαμε τότε στὴ σκληρὴ ἀνάγκη ν' ἀφύσσουμε τοὺς νεκροὺς στὴ διάθεσι τῶν ἀνθρωποφάγων καὶ νὰ φύγουμε γρήγορα, μαζὶ μὲ μερικὸς ἄλλους ἐξερευνητὰς ποὺ περνοῦσαν ἐκεῖνη τὴ στιγμή ἀπ' ἐκεῖ, γιὰ νὰ σωθῶμε...

Ὅταν τέλος οἱ μαύροι μᾶς ἔχσαν, ἐγὼ, ἀπαρηγόρητος, ἤθελα νὰ γυρίσω πίσω, γιὰ νὰ πάρω τὸ πτώμα τοῦ ἀδελφου μου καὶ νὰ τὸ θάψω. Δὲν μὲ ἄρτησαν ὅμως οἱ σύντροφοί μου.

—Δὲν θὰ τὸ θρῆς, μοῦ ἔλεγε, τὸ πτώμα τοῦ ἀδελφου σου! Ὅτὰ τὸ ἔχσαν οἱ ἄγριοι... Εἶνε φοβερὴ αὐτὴ ἡ φυλὴ, κι' εἶνε ἐκάνει πολλοὺς Εὐρωπαίους, ὡς τὸ ῥα. Ἐνὰς γκερεμὲς ἐκεῖ κοντὰ στὸ χωριὸ τους, εἶνε γεμάτος ἀπὸ τὰ κρανία τῶν λευκῶν καὶ τῶν μαύρων ποὺ σκοτώνουν κάθε τόσο.

Ἀκούγοντας τὰ λόγια αὐτά, ἀνατρίχιασα σὺν κορμῷ. Ἐπεί λοιπὸν καὶ τὸ κρανίον τοῦ ἀδελφου μου θὰ τὸ πετοῦσαν ἐκεῖ μέσα οἱ ἄγριοι, μαζὶ μὲ τ' ἄλλα. Ὁ, ἂν ἦταν δυνατὸν νὰ

πᾶν νὰ τὸ πάρω. Μὰ πῶς; Οἱ μαύροι θὰ μὲ ἄρτην καὶ ἐμένα ζωντανό; Καὶ ἂν κατόρθωνα νὰ φτάσω ὡς ἐκεῖ, θὰ μπορούσα ν' ἀναγνωρίσω, ἀνάμεσα σὲ τόσα ἄλλα, τὸ κρανίον τοῦ ἀδελφου μου; Φοβέμαι.

Οἱ ἄλλοι ἐξερευνητὰ ἀκολούθησαν ἄλλο δρόμο καὶ αὐτὸς ἄρτησαν μόνο, μαζὶ μὲ λίγους συντρόφους μου. Δὲν μοῦ ἔκανε πειθὴ ἡ καρδιά ν' ἀπομακρυνθῇ ἀπὸ τὰ μέση ἐκεῖνα. Πήγαμε πρὸς πῶρ καὶ πάλι ἐξαγρύλλισα... Μιὰ ἀκατανίκητὴ ἔλξη μὲ τραβῶσε πρὸς τὸ μέρος ὅπου ὁ ἀδελφός μου εἶχε βοᾶ τόσον οἰκτρὸ θάνατο, κι' ὅπου θὰ ὑπῆρχαν ἀκόμα τὰ κόκκαλά του.

Καὶ ὁ καιρὸς ἐντωμεταξὺ περνοῦσε. Μήνες ἐλκλήρου, ποικιλιάνοι νὰ πᾶν ἀπὸ τὸν φλογερὸ ἥλιο τῆς Ἀφρικής, στήνοντας πότε ἔδω καὶ πότε ἐκεῖ τὴν σκηνή μου, κι' ἀντιμετωπίζοντας

τὰ κόκκαλά μου στὴν Ἀφρική. Ἐξάρνα, μιὰ μέρα, καθὼς περνοῦσαμε ἀπὸ ἕνα χωριὸ μαύρων, ἀκούσαμε ἄλλοιους ἀλλοδαποὺς, κρότο τυμπάνων καὶ βύλων. Πλησιάζαμε, γιατί ἔξωκα ὅτι οἱ κάτοικοι τοῦ δέν ἦσαν ἀνθρωποφάγοι, κι' εἴχαμε τότε, τοὺς μαύρους νὰ χορεύουν ἐξέλλοι, γύρω ἀπὸ μερικὸς ἄλλους, μαύρους δεμένους σὲ πασσάλους.

Δὲν ἀργήσαμε καθόλου νὰ μάθουμε τί εἶχε συμβεῖ. Οἱ ἐξημερωμένοι μαύροι τοῦ χωριοῦ αὐτοῦ εἶχαν νικήσει σὲ μιὰ μάχη τοὺς ἀνθρωποφάγους, ποὺ εἶχαν σκοτώσει τὸν ἀδελφὸν μου, κατέστρεψαν τὸ χωριὸν τοῦ καὶ αἰχμαλώτισαν τοὺς κατοίκους του.

Τότε κι' ἐγὼ, μὲ τὴν καρδιά γεμάτη ἀγρία χαρά, ἄρχισαν ν' ἀλλάζω καὶ νὰ γροῦθω μαζὶ μὲ τοὺς νικητὰς. Κι' αὐτοὶ, κολακούμενοι γιὰ τὴν συμμετοχὴν μου στὴν χαρὰ τους, μὲ ρώτησαν τί γὰρ ἤθελα νὰ μοῦ κάνουν.

Τοὺς παρεκάλεσα τότε νὰ μοῦ δώσουν ἕνα δέντρο, γιὰ νὰ πᾶω στὸ χωριὸν ποὺ κατέστρεψαν.

Αὐτοὶ μοῦ ἔδωσαν τρεῖς δέντροι, κι' ἔπειτα ἀπὸ πελοπορία τριῶν ὥρων, φτάσαμε στὸ χωριὸ τῶν νικητῶν.

Ὅλας ἡ καλὴ ἦσαν σωριασμένες κάτω καὶ τὰ πτώματα τῶν σκοτωμένων βοιτκόντουσαν σκορπισμένα ἐδῶ κι' ἐκεῖ.

Παρακάλεσα τότε τοὺς ἰδιόχους: νὰ μὲ πᾶν σὺν γκερεμ, ὅπου οἱ ἀνθρωποφάγοι ἔδωσαν τὴν κρανία τῶν ἀνθρώπων ποὺ σκοτώνουν.

Ὅταν μὲ λίγους βοήθηκα ἀπὸ καὶ, ἡ καλὴ ἦσαν σωριασμένες κάτω καὶ τὰ πτώματα τῶν σκοτωμένων βοιτκόντουσαν σκορπισμένα ἐδῶ κι' ἐκεῖ.

Παρακάλεσα τότε τοὺς ἰδιόχους: νὰ μὲ πᾶν σὺν γκερεμ, ὅπου οἱ ἀνθρωποφάγοι ἔδωσαν τὴν κρανία τῶν ἀνθρώπων ποὺ σκοτώνουν.

Ὅταν μὲ λίγους βοήθηκα ἀπὸ καὶ, ἡ καλὴ ἦσαν σωριασμένες κάτω καὶ τὰ πτώματα τῶν σκοτωμένων βοιτκόντουσαν σκορπισμένα ἐδῶ κι' ἐκεῖ.

Παρακάλεσα τότε τοὺς ἰδιόχους: νὰ μὲ πᾶν σὺν γκερεμ, ὅπου οἱ ἀνθρωποφάγοι ἔδωσαν τὴν κρανία τῶν ἀνθρώπων ποὺ σκοτώνουν.

Ὅταν μὲ λίγους βοήθηκα ἀπὸ καὶ, ἡ καλὴ ἦσαν σωριασμένες κάτω καὶ τὰ πτώματα τῶν σκοτωμένων βοιτκόντουσαν σκορπισμένα ἐδῶ κι' ἐκεῖ.

Παρακάλεσα τότε τοὺς ἰδιόχους: νὰ μὲ πᾶν σὺν γκερεμ, ὅπου οἱ ἀνθρωποφάγοι ἔδωσαν τὴν κρανία τῶν ἀνθρώπων ποὺ σκοτώνουν.

Ὅταν μὲ λίγους βοήθηκα ἀπὸ καὶ, ἡ καλὴ ἦσαν σωριασμένες κάτω καὶ τὰ πτώματα τῶν σκοτωμένων βοιτκόντουσαν σκορπισμένα ἐδῶ κι' ἐκεῖ.

Παρακάλεσα τότε τοὺς ἰδιόχους: νὰ μὲ πᾶν σὺν γκερεμ, ὅπου οἱ ἀνθρωποφάγοι ἔδωσαν τὴν κρανία τῶν ἀνθρώπων ποὺ σκοτώνουν.

Ὅταν μὲ λίγους βοήθηκα ἀπὸ καὶ, ἡ καλὴ ἦσαν σωριασμένες κάτω καὶ τὰ πτώματα τῶν σκοτωμένων βοιτκόντουσαν σκορπισμένα ἐδῶ κι' ἐκεῖ.

Παρακάλεσα τότε τοὺς ἰδιόχους: νὰ μὲ πᾶν σὺν γκερεμ, ὅπου οἱ ἀνθρωποφάγοι ἔδωσαν τὴν κρανία τῶν ἀνθρώπων ποὺ σκοτώνουν.

Ὅταν μὲ λίγους βοήθηκα ἀπὸ καὶ, ἡ καλὴ ἦσαν σωριασμένες κάτω καὶ τὰ πτώματα τῶν σκοτωμένων βοιτκόντουσαν σκορπισμένα ἐδῶ κι' ἐκεῖ.

Παρακάλεσα τότε τοὺς ἰδιόχους: νὰ μὲ πᾶν σὺν γκερεμ, ὅπου οἱ ἀνθρωποφάγοι ἔδωσαν τὴν κρανία τῶν ἀνθρώπων ποὺ σκοτώνουν.

Ὅταν μὲ λίγους βοήθηκα ἀπὸ καὶ, ἡ καλὴ ἦσαν σωριασμένες κάτω καὶ τὰ πτώματα τῶν σκοτωμένων βοιτκόντουσαν σκορπισμένα ἐδῶ κι' ἐκεῖ.

Παρακάλεσα τότε τοὺς ἰδιόχους: νὰ μὲ πᾶν σὺν γκερεμ, ὅπου οἱ ἀνθρωποφάγοι ἔδωσαν τὴν κρανία τῶν ἀνθρώπων ποὺ σκοτώνουν.

Ὅταν μὲ λίγους βοήθηκα ἀπὸ καὶ, ἡ καλὴ ἦσαν σωριασμένες κάτω καὶ τὰ πτώματα τῶν σκοτωμένων βοιτκόντουσαν σκορπισμένα ἐδῶ κι' ἐκεῖ.

Παρακάλεσα τότε τοὺς ἰδιόχους: νὰ μὲ πᾶν σὺν γκερεμ, ὅπου οἱ ἀνθρωποφάγοι ἔδωσαν τὴν κρανία τῶν ἀνθρώπων ποὺ σκοτώνουν.

Ὅταν μὲ λίγους βοήθηκα ἀπὸ καὶ, ἡ καλὴ ἦσαν σωριασμένες κάτω καὶ τὰ πτώματα τῶν σκοτωμένων βοιτκόντουσαν σκορπισμένα ἐδῶ κι' ἐκεῖ.

Παρακάλεσα τότε τοὺς ἰδιόχους: νὰ μὲ πᾶν σὺν γκερεμ, ὅπου οἱ ἀνθρωποφάγοι ἔδωσαν τὴν κρανία τῶν ἀνθρώπων ποὺ σκοτώνουν.

Ὅταν μὲ λίγους βοήθηκα ἀπὸ καὶ, ἡ καλὴ ἦσαν σωριασμένες κάτω καὶ τὰ πτώματα τῶν σκοτωμένων βοιτκόντουσαν σκορπισμένα ἐδῶ κι' ἐκεῖ.

Παρακάλεσα τότε τοὺς ἰδιόχους: νὰ μὲ πᾶν σὺν γκερεμ, ὅπου οἱ ἀνθρωποφάγοι ἔδωσαν τὴν κρανία τῶν ἀνθρώπων ποὺ σκοτώνουν.

Ὅταν μὲ λίγους βοήθηκα ἀπὸ καὶ, ἡ καλὴ ἦσαν σωριασμένες κάτω καὶ τὰ πτώματα τῶν σκοτωμένων βοιτκόντουσαν σκορπισμένα ἐδῶ κι' ἐκεῖ.

Παρακάλεσα τότε τοὺς ἰδιόχους: νὰ μὲ πᾶν σὺν γκερεμ, ὅπου οἱ ἀνθρωποφάγοι ἔδωσαν τὴν κρανία τῶν ἀνθρώπων ποὺ σκοτώνουν.

Ὅταν μὲ λίγους βοήθηκα ἀπὸ καὶ, ἡ καλὴ ἦσαν σωριασμένες κάτω καὶ τὰ πτώματα τῶν σκοτωμένων βοιτκόντουσαν σκορπισμένα ἐδῶ κι' ἐκεῖ.

Παρακάλεσα τότε τοὺς ἰδιόχους: νὰ μὲ πᾶν σὺν γκερεμ, ὅπου οἱ ἀνθρωποφάγοι ἔδωσαν τὴν κρανία τῶν ἀνθρώπων ποὺ σκοτώνουν.

Ὅταν μὲ λίγους βοήθηκα ἀπὸ καὶ, ἡ καλὴ ἦσαν σωριασμένες κάτω καὶ τὰ πτώματα τῶν σκοτωμένων βοιτκόντουσαν σκορπισμένα ἐδῶ κι' ἐκεῖ.

Παρακάλεσα τότε τοὺς ἰδιόχους: νὰ μὲ πᾶν σὺν γκερεμ, ὅπου οἱ ἀνθρωποφάγοι ἔδωσαν τὴν κρανία τῶν ἀνθρώπων ποὺ σκοτώνουν.

Ὅταν μὲ λίγους βοήθηκα ἀπὸ καὶ, ἡ καλὴ ἦσαν σωριασμένες κάτω καὶ τὰ πτώματα τῶν σκοτωμένων βοιτκόντουσαν σκορπισμένα ἐδῶ κι' ἐκεῖ.

Παρακάλεσα τότε τοὺς ἰδιόχους: νὰ μὲ πᾶν σὺν γκερεμ, ὅπου οἱ ἀνθρωποφάγοι ἔδωσαν τὴν κρανία τῶν ἀνθρώπων ποὺ σκοτώνουν.

Ὅταν μὲ λίγους βοήθηκα ἀπὸ καὶ, ἡ καλὴ ἦσαν σωριασμένες κάτω καὶ τὰ πτώματα τῶν σκοτωμένων βοιτκόντουσαν σκορπισμένα ἐδῶ κι' ἐκεῖ.

Παρακάλεσα τότε τοὺς ἰδιόχους: νὰ μὲ πᾶν σὺν γκερεμ, ὅπου οἱ ἀνθρωποφάγοι ἔδωσαν τὴν κρανία τῶν ἀνθρώπων ποὺ σκοτώνουν.

Ὅταν μὲ λίγους βοήθηκα ἀπὸ καὶ, ἡ καλὴ ἦσαν σωριασμένες κάτω καὶ τὰ πτώματα τῶν σκοτωμένων βοιτκόντουσαν σκορπισμένα ἐδῶ κι' ἐκεῖ.

Παρακάλεσα τότε τοὺς ἰδιόχους: νὰ μὲ πᾶν σὺν γκερεμ, ὅπου οἱ ἀνθρωποφάγοι ἔδωσαν τὴν κρανία τῶν ἀνθρώπων ποὺ σκοτώνουν.

Ὅταν μὲ λίγους βοήθηκα ἀπὸ καὶ, ἡ καλὴ ἦσαν σωριασμένες κάτω καὶ τὰ πτώματα τῶν σκοτωμένων βοιτκόντουσαν σκορπισμένα ἐδῶ κι' ἐκεῖ.

Παρακάλεσα τότε τοὺς ἰδιόχους: νὰ μὲ πᾶν σὺν γκερεμ, ὅπου οἱ ἀνθρωποφάγοι ἔδωσαν τὴν κρανία τῶν ἀνθρώπων ποὺ σκοτώνουν.

Ὅταν μὲ λίγους βοήθηκα ἀπὸ καὶ, ἡ καλὴ ἦσαν σωριασμένες κάτω καὶ τὰ πτώματα τῶν σκοτωμένων βοιτκόντουσαν σκορπισμένα ἐδῶ κι' ἐκεῖ.

Παρακάλεσα τότε τοὺς ἰδιόχους: νὰ μὲ πᾶν σὺν γκερεμ, ὅπου οἱ ἀνθρωποφάγοι ἔδωσαν τὴν κρανία τῶν ἀνθρώπων ποὺ σκοτώνουν.

Ὅταν μὲ λίγους βοήθηκα ἀπὸ καὶ, ἡ καλὴ ἦσαν σωριασμένες κάτω καὶ τὰ πτώματα τῶν σκοτωμένων βοιτκόντουσαν σκορπισμένα ἐδῶ κι' ἐκεῖ.

Παρακάλεσα τότε τοὺς ἰδιόχους: νὰ μὲ πᾶν σὺν γκερεμ, ὅπου οἱ ἀνθρωποφάγοι ἔδωσαν τὴν κρανία τῶν ἀνθρώπων ποὺ σκοτώνουν.

Ὅταν μὲ λίγους βοήθηκα ἀπὸ καὶ, ἡ καλὴ ἦσαν σωριασμένες κάτω καὶ τὰ πτώματα τῶν σκοτωμένων βοιτκόντουσαν σκορπισμένα ἐδῶ κι' ἐκεῖ.

Παρακάλεσα τότε τοὺς ἰδιόχους: νὰ μὲ πᾶν σὺν γκερεμ, ὅπου οἱ ἀνθρωποφάγοι ἔδωσαν τὴν κρανία τῶν ἀνθρώπων ποὺ σκοτώνουν.

Ὅταν μὲ λίγους βοήθηκα ἀπὸ καὶ, ἡ καλὴ ἦσαν σωριασμένες κάτω καὶ τὰ πτώματα τῶν σκοτωμένων βοιτκόντουσαν σκορπισμένα ἐδῶ κι' ἐκεῖ.

Παρακάλεσα τότε τοὺς ἰδιόχους: νὰ μὲ πᾶν σὺν γκερεμ, ὅπου οἱ ἀνθρωποφάγοι ἔδωσαν τὴν κρανία τῶν ἀνθρώπων ποὺ σκοτώνουν.

Ὅταν μὲ λίγους βοήθηκα ἀπὸ καὶ, ἡ καλὴ ἦσαν σωριασμένες κάτω καὶ τὰ πτώματα τῶν σκοτωμένων βοιτκόντουσαν σκορπισμένα ἐδῶ κι' ἐκεῖ.

Παρακάλεσα τότε τοὺς ἰδιόχους: νὰ μὲ πᾶν σὺν γκερεμ, ὅπου οἱ ἀνθρωποφάγοι ἔδωσαν τὴν κρανία τῶν ἀνθρώπων ποὺ σκοτώνουν.

Ὅταν μὲ λίγους βοήθηκα ἀπὸ καὶ, ἡ καλὴ ἦσαν σωριασμένες κάτω καὶ τὰ πτώματα τῶν σκοτωμένων βοιτκόντουσαν σκορπισμένα ἐδῶ κι' ἐκεῖ.

Παρακάλεσα τότε τοὺς ἰδιόχους: νὰ μὲ πᾶν σὺν γκερεμ, ὅπου οἱ ἀνθρωποφάγοι ἔδωσαν τὴν κρανία τῶν ἀνθρώπων ποὺ σκοτώνουν.

Ὅταν μὲ λίγους βοήθηκα ἀπὸ καὶ, ἡ καλὴ ἦσαν σωριασμένες κάτω καὶ τὰ πτώματα τῶν σκοτωμένων βοιτκόντουσαν σκορπισμένα ἐδῶ κι' ἐκεῖ.

Παρακάλεσα τότε τοὺς ἰδιόχους: νὰ μὲ πᾶν σὺν γκερεμ, ὅπου οἱ ἀνθρωποφάγοι ἔδωσαν τὴν κρανία τῶν ἀνθρώπων ποὺ σκοτώνουν.

Ὅταν μὲ λίγους βοήθηκα ἀπὸ καὶ, ἡ καλὴ ἦσαν σωριασμένες κάτω καὶ τὰ πτώματα τῶν σκοτωμένων βοιτκόντουσαν σκορπισμένα ἐδῶ κι' ἐκεῖ.

Παρακάλεσα τότε τοὺς ἰδιόχους: νὰ μὲ πᾶν σὺν γκερεμ, ὅπου οἱ ἀνθρωποφάγοι ἔδωσαν τὴν κρανία τῶν ἀνθρώπων ποὺ σκοτώνουν.

Ὅταν μὲ λίγους βοήθηκα ἀπὸ καὶ, ἡ καλὴ ἦσαν σωριασμένες κάτω καὶ τὰ πτώματα τῶν σκοτωμένων βοιτκόντουσαν σκορπισμένα ἐδῶ κι' ἐκεῖ.

Παρακάλεσα τότε τοὺς ἰδιόχους: νὰ μὲ πᾶν σὺν γκερεμ, ὅπου οἱ ἀνθρωποφάγοι ἔδωσαν τὴν κρανία τῶν ἀνθρώπων ποὺ σκοτώνουν.

Ὅταν μὲ λίγους βοήθηκα ἀπὸ καὶ, ἡ καλὴ ἦσαν σωριασμένες κάτω καὶ τὰ πτώματα τῶν σκοτωμένων βοιτκόντουσαν σκορπισμένα ἐδῶ κι' ἐκεῖ.

Παρακάλεσα τότε τοὺς ἰδιόχους: νὰ μὲ πᾶν σὺν γκερεμ, ὅπου οἱ ἀνθρωποφάγοι ἔδωσαν τὴν κρανία τῶν ἀνθρώπων ποὺ σκοτώνουν.

—Δός μου κι' άλλες καρφίτσες, Μυρά, είπε ο Βοναπάρτης.

Ο Μέγας Ναπολέων, αρχιστράτηγος ακόμη των γαλλικών στρατευμάτων, είχε αφήσει στο Παρίσι την αγαπημένη του γυναίκα Ιωσηφίνα, και τρομερός και ταχύς σαν κεραυνός, δεκάτις τις στρατιές των Αυστριακών στη Βόρειο Ιταλία...

Μά αν ο Ναπολέων ήταν ένας αούγκριτος θεός του Πολέμου, είχε κι' αυτός καρδιά ανθρώπινη και την είχε δοσμένη δολιχίτη στην αγαπημένη του σύζυγο: Άντασε οδύ μάζες, έπλυνε στη σέλλα του αλόγου του, ή άκουμπισμένος σ' ένα κανόνι — έζετο άβουλη απ' τον τρομερό βομβαρδισμό — έβρισκε πάντα τον καιρό να της γράφει μικρά, σύντομα, μιά παθητικά γραμματάκια, στα όποια έξευλιζε ή άπειρη άγάπη του, σαν αυτό:

«Πορτ-Μορίς, 3 Απριλίου 1796. Αγαπημένη μου, με τέ τεχνάσματα μαγικά κατώρθωσες να σκαλώσης το μυαλό μου, και να κλείσης σφιχτά στην ψυχή σου δολιχίτη την ψυχή μου... Μουκανες μάγια, γλυκειά μου φίλη...»

Σε λίγες μέρες πάλι της έγραφε:

«Αλμπέρνα, 7 Απριλίου 1796. Δεν είμαι εύχαριστημένος μαζί σου... Η τελευταία έπιστολή σου ήταν ψυχρή, σαν νύμφες σε φιλέινδα σου... Δεν βρήκα στα λόγια σου μέσα εκείνη τη φλόγα, την όμοια ξεχύνουν τα μάτια σου... Θα σου έγραψα αύριο, γλυκειά μου γυναίκα... Η μόνη μου ελπίδα είναι να νικήσω τη μόνη μου και νάχω παντοτεινά την άγάπη σου...»

Μά ή Ιωσηφίνα δεν δειχνόταν και τόσο τρυφερή σιχώς κατά την έποχή εκείνη. Άπαντούσε σπάνια στο σύζυγό της, και τα γραμματά της ήσαν λακωνικά και ψυχρά, γιατί ήταν πάντα άποροφωμένη, απ' το πρωί ως το βράδυ μεσάνυχτα, στις λαμπρές έστρές και δεξιώσεις, στις όποιες όλη ή άριστοκρατία την καλούσε, από φόβο και θαυμασμό προς τον Ναπολέοντα.

Γι' αυτό ο Ναπολέων, χάνοντας πειλά την ύπομνη, της έστειλε στο τέλος την παρακάτω έπιστολή:

«Μιλάνο, 24 Απριλίου 1796.— Έχεις μέρες να μού γράφεις... Τι κάνεις επί τέλους;

Δεν είμαι ζηλιάρης, αλλά πολύ άνησυχος για λογαριασμό σου... Έλα γρήγορα κοντά μου... Σε προειδοποιώ πως αν δεν έρθεις γρήγορα, θα με βοηθήσω άρρωστο...»

Στέλνω τον στρατηγό Ζυγό στο Παρίσι με 22 σημαίες έθνομίς, λάφια, τόν νικάν μου, και το ελπώ να σε πάρω μαζί του μόλις γυρίσει... Άκούς;...

ΑΓΝΩΣΤΕΣ ΣΕΛΙΔΕΣ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ

Η ΑΓΑΠΗ ΤΟΥ ΝΑΠΟΛΕΟΝΤΟΣ ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΙΩΣΗΦΙΝΑ

Ο έρωτευμένος αρχιστράτηγος της 'Ιταλίας. Η τρυφερές έπιστολές του προς την 'Ιωσηφίνα, που διασκέδαζε στο Παρίσι. Το ταξίδι της στην 'Ιταλία. Συνέχεια των γλεντιών και των διασκέδασων. Μιά τραγική νύχτα. Πώς εργαζόταν ο Ναπολέων. Όπου παρ' όλιγον ή 'Ιωσηφίνα να πέσει στα χέρια των Αυστριακών. Η τρομερή όρ γή του Ναπολέοντος. Τι κάνουν τα δάκρυα μιας γυναίκας.

«Αν γυρίσει μόνος, θα γίνω δυστυχής άθεράπειτα και θά λυπηθώ άπαρηγόρητα... Κάνε φτερά και πέταξε κοντά μου... Έλα... Έλα... Να ταξιδεύεις όμως λίγο-λίγο, γιατί το ταξίδι σου είναι μακρυνό κι' οι δρόμοι κοπιαστικοί και σε κακά χάλια... Έλα γρήγορα, αγαπημένη μου, φίλη μου γλυκειά... Σκληρή... Τύραννέ μου... Μικρό μου κι' ώμορφο τέρας...»

Ο Βοναπάρτης σου... Έπί τέλους, το μικρό ώμορφο τέρας έφτασε στο Μιλάνο κι' έπεσε στην άγκαλιά του άνυπόμονου κι' έρωτευμένου αρχιστράτηγου. Έλαφροίμαλη, κοκέττα, έπιλασμένη, ή 'Ιωσηφίνα άρχισε κι' εκεί να φτεορνήζην σαν πεταλούδα από χορό σε χορό, κι' από γλέντι σε γλέντι, την ώρα που ο σύζυγός της με τον ρακένδυτο αλλά σιδε-

πεδιάδα του ποταμού 'Αδίου, μέσα σε μιά μαυροειρημένη άποθήκη κρημνιδιών, δυό άνδρες άγρυπνοσαν:

Ο ένας ήταν γίγαντας στο κορμί και στο άναστημα, και κρατούσε στα χέρια του ένα δαυλί άναμμένο, φωτίζοντας κάποιον άλλον, κοντό και λιπόσαρκο, έσπλωμένο κατάγμα και σκυμμένο επάνω σ' ένα χάρτη πολεμικό: Ο πρώτος ήταν ο στρατάρχης Μυρά κι' ο δεύτερος ο αρχιστράτηγος Βοναπάρτης...

—Δώσε μου κι' άλλες καρφίτσες, Μυρά!... Έλεγε συχνά ο σκυμμένος Βοναπάρτης, κι' ο Μυρά, βγάζοντας απ' τη ζώνη του μεγάλες καρφίτσες, με κεφάλι από γυαλί πράσινο, πς έδινε στον άρχηγό του, ο όποιος, άποροφωμένος στα σχέδια του, μουρμούριζε άκατανόητες κουβέντες και κάρφωνε τις καρφί-

ση τον στρατηγό Μυρά, ο όποιος έτρεξε να διηγήσει συμβαίνει, και, φτάνοντας μπρος στον νευριασμένο απ' τη διακοπή Βοναπάρτη, άκούμπησε μπρος στα πόδια του, κάτω στο πάτομα κι' έβάνω στον στραταποιομένο πειά πολέμο χάρτη, μιά ψηλή και λιποθυμισμένη νεαρή γυναίκα...

Με χέρι τρεμάμενο, ο Βοναπάρτης άρπαξε τις άκρες του μανδύα, τις τράβηξε άπότομα και ξεσκεπάσε τελείως το όψη πρόσωπο της λιπόθυμης γυναίκας...

—Αιέσω! φώναξε!... Βλαστήμεις φοιχτές, κατάρες τρομερές, γαλλικές και κορσικανικές, βγήκαν απ' το άφρισμένο στόμα του, άνακατεμένες όμως κι' αυτές με άλλες λέξεις, γεμάτες λατρεία, άφασίωση, στοργή, άνησυχία και λαχτάρα: Είχε αντίκρισει λιπόθυμη τη γυναίκα του!...

Πότε φιλονττας την παθητικά, γονατιστός μπροστά της, και τότε άρπάζοντας απ' το λαιμό, ξετρελλανμένος, τον πιστό γερο-σαλπιγκτή του, ούρλιαζε άκατάπαυστα:

—'Ιωσηφίνα μου... Γλυκειά μου 'Ιωσηφίνα... Τι σου συμβαίνει;... Μίλησέ μου... Λέγε, μωρέ έσύ, γρήγορα, τι τρέχει;... Πώς βρεθήκατε έδώ πέρα;... Τι σάς συνέβη στο δρόμο;... Λέγε γρήγορα, γιατί σ' ανίγω...

Ο γερο-σαλπιγκτής, όχρος απ' την ταραχή του, τρέποντας μπρος στην όρη του άρχιστράτηγου του, μουρμούριζε απ' το βίαιο σπρίσιμο του λαιμού του, τραύλιζε με κόπο:

—Στρατηγέ μου... Η πολιτίς 'Ιωσηφίνα θέλησε να σάς διη... Φύγαμε απ' το Μιλάνο το άπόγευμα... Το άμάξι της το συνοδεύουμε καμιά είκοσαριά... Μά φωτώντας στο δρόμο, που βοσκοσάσε άκριβώς, χάσαμερήσαμε και μās έπιωσε ή νύχτα... Παραπληνήκαμε και πέσαμε μπρος σε μιά αστροική περίπολο... Τους φωνάζαμε ότι είχαμε γυναίκα άκακη μαζί μās... Η πολιτίς φώναζε κι' αυτή... Τού άκου... Τα σκυλιά μās έρεξαν... Κόντεναν να τη σκοτώσουν... Άφρησε τους άλλους να μās ύποστηρίζουν στη φυγή μās, κι' άρπάζοντας την πολιτίδα 'Ιωσηφίνα σ' έλλογο μου, έτρεξε όρες πολλές, καλπάζοντας και ρωτώντας πού βρισκόσαστε... Έρτασα... Έλεος, στρατηγέ μου... Με πνίξατε...

Παραμορφωμένος απ' την άγονία και τη θλίψη του, ο Βοναπάρτης παράτησε επί τέλους το λαιμό του άτυχου σαλπιγκτού, ο όποιος τώρα άποτραβήχτηκε παρόμοια, φοβισμένος κι' άνασπίνοντας βαρειά, Ο Βοναπάρτης κι' ο Μυρά έσκυψαν άμέσως στο άψυχο σκεδόν έκείνο κορμί, κι' έπειτα από μύριες προσπάθειες, όρων πολλών, κατάφεραν να το αντεφέρουν...

Κρατούσε στο χέρι του κάτι βαρύ και μαζκό, τυλιγμένο προσεκτικά σε στρατιωτικό μανδύα... Σάν άστρατή, ο γεροσαλπιγκτής παραιτήθηκε τον σκοπό, μίλησε στην κρημνισμένη, κόντενε γ' άναποδογυρί-

Η 'Ιωσηφίνα.

Η 'Ιωσηφίνα.

Η 'Ιωσηφίνα.

Η 'Ιωσηφίνα.

Η 'Ιωσηφίνα.

Η 'Ιωσηφίνα.

Η 'Ιωσηφίνα.

Η 'Ιωσηφίνα.

Η 'Ιωσηφίνα.

Η 'Ιωσηφίνα.

Η 'Ιωσηφίνα.

γιατί το πρόσωπο του συζύγου της, διαβολικά σκοτεινιασμένο, έδειχνε τη στιγμή, την τρώμαζε άπερίγραπτα:

—Τι έχεις, άγάπη μου; το έλεπε τρομαγμένη... Τι άπαισία έκφραση είχε αυτή που γυαλίζει τόσο σκληρά στα μάτια σου;...

—Τόλμησαν να σου κάνουν κακό; ούρλιαζε ο Βοναπάρτης έξαλλος. Έσένα; Έσένα που είσαι το φως κι' ή χαρά της ζωής μου;... Θα τους πνίξω σαν γάτες τους άχρείους...

Γύρισε έπειτα σκοτεινός σαν τον Άδη προς τον Μυρά, κι' ή έπιδητική, ή έπιτακτική φωνή του τον έκανε να σταθεί σαν κολώνα μπροστά του... Τού έλεπε:

—Μυρά!... Αυτή τη στιγμή!... Με δυό λόγους και με τέσσερα κανόνια... Ο άρχιμηχανικός Σασσελού θά σε συνοδεύει... Σε μιά ώρα θάχης γαρμπίες τους ύδροφράγτες του 'Αδίου... Ο ποταμός αυτός είναι πλημμυρισμένος απ' τα χιόνια που λυώνουν στα βουνά. Και σε δυό ώρες ο κάμπος θά έξευλιζέται απ' τα νερά του! Κουή σου, Μυρά... Γρήγορα... Γρήγορα, έλα... Άχ, τα σκυλιά... Θα μού το πληρώσουν άκριβά... Θα πνιγούν ως τον τελευταίο... Ο Μυρά έσκυψε το κεφάλι μπρος στην τρομερή θέληση κι' έπιβολή του άπαράμιλλου άρχηγού του, χαίρετσε κανονικά και όχτηκε στα μυντα πειά σκοτιά της νύχτας, ή όποια βρισκόταν τώρα στο τέλος της, γιά να έκτελέσει τη φοβιστική διαταγή που είχε λάβει.

Μά έξαφνα ή 'Ιωσηφίνα στάθηκε όρθια μπρος στον έξαγριωμένο και τωβερό σαν την Καταστροφή σύζυγό της: Το χέρι της, ανάλαφρο σαν φύλλο, άκούμπησε στον ώμο του και τα μάτια της, έκτεντικά, βουρκωμένα, σπληνθήκαν στα δικά του, ένθ ή φωνή της — φωνίτσα τρεμάμενη κλαμμένο παιδιού μουρμούρισε σ' αυτί του:

—Σκληρό... Σκέψου... Θα χαθούν κι' άδωχο μαζί με τους Αυστριακούς... Τόσος πληθυσμός των έντοπιών... Τόσα παιδάκια άνήξερα... Τόσες άνήμπορες γυναικίτσες... Σώθηκε... Αυτό σε φτάνει... Τ' άναφυλλιά της την έμπόδισαν να μουρμουρίσει άλλα, μα έφτασαν αυτά γιά να λυγίσει ο Άλύγιτος.

Τα δάκρυα που βγήκαν απ' τα βάθη της γυναικείας καλοσύνης της, ύπνωσης τον Βοναπάρτη. Άπόμεινε λιγάκι άκίνητος αντίκρυ της, σκεπασμένος απ' το άρωμά της, κορδαλισμένος απ' τη θλίψη της, κι' έπειτα, σαν να ξυπνούσε ξαφνικά από ύπνοβασία, τίναξε νευρικά το κορμί του κι' άγκαλιάζοντάς την τρυφερά, της έλεπε:

—Ψυχή μου, μην κλάις πειά... Τα δάκρυά σου αυτά, τα άτίμητα γιά μένα, βαρύνουν την ψυχή μου, όσο δεν την βαρύνουν μαζεμένα όλα μαζί τα νερά του πλημμυρισμένου ποταμού... Θα γίνω το χατήρι σου, καλόκαρδό μου άρνάκι...

Την άφρησε άπότομα, όρμησε ως την έξάπορτα και άμέσως ή τραχειά φωνή του άντήχησε... Φώναζε στον Μυρά, ο όποιος, έτοιμος πάλι, έβανούσε γιά να έκτελέσει τη διαταγή του:

—Στάσου... Άνακαλό την προηγούμενη διαταγή μου... Άνάτασε μιά ώρα... Μόλις φανεί ο ήλιος, είδοποιήστε με γιά έργασία...

Ένα φίλ θερό απ' την 'Ιωσηφίνα, ήταν ή άνταμωή του...

ΑΠΟ ΔΩ ΚΙ' ΑΠΟ ΚΕΙ

Κάποτε, ένας καλόγηρος είχε κατορθώσει με διάφορες οικονομίες να συγκεντρώσει ένα σεβαστό χρηματικό ποσό. Το ποσό αυτό τώες φυλάχμένο μέσα σε μιά σακκούλα, την όποια κρατούσε πάντα επάνω του. Έπειδή όμως ή σακκούλα με τα νομίσματα είχε παραβάρυνε και τον ένοχλοσε το βάρος της, σκέφτηκε να την κρύψει σ' ένα άσφαλισμένο μέρος.

Άνοιξε λοιπόν μιά τρύπα στον τοίχο του κελιού του κι' άφου έβασε εκεί τα χρήματά του, την ξανάκλεισε και την έγρεσε καλά, σε τρόπο που να μη ξεχωρίζη καθόλου. Γιά να θυμάται όμως άκριβώς το μέρος, που ήταν κρυμμένος ο θησαυρός του, έγραψε από πάνω το εξής ρητό, παρμένο απ' το εὐαγγέλιο: «Τὸ εὖ κρυπτόμενον ἐκτελεσθήσεται».

Όταν όμως ένας άλλος καχύποπτος καλόγηρος, είδε την έπιγραφή, ύποψιάστηκε ότι τα λόγια εκείνα δεν γράφτηκαν εκεί έντελώς, τυχαία, αλλά έκρυβαν, άσφαλώς, κάποιο μυστήριο, που έπρεπε να διαλευκανθεί. Έπρόσπε μάλιστα ότι στο μέρος εκείνο του τοίχου, ύπηρεαν ίχνη καινούργιου χτισίματος.

Ένα μεσημέρι λοιπόν που έλειπαν οι συνάδελφοί του, πήγε κι' άρχισε ν' άνοίγει μ' ένα σφυρί τον τοίχο, στο μέρος της έπιγραφής. Τράβηξε μιά πέτρα, έβγαλε και τη δευτέρα, τράβηξε και την τρίτη και—ο! του θάματος!... Ένας όλόκληρος θησαυρός—ή σακκούλα με τα χρήματα του καλογέρου—κόλλησε μπροστά στα πόδια του. Άφου τάσπεσε τα λεπτά ο έξυπνος καλόγηρος, ξανάχτισε την τρύπα του τοίχου κι' έγραψε κι' αυτός επάνω μιά έπιγραφή—λίγο... διαφορετική από την άλλη—την έξης:

«Οὐκ ἔστιν ὥδε, ἀλλ' ἐγγύς ἐσται!».

Μέσα σε κάποια κρύα μιά μέρα ένα άντρίγγυνο είχε πιαστεί στα γαρά και μαλλιαραβόταν επί ώρες όλόκληρες. Μερικοί γείτονες παρακολουθούσαν τον καυγά, χωρίς όμως να τολμούν να επέμβουν. Σε κάποια στιγμή περνούσε απ' έξω ένας παπάς.

—Παπά μου, παπά μου, το φώναξαν, έλα να τους ξεχωρίσεις έσύ, γιατί έμās δεν μās άκούει.

—Ποιοι είν' αυτοί που μαλώνουν; ρώτησε ο παπάς.

—Είν' ένας άντρας με τη γυναίκα του, το άπάντησαν.

—Είνε στεφανωμένοι; Ξαναρώτησε ήσυχος ο παπάς.

—Ναι... είνε στεφανωμένοι, αλλά έλα γρήγορα να τους χωρίσεις τώρα, γιατί θά σκοτω-

θούνε!... Ο παπάς όμως συνέχισε άπάραχος το δρόμο του λέγοντας:

—Οὐδ' ο Θεός συνέξουσέ, αν θρωπος μ' ή χωρίζετω!...

Ένας πατέρας θέλοντας να συμβουλέψει το γυιό του να είνε έργατικός και πρό παντός να μ'ήν κοιμάται πολύ, τού έλεγε:

—Τό σακκούλι με τα χρυσά φλουριά, καθώς λέει κι' ο μύθος, ξέρεις ποιος το βρήκε, παιδί μου; Ο άνθρωπος που σκαβόηκε πολύ πωά.

—Αλλά, πατέρα, άπάντησε ο τεμπέλης, αλλά και έξυπνος γυιός, ε-κείνος που έχασε τα φλουριά θά είχε σκαβωθεί άκόμα πιο νορίς, από εκεί-

Στο άτελεί του ζωγράφου. Η κυρία που ποζάρει: Γιά πέστε μου, μαίτε, είστε βέβαιο; ότι θά έπιτύχετε άκριβώς το χρώμα του προσώπου μου;

Ο ζωγράφος: —Βεβαίωτατος, κυρία μου, γιατί απ' τον ίδιον έμπορο κι' εγώ προμηθεύομαι τις... μπογιές μου...

Μεταξύ φίλων. Σκέφτομαι, αγαπητέ μου, να παντρώω το γυιό μου.

—Τι λές, φίλε μου. Ο γυιός σου δεν είνε άκόμα γιά παντρεία. Πρέπει να περιμένει πρώτα να μεγαλώσει, να φρονιμήσει...

—Και νομίζεις ότι άνα «φρονιμέσει» θά θαλάρη νά... παντρευτεί ποτέ;

Στο χροί. Έκείνος: —Μήπως σάς άκούρασα, δεσποινίς;

Έκείνη: —Αίολον, κύριε, γιατί είχα την εύχρη να με χωρέψη ό... έλα φρότερος κύριος.

Έκείνος: —Ω, ή καλωσύνη σας, δεσποινίς! Πιστεύετε με ότι κα-θένας χάνει τη... βαρύτητα του κοντά σας.

Στην έσδοα ενός ένστικτου μεγάρου στο όποιο ύπάρχουν πολλά αξιοθέατα άρχαιολογικά άντικείμενα.

Ο έπισκεπτής: —Μπορεί κανείς να ιδή τις άρχαιοτέτες, ή όποιες ύπάρχουν σ' αυτό το σπιτί;

Ο ύπηρέτης: —Αυτή τη στιγμή, όχι. Η... κυρίες μου άπουσιάζουν!...

Ο παπας: —Μήπως σάς άκούρασα, δεσποινίς;

Έκείνη: —Αίολον, κύριε, γιατί είχα την εύχρη να με χωρέψη ό... έλα φρότερος κύριος.

Έκείνος: —Ω, ή καλωσύνη σας, δεσποινίς! Πιστεύετε με ότι κα-θένας χάνει τη... βαρύτητα του κοντά σας.

Στην έσδοα ενός ένστικτου μεγάρου στο όποιο ύπάρχουν πολλά αξιοθέατα άρχαιολογικά άντικείμενα.

Ο έπισκεπτής: —Μπορεί κανείς να ιδή τις άρχαιοτέτες, ή όποιες ύπάρχουν σ' αυτό το σπιτί;

Ο ύπηρέτης: —Αυτή τη στιγμή, όχι. Η... κυρίες μου άπουσιάζουν!...

ΕΝΑΣ ΜΕΓΑΛΟΣ ΣΥΓΓΡΑΦΕΥΣ ΚΑΙ ΦΙΛΕΛΛΗΝ

Ο εορτασμός της 50ης επέτειου του θανάτου του. Τα παιδικά χρόνια του Γκομπινώ. Πώς άλλαξε διαρκώς επαγγελματικά. Η φιλολογική συνεισφορά του. Τα πρώτα του βήματα στη δημοσιογραφία. Ο Γκομπινώ στην 'Ασία. Στη Γαλλική Πρεσβεία των Αθηνών. Η ανάμιξη του στις μηχανογραφίες της 'Ελληνικής πρωτεύουσας. Οι πρώτοι του μαθηταί. Η φιλία του με το Βάγνερ, κτλ. κτλ.

και τη φιλολογική κριτική στη «Νέα Επιθεώρηση».

Μετά τον γάμο του μάλιστα, στα 1845 με την Ουρανία Μοννερό, αναγκάστηκε να γράφει και μυθιστορήματα — επιφυλλίδα, για να αυξήσει τα έσοδά του. Τότε έγραψε τα έργα του «Νικόλαος Μτελλανούρας» και «Δεσποινίς Γροντάς». Πάντοτε όμως εξακολουθούσε να έχει οικονομικές στενοχωρίες, ώστε να έγραφε τα μυθιστορήματα «Προνό» που δημοσιεύθηκε στην «Εφημερίδα των Συζητήσεων», έλεγε τόσο, ώστε τον έκανε από τη μία μέρα στην άλλη πλούσιο. Δεν του έφτανε όμως αυτό, γιατί ο Γκομπινώ, εκτός απ' τον πλούτο, ήθελε και τη δόξα.

Ο καθέννας στη ζωή του συναντά μία φορά την τύχη του. Ο Γκομπινώ τη συνάντησε στα 1848, όταν εξεργάγη η περιφημη Έπανάσταση. Τότε ο μεγάλος ιστορικός Α. ντε Τοκεβίλλ έγινε ύπουλος των Εξοριστικών. Ο

Τον Τοκεβίλλ αντικατέστησε ο Λέων Καϊρό, ο στρατηγός ντ' Ωπουλ, παλιός συνάδελφος του πατρός Γκομπινώ. Ο ντ' Ωπουλ, λοιπόν, υποστήριξε εξαιρετικά τον Αρθούρο και τον έστειλε ως πρόδρομο των γραμμάτων στην πρεσβεία της Βέρνης. Στην πρωτεύουσα όμως της 'Ελβετίας ο Γκομπινώ έπληξε τον δούλο. Ο Μπουλός όμως πέληγε να κάνει μερικά διορθώσεις και τότε ο Γκομπινώ πήρε πίσω το άρθρο του, χαριέστερα ευγενέστατα κ' έφυγε.

Συνεργάστηκε κατόπιν σε διάφορα άλλα περιοδικά, όπως στην «Ενωσις», στην «Ανεξάρτητη Επιθεώρηση», στην «Ενότητα», κτλ. Έγραψε επίσης το εσωτερικό δελτίο στην «Καθημερινή»

«Δεν μπορώ να συλλογιστώ

χωρίς λύσσα ότι αν ο Γουλιέλμος Τέλλος δεν είχε φιλονεικήσει για ένα παληοκαπέλλο με τον ήλιθο τον Γκέσλερ και δεν αποκτούσε έτσι η 'Ελβετία την ανεξαρτησία της, δεν θα βρισκόμουν τώρα εδώ άρρωστος από πλῆξη».

Κατά τη διάρκεια εν τούτοις της παραμονής του στην 'Ελβετία, ο Γκομπινώ έγραψε το περίφημο «Δοκίμιο για την Ανισότητα των Ανθρωπίνων Φυλών», από όπου αποδεικνύει πως η ανθρωπότητα εκφυλλίζεται όσο γίνεται πιο πολιτισμένη.

Από τη Βέρνη ο Γκομπινώ μετετέθη ως επιτετραμμένος της Γαλλίας στο 'Αννόβερο. Εκεί ο διπλωμάτης-συγγραφέας γνώρισε για πρώτη φορά τη Γερμανία, η οποία τόσο τον αγάπησε κατόπιν, γιατί φάνηκε τόσο καλός προς τους 'Αρείους.

Κατόπιν μετετέθη σε διάφορες πρωτεύουσες της 'Ασίας και εὐθὺς ἐξ Ἀρκῆς ἡ μαγεία της 'Ανατολῆς τῆς ἡμετέρας οὐράς.

«Εμείς αρκετά χρόνια στην Περσία, στην αρχή ως γραμματέας της πρεσβείας και κατόπιν ως πρεσβευτής. Η περίοδος αυτή της ζωής του ήταν η γονιμότερη σε λογοτεχνική εργασία. Όταν έφυγε από την Τεχεράνη, έγραψε μελαγχολικά:

«Δεν καταλαβαίνω πώς μπορεί να πη κανείς ότι είναι εύτυχος φεύγοντας από την 'Ασία, εκτός αν δεν την προσέξε καθόλου».

Αὐτὸς ὁ μὲν τὴν πρόσεξε τόσο καλά, ὥστε δὲν τὴν ἔξωλε ποτέ.

Μετά την Τεχεράνη, ο Γκομπινώ μετετέθη στην 'Αθήνα, όπου και έμεινε αρκετά. Υπήρξε ένας από τους πιο ενδιαφέροντες

Ο Γκομπινώ σε ηλικία 25 ετών. (Σκίτσο του Μπόν).

πρεσβευτής που ήλθαν ποτέ στον τόπο μας. Στην κλασική μας γη ο Γκομπινώ παρακολούθησε με πραγματικό κέφι τις διπλωματικές και πολιτικές μηχανορραφίες, που και τότε, περισσότερο ίσως από σήμερα, ήταν στην ημερήσια διάταξη στας 'Αθήνας.

Μία απροσδόκητη ιδιότητα της υπηρέτησής, κατέστρεψε ξαφνικά την ευτυχισμένη ζωή του Γκομπινώ στας 'Αθήνας. Τὸν μετέθεσαν στὸ Ρίον Γκνέρον τῆς Βραζιλίας... Εκεί ο Γκομπινώ, μόνη παρηγοριά στην πλῆξη του βρήκε τη φιλία και τον θαυμασμό του περιφημοῦ αυτοκράτορος Δὸν Πέδρο, ὁποῦ καὶ πάλι δὲν μποροῦσε νὰ μείνῃ γιὰ πολλὴν καιρὸ στὴ νέα του θέσι. Γι' αὐτὸ ζήτησε μιὰ ἄδεια καὶ ἔφυγε γιὰ νὰ μὴ ξαναγορίσῃ πάλι.

Ξαναγορίζοντας στη Γαλλία, ἀπεσώθη σ' ἓνα κτήμα του στὸ Τρί-Σατώ, ὅπου, ἔπειτ' ἀπὸ λίγον καιρὸ, ἐξέλεγη ἀπὸ τοὺς χωρικοὺς δημοτικὸς συμβούλου. Ο Γκομπινώ πήρε στὰ σοβαρά τὰ νέα του καθήκοντα καὶ τὰ διετήρησε ὡς τὸ τέλος τοῦ πολέμου τοῦ 1870—71, ὁπότε ἡ νέα Δημοκρατία τοῦ ἔδωκε, ὡς ἐπιφώρεση τῆς διπλωματικῆς σταδιοδρομίας του, τὴ θέσι τοῦ πρεσβευτοῦ στὴ Στοκχόλμη. Αὐτὸ ἀκριβὲς ὁ νεοροτόλουσε καὶ ὁ Γκομπινώ.

Στὴ βορεινὴ αὐτὴ χώρα βρῆκε τοὺς πρώτους του μαθητὰς. Τὸς δεχόταν στὸ σαλόνάκι του, γεμάτο ἀπὸ τὰ ἐνθῆμα τῆς Περσίας καὶ ἡ ὀμίλιά του τοὺς ἐγούνηνε. Μεταξὺ τὸν ἄλλων, σὺνχαζαν ἐκεῖ ὁ Ἰταλὸς Λά Τοῦρ καὶ ὁ Γερμανὸς Ψόλεμποργκ, οἱ πρώτοι Γκομπινισταί.

Τὸ 1876, ἡ Κυβέρνησις τὸν ἀνάγκασε, κατὰς ἀπότομα, νὰ παραιτηθῇ. Πῆγε τότε στὴ Ρώμη καὶ στὸ ἐξῆς ἔζησε στὴν Ἱταλία. Εκεί ο Γκομπινώ συναντήθηκε γιὰ πρώτη φορά με τὸν Βάγνερ. Μεταξὺ τὸν δύο αὐτῶν ἀνδρῶν γεννήθη, τότε μιὰ βαθεῖα φιλία. Ο Βάγνερ καταλάβαινε τὸν Γκομπινώ, ὅπως καὶ ὁ Γκομπινώ καταλάβαινε τὸν Βάγνερ.

Συναναστρεφόταν καὶ πολλοὺς ἄλλους ἐξαιρετικὸς ἀνδρες, τοὺς ὁποίους γούτηνε μὲ τὸ πνεῦμα του.

Έγραψε, τὸ 1882 πῶθενε καθὼς πῆγαινε ἀπὸ τὴ Ρώμη στὴν Πίζα. Ήταν καιρὸς πεία, γιὰ τὸ Γκομπινώ εἶχε κορυφωθῇ ἀπὸ δὴ καὶ μόνον σὲ μιὰ τέχνη ἔβρισκε κάποια χαρά: στὴ γλυπτική, στὴν ὁποία εἶχε ἀφιερωθῇ μὲ πάθος.

Έτσι εἶνε δικαιολογημένη ἡ προτομή, μὲ τὴν ὁποία τὸν τιμᾷ σήμερα ἡ Γαλλία.

ΛΟΓΟΓΡΑΦΙΚΑ

ΣΤΕΝΕΣ ΠΑΡΟΙΜΙΕΣ

«Όταν τοακιστεί το άμάξι σου σε κανένα κακό δρόμο, θα βρεθούν άμέσως άνθρωποι να σου πουν ποιος ήταν ο καλός ο δρόμος.

Τουρκική.

«Όταν μπαίνει το κρασί, βγαίνει το μουσικό.

Εβραϊκή.

«Όποιος έχει καρδιά, έχει άπ' όλα.

Αγγλική.

«Ανάγκη δέν κάνει ποτέ πολλά παζάρια.

Αραβική.

—Τὸ ψάρι καὶ ὁ μουσαφίρης βρωμά τὴν τρίτη μέρα.

Ρωσική.

Η παντοδύναμη, εὐνοούμενη τοῦ βασιλέως τῆς Γαλλίας Λουδοβίκου 14ου, μαρκησία ντὲ Μαιντενόν, θρυσόταν πρὶν ἀπὸ δύο μέρας στὸν πύργο τῆς φίλης τῆς κυρίας ντὲ Μονσεβρέν. Εἶχε πάει ἐκεῖ γιὰ ν' ἀναπαυθῇ λίγο ἀπὸ τὶς ἐννοίαις καὶ τὶς σκοτούρες τῆς Αὐλῆς.

Έκεινο τὸ πρωὶ ἡ μαρκησία ντὲ Μαιντενόν εἶχε ξυπνήσει ἀπὸ τὶς πέντες. Ἡ πιστὴ θαλαμηπόλος τῆς Νζόν, ἀφοῦ τὴν περιποιήθηκε, τῆς ζήτησε ἔπειτα τὴν ἄδεια νὰ πάη στὴν ἐκκλησία τοῦ γειτονικοῦ χωριοῦ. Ἡ μαρκησία τῆς τὴν ἔδωσε πρόθυμα καὶ ἔτσι ἔμεινε ἐντελὼς μόνη.

Ἡ Μαιντενόν ἐννοίωσε τώρα τὸν ἑαυτοῦ της πραγματικὴ εὐτυχισμένη. Ήταν ἐνθουσιασμένη γιὰ τὴν ἄπορροῦσε σήμερα καὶ οὐτὴ νὰ ρίξῃ ἑλάνθρα τὰ βλέμματά της ἐλόγουρα, χωρὶς τὸν κίνδυνο ν' ἀντικρύσουν κάποια ἄλλα, δουλοπρεπὴ βλέμματα, ποὺ ὁ ἀναζητοῦσαν τὰ δικά της. Μποροῦσε νὰ κυττάξῃ ἡσυρὰ τὰ δέντρα, τὰ πουλάκια, τὴν φύση! Δὲν ροδόνταν μήπως γείρει κανένα κλαδί καὶ ρίξει ἀπὸρροῦστὰ στὰ πόδια της κάποια ἀναπαρά. Δὲν ροδόνταν μήπως δει κανεὶν καρδέσσιν νὰ τῆς παρουσιάξῃ τὸ παιδί της γιὰ νὰ τὴν ἐκλιπαρήσῃ νὰ τὸ διορίστῃ σὲ κάποια θέσι.

Τώρα μποροῦσε νὰ πάη στὸ πάρκο, νὰ διαλέξῃ ἓνα παγκάκι, ὅχι βέβαια σὲ καμιά σκοτεινὴ γωνιά, ἀλλὰ στὸ φῶς, ποὺ τὸ ἐλάτρευε... Έκει καὶ καθόταν καὶ ἓνα βιβλίο ἀνοιγμένο στὴν ποδιά της. Αὐτὴ ἦταν ὅλη ἡ ἐπιθυμία της.

Μὲ ἄργα-ἄργα βήματα ἡ Μαιντενόν πῆγε στὸν πύργο καὶ τὴν ὁποία θέλουν νὰ παντρεύουν μὲ τὸν δούκα ντὲ Βερνιέρ. Δὲν περίμενε ποτὲ ἓνα τέτοιο πράγμα ἀπ' αὐτὴ τὴ μικροῦλα μὲ τὸ ἄθωο ὄφρος, μὲ τὸ ὥραϊα ματάκι της, μὲ τὴν τριανταφυλλένια δὴ. καὶ μὲ τὰ ἀτίθασα μαλλιά ποὺ ξεφεύγουν διαρκῶς κάτω ἀπὸ τοὺς χαρτωμένους της κεφαλόδεσμούς! Ο δούκς ντὲ Βερνιέρ δὲν εἶνε βέβαια νέος, ἀλλὰ εἶνε πολὺ καλῶς πρέπει εὐκαταρδὴς καὶ ἂν δὲν ἔπρεπε στὰ χέρια του

«Αλλὰ τί ἦταν ἐκεῖνο ποὺ ἐντίκρυσε μπροστὰ τῆς ἔξαφνα; Κάτω ἀπὸ τὸν ἀντικρινὸ της πᾶγκο βρισκόταν ἓνα διπλωμένο κομμάτι χαρτιοῦ. Ἐνα γράμμα... Ναι, ἦταν ἓνα γράμμα καὶ μάλιστα ἐρωτικό. Δὲν χρειάστηκε νὰ τὸ διαβάσῃ ὁλόκληρο γιὰ νὰ καταλάβῃ αὐτό.

«Νομίζω, κύριε—ἔλεγε τὸ γράμμα—πὺς δὲν κάνω καλά ποὺ σὰς ἀπαντῶ. Ἄλλὰ εἰμαι μόνη καὶ δὲν μπορῶ νὰ συμβουλευθῶ κανένα. Δὲν μπορῶ νὰ ζητήσω συμβουλὴ παρὰ μόνον ἀπὸ τὴν καρδιά μου, καὶ αὐτὴ, πρέπει νὰ ἔξερε, εἶνε μὲ τὸ μέρος σας. Ἀλλοίμονο, κύριε! Ἄν καὶ δὲν θάταν σωστὸ νὰ σὰς τὸ πῶ, ἐν τούτοις ὁμολογῶ πὺς με παρηγορεῖ ἡ φιλία σας. Μὰ μήπως δὲν σὰς ἀρεῖται λίγη συμπάθεια καὶ δὲν σὰς ἀρεῖται κάποια δάνερα ἀπὸ μέρους μου, εἰς ἀντάλλαγμα τῶσαν δακρύων ποὺ μοὶ λέτε πὺς χύνετε γιὰ μένα ἐξ αἰτίας τοῦ ἀνεπιθύμητου γάμου ποὺ μοὶ προτείνουν;

Μὲ διαβεβαιώνει πὺς ἡ θεῖα σας, ἡ κυρία ντὲ Ρεβέρ, εἶνε σύμφωνη μὲ τὴ γνώμην μαζὺ σας καὶ πὺς δέχεται νὰ μὰς βοηθήσῃ γιὰ νὰ πραγματοποιήσουμε τοὺς σκοποὺς μας. Ἐπαφίεμαι λοιπὸν σ' αὐτὴν καὶ σὲ σὰς καὶ ἐν μοὺ πῆτε, θὰ τὸ κάνω. Δὲν θὰ σὰς ἀγαποῦσα, κύριε,

Ἡ κυρία ντὲ Ρεβέρ, εἶνε σύμφωνη μὲ τὴ γνώμην μαζὺ σας καὶ πὺς δέχεται νὰ μὰς βοηθήσῃ γιὰ νὰ πραγματοποιήσουμε τοὺς σκοποὺς μας. Ἐπαφίεμαι λοιπὸν σ' αὐτὴν καὶ σὲ σὰς καὶ ἐν μοὺ πῆτε, θὰ τὸ κάνω. Δὲν θὰ σὰς ἀγαποῦσα, κύριε,

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΗΣ ΜΑΡΙΕ ΜΑΙΝΤΡΟΝ

ΜΙΑ ΝΥΧΤΑ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΣ ΜΑΙΝΤΕΝΟΝ

ἂν δὲν ἦμουν βεβαία γιὰ τὴν ἐντιμότητά σας. Θὰ ἀκολουθούσα ὅλες τὶς ὑποδείξεις σας. Θὰ βρισκόμην κατὰ τὶς ἐνδεκάμισι στὴν εἴσοδο τοῦ δάσους, ἔτοιμη ν' ἀνέω στ' ἡμάξιν τῆς κυρίας ντὲ Ρεβέρ ποὺ θὰ περῶν νὰ μὲ πάρῃ. Τὸ μόνον ποὺ φοβοῦμαι εἶνε ἡ κυρία ντὲ Μονσεβρέν ποὺ ἔχει τὴ συνήθεια νὰ γυρίξῃ ἡ ἰδία κάθε βράδυ τέτοια ὥρα σ' ὅλο τὸ σπίτι καὶ νὰ βεβαιώνεται πὺς ὅλο τὸ προσωπικό της βρίσκεται ἐν τάξει. Ἀλλὰ σ' αὐτὸ ἐλπίζω νὰ σὰς βοηθήσῃ ὁ Θεὸς καὶ νὰ τὴν ἐμποδίσῃ νάρρη ἀκριβῶς στὶς ἐνδεκάμισι στὸ δωμάτιό μου...

—Μπράβο! ψιθύριζε ἡ μαρκησία ντὲ Μαιντενόν. Νὰ μιὰ ὥρα ὑπόθεσις! Πρόκειται σίγουρα γιὰ τὴν μικρὴ αὐτὴ ντὲ Λυζέλ ἡ ὁποία φιλοξενεῖται στὸν πύργο καὶ τὴν ὁποία θέλουν νὰ παντρεύουν μὲ τὸν δούκα ντὲ Βερνιέρ. Δὲν περίμενε ποτὲ ἓνα τέτοιο πράγμα ἀπ' αὐτὴ τὴ μικροῦλα μὲ τὸ ἄθωο ὄφρος, μὲ τὸ ὥραϊα ματάκι της, μὲ τὴν τριανταφυλλένια δὴ. καὶ μὲ τὰ ἀτίθασα μαλλιά ποὺ ξεφεύγουν διαρκῶς κάτω ἀπὸ τοὺς χαρτωμένους της κεφαλόδεσμούς! Ο δούκς ντὲ Βερνιέρ δὲν εἶνε βέβαια νέος, ἀλλὰ εἶνε πολὺ καλῶς πρέπει εὐκαταρδὴς καὶ ἂν δὲν ἔπρεπε στὰ χέρια του

Ἡ κυρία ντὲ Ρεβέρ, εἶνε σύμφωνη μὲ τὴ γνώμην μαζὺ σας καὶ πὺς δέχεται νὰ μὰς βοηθήσῃ γιὰ νὰ πραγματοποιήσουμε τοὺς σκοποὺς μας. Ἐπαφίεμαι λοιπὸν σ' αὐτὴν καὶ σὲ σὰς καὶ ἐν μοὺ πῆτε, θὰ τὸ κάνω. Δὲν θὰ σὰς ἀγαποῦσα, κύριε,

Η κ. Μαιντενόν.

Τῇ γῆλ τῆς φίλης. Ἀρχίσαν ἀμέσως νὰ μιλοῦν μὲ τὸν συνηθισμένο ἥρεμο τρόπο τους.

—Ἡ μικρὴ ντὲ Λυζέλ ἦταν ἀδικοῦ ἀπὸψε, ἔπε ἡ κυρία ντὲ Μονσεβρέν. Ἐμεινε στὸ δωμάτιό της.

«Ορίστε μας! σκέφτηκε ἡ Μαιντενόν. Καὶ σάθηκε λίγη ὥρα σκεπτική, πρὶν ἀποκαλύψῃ τὸ αὐστικό της.

—Πρέπει, ἀγαπητὴ μου, νὰ σοὺ πῶ κάτι...

Ἡ νύχτα τώρα εἶχε πέσει, μιὰ νύχτα διάφανη καὶ ὅμως τόσο μυστηριώδης. Ο καιρὸς ἦταν τόσο γλυκὺς, ποὺ εἶχαν ἀφήσει ἀνοιχτὸ τὸ παράθυρο. Τὰ πουλάκια ἔχουν σωπάσει. Ἡ πιστὴ θαλαμηπόλος τῆς κυρίας ντὲ Μονσεβρέν καὶ ξανθούλης μαρκησίας ποὺ μὰς ἔρθε χθὲς κασουριασμένη. Εἶθε πολὺ ἔξυπνος, ἀγαπητὴ μου καὶ μαρκησία, ἀλλὰ τὴν ὥρα ποὺ θάρησε τὸ βράδυ ν' ἀπαγάγετε τὴν ἐκλεκτὴ σας, ἐμεῖς θάχουμε λάβει ἤδη τὰ μέτρα μας!

Πὺς σὰς φαίνεται ἓνα τόσο δα κορίτσα ἐκεῖ γάμο καὶ ἓνας ἀπαγωγὸς δεκαοχτὸ μὲλις χρονῶν! Τοὺς ἀναιδεστατοῦς!

Καὶ ἡ Μαιντενόν, ἀφοῦ ξανάβαλε μὲ προσοχὴ τὸ γραμματάκι τῆς θέσι της, διευδύνθηκε πρὸς τὸν πύργο. Ήταν ἔξω φρενῶν...

Τὸ βράδυ τὴν βρῆκε κατάκοπη ἀπὸ τὴν μεγάλην συγκίνησιν ποὺ τὴν κατέχευε ὅλη μέρα. Μελαγχολικὴ ἀνέβηκε στὸ δωμάτιό της καὶ κάθισε μπροστὰ τὸ παράθυρο. Σὲ λίγο ἤρθε ἡ ὥρα ποὺ θὰ δεχόταν τὴν ἐπίσκεψιν τῆς κυρίας ντὲ Μονσεβρέν γιὰ νὰ κροβεντιάσουν λίγο τοὺς ἀντιμέτωπους ποὺ σκόπευαν νὰ κλεψοῦν ἐκεῖνο τὸ βράδυ, στοὺς δύο ἐκείνους νέους ποὺ ἡ καρδιά τους χτυποῦσε ἀπὸ ἀγάπην καὶ ποὺ ἄλλωσαν πρὸς τὴν εὐτυχία τὰ χέρια τους, διπλωματικὰ καὶ φοβισμένα.

Καὶ ἡ μαρκησία ποὺ ἦταν ἀποφασισμένη ν' ἀποκαλύψῃ τὰ πάντα στὴ φίλῃ της, ἄλλαξε ἀπόφασιν. Δὲν τὴν ἔκανε νὰ μετανοήσῃ τὸ ὥραϊο πάρεκ, οὐτὲ τὰ δέντρα, οὐτὲ τὰ εὐτυχισμένα πουλάκια, ποὺ φώλιαζαν στὰ φυλλώματά τους. Δὲν τὴν ἔκανε νὰ μετανοήσῃ οὐτὲ ἡ γλυκεία νύχτα, οὐτὲ τὰ προσωπίσματα ἀσπέρων... Κρυφὰ καὶ ὑποῦλα, ἡ ἀνοῖξις γελῶντας εἶχε εἰρεῖ στὰ γόνατά της, οὔτε πολυδαίδαλας δίπλες τῆς ὀμπας της, μιὰ ἀναφορά, μιὰ τρυφερὴ ἐρωτικὴ ἀναφορά.

Ἡ καὶ ντὲ Μονσεβρέν περίμενε:

—Τὶ θέλατε νὰ μοὺ πῆτε, ἀγαπητὴ μου;

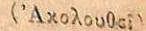
Μὰ τὴν πιστὴ μου, ἀπάντησε ἡ μαρκησία, δὲν θυμᾶμαι πῶς τὴν ὥρα ντὴν νὰ πῶ. Μοὺ διέφυγε. Μὰ, ἀγαπητὴ μου φίλη, τὴν εὐτυχισμένην ποὺ γοῦθω τὸν ἑαυτὸ μου κοντὰ σας! Ἐγὼ τὴν τέτοια διδάσει ποὺ μοὺ ἔφυγε ὁλόγελα ἡ νύχτα. Ἀλήθεια, θὰ μποροῦσα νὰ σὰς ζητήσω μιὰ χάριν; Θάταν δυνατόν νὰ μὲ συντροφεύατε λίγο ἀκόμα; Ἄν μοὺ διαβάσατε κάτι; Εἴμαι ἱκανὴ ἀπόψε νὰ σὰς κρατήσω ὡς τὰ μεσάνυχτα καὶ πὺς ἀργὰ ἀκούα!

Πράγματι, ἐκεῖνο τὸ βράδυ, ἡ μαρκησία κράτησε τὴν σκεδαστοῖνα ὡς τὶς δύο μετὰ τὰ μεσάνυχτα.

Ἐννομεταξὺ, ὁ ξανθὸς μαρκησίας Λυζέλ εἶχε ἀπαγάγει τὴν χαριτωμένη μικροῦλα ντὲ Λυζέλ...

(Ἀκολουθεῖ)

ΑΠΟ ΤΟΝ ΞΕΝΟ ΤΥΠΟ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Η «λιτανεία των αρχαίων του κράτους» στην Κίνα. Πώς θανατωνόντουσαν όσοι βρισκόντουσαν στο δρόμο της. Το σχήμα της γής κι' ο Κολόμβος. Τα έξοδα της ανακαλύψεως της 'Αμερικής. Η «Εκκλησία της... 'Αγίας Βλαστήμιας». Η περιεργή ιστορία του χτισιματός της. Ο Χριστιανός Β' στη φυλακή του. Ένας συγγραφέας που έγραψε 150 τόμους, χωρίς να γράψη λέξη. Η καλύβες για τις γεροντοκόρες. κτλ.

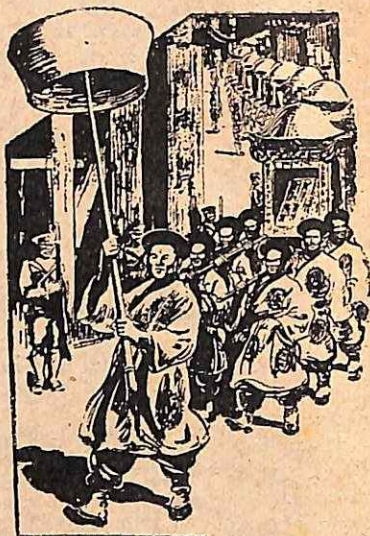
γραφε τα έξη:

«Κατέλθα στο συμπέρασμα ότι η γή δεν είχε στρογγυλή, αλλά έχει σχήμα αμυγδαλίου, του οποίου η σφαίρα είναι το ψηλότερο βουνό της, εκείνο δηλαδή που φτάνει πιο κοντά στον ουρανό».

Και τώρα θέλετε να μάθετε πώς τοίχισαν ή ανακάλυψαν της 'Αμερικής; και τι αμοιβή πήρε γι' αυτήν ο Κολόμβος; Λοιπόν για την ανακάλυψη των καρβιδίων του Κολόμβου, για αυτούς και για τρέφοντα των πληρωμάτων του στο διάστημα της αποστολής.

«Οι καλύβες για τις γεροντοκόρες. κτλ.»

«Οταν ο' προύχοντες της Λα Γκάιρα αποφάσισαν να την χρίσουν, ώργανωσαν έργα τους. 'Αλλά με τους έργα τους δεν κατόρθωσαν να συγκεντρώσουν ούτε το ένα εκατοστό του ποσού που χρειαζόταν για το χτίσιμο της.

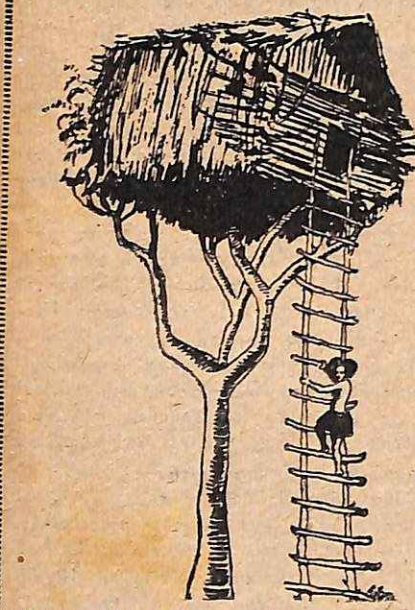
Η λιτανεία των αρχαίων του Κράτους στην Κίνα.

το χτίσιμο της εκκλησίας. Μέσα σε τρεις μήνες μαζεύτηκε όλο το ποσό που χρειαζόταν. Και έτσι χτίστηκε η 'Εκκλησία της 'Αγίας Βλαστήμιας!

«Ένας απ' τους πιο ξεκουστούς Σκανδιναβούς μονάρχες ήταν και ο Χριστιανός Β', βασιλεύς της Δανίας, της Σουηδίας και της Νορβηγίας, απ' το 1513 ως το 1520. Ο ήμερών αυτός φημιζόταν κυρίως για τη νευρική του και για τη σκληρότητα της ψυχής του. Το 1520, ο θρυλικός ήρωας Γουσταύος Βάζα κατόρθωσε να εξεγείρει σ' επανάσταση εναντίον του τους Σουηδούς, κι' ανακηρύχτηκε βασιλεύς της Σουηδίας. Αμέσως κατόπιν εξεστράτευσε εναντίον της Δανίας, νίκησε τα στρατεύματα του Χριστιανού, τον εξεθρόνισε κι' ανακηρύχθηκε ο ίδιος βασιλεύς και της Δανίας και της Νορβηγίας. Τον Χριστιανό τον συνέλαβε αιχμάλωτο και τον φυλάκισε στον περίφημο πύργο του Σάντεμπεργκ, ο οποίος βρίσκεται στο νησί του 'Αλσεν. Εκεί τον έφρασε φυλακισμένο τριανταενέα ολόκληρα χρόνια μέχρι το θανάτου του, το 1559.

Σ' όλο λοιπόν το διάστημα αυτό, ο Χριστιανός Β', νευρικός καθώς ήταν απ' το πρωί ως το βράδυ, περνούσε τον καιρό του κόνοντας βόλτες γύρω απ' το στρογγυλό τραπέζι που βρισκόταν στη μέση του δωματίου του. Συνήθιζε μάλιστα, ενώ έκανε τις βόλτες του, να σέρνει τον αντίχειρά του επάνω στο τραπέζι. Έτσι όμως με την πάροδο των ετών και με το άδικο στο τραπέζι, σχηματίστηκε σ' αυτό μια περιφερική λακκούβα, όπως φαίνεται και στην εικόνα μας.

Ο διάσημος Γάλλος συγγραφέας του 18ου αιώνα Ρετιφ ντε λα Μπετόν, ο οποίος γεννήθηκε το 1734 και πέθανε το 1806, αποτελεί το παραδοξότερο φαινόμενο συγγραφικό. Έξεδωκε εκατόν πενήντα δυο βιβλία του, χωρίς να γράψη ιδιόχειρος ούτε μία λέξη τους!... Πώς συνέβη ένα τέτοιο πράγμα; Θα ρωτήσουν ίσως οι αναγνώστες μας. 'Απλοδοκίμασε, ο Ρετιφ ντε λα Μπετόν, δεν ήταν μόνο συγγραφέας αλλά και εκδότης και ιδιοκτήτης τυπογραφείου. Τα έργα του

Μία καλύβα γεροντοκόρης της φυλής Κονιάρι της Νέας Γουινέας.

Τα πιο περίεργα έθνη του κόσμου υπάρχουν από των αρχαιοτάτων χρόνων στην Κίνα. 'Εν' απ' αυτά ήταν και η περίεργη λιτανεία των αρχαίων του κράτους, που αποτελούσε κίνδυνο-θάνατο για όποιον θα είχε την κακή τύχη να τη συναντήσει στο δρόμο του. Η λιτανεία αυτή ήταν απλούστατα η μεταφορά των 'Αρχαίων του Κράτους απ' το Πεκίνο στο Μούκνεν. Η μεταφορά αυτή ποικιλοτρόπως το 1644 και, επί 268 χρόνια, γινότανε κάθε δεκαετία με μεγάλη πομπή και με συνοδεία μεγάλων τιμημάτων στοατού και πλήθους βουδδιστών ιερέων. Για να μη γίνει δε κανονική αποστολή κλοπής των αρχαίων ή μέρους αυτών, όταν πρωτοκαθεσθότανε η λιτανεία αυτή, ο τότε Αυτοκράτωρ εξέδωσε ένα διάταγμα δια του οποίου απαγόρευε σ' όποιονδήποτε υπήκοό του — εκτός απ' τους ιερείς, τους στρατιώτες και τους υπαλλήλους που αποτελούσαν τη συνοδεία — επί ποινή θανάτου να βρεθεί μπροστά στη λιτανεία ή να την ιδεί οποσδήποτε. 'Αλλοίμονο δέ σ' εκείνον που θα πολέμισε να παραβή την απαγόρευση!... Ο νόμος ήταν άδυσωπτος στο ζήτημα αυτό.

Το 1829, ένας κάτοικος της πόλεως Νιγκ-Γκού-Πιέν, έτόλμησε να μισανόηζε το παρόνθρονο του και να κουκουτάζει έξω την ώρα που περνούσε η λιτανεία. 'Αλλά τον αντέληφθησαν, χωρίς όμως και να τον συλλάβουν, γιατί κρύφτηκε. Τότε ο Αυτοκράτωρ Τζο-Κουάγκι διάταξε να θανατωθούν όλοι οι κάτοικοι της Νιγκ-Γκού-Πιέν, μέγρις ενός, χωρίς να εξααιρεθούν ούτε οι γέροι, ούτε τα μικρά παιδιά!

Έβλε γνωστόν ότι αυτό που δόθηκε σε κυρίως τον Κολόμβο η ανακάλυψη της 'Αμερικής ήταν η θεωρία των 'Αστρονόμων και των γεωλόγων της εποχής του ότι η γή είχε στρογγυλή. Με την καιρό όμως, ο Κολόμβος άλλαξε γνώμη και δεν έπίστευε στη στρογγυλότητα της γής. 'Απόδειξη είναι ότι σε μία έκθεση που έστειλε στη βασιλισσα 'Ισαβέλλα της 'Ισπανίας, έ-

Ο Χριστιανός Β' στη φυλακή του, στον πύργο του Σάντεμπεργκ

έξεδόθηκαν 1.400 λίρες στεργλίνες, δηλαδή ένα εκατομμύριο περίπου ελληνικές δραχμές. Ο Κολόμβος πήλε άπορμω, για την ανακάλυψη της 'Αμερικής ανταμείφθηκε απ' τον βασιλέα της 'Ισπανίας με ένα ποσό 12 λιρών, δηλ. 7.500 δραχμών!...

Στην Λα Γκάιρα, το μεγαλύτερο λιμάνι της Νοτιοαμερικανικής δημοκρατίας της Βενεζουέλας, βρίσκεται μία βίλα που ονομάζεται 'Εκκλησία για την οποία δικαίως λένε

Τότε ένας απ' τους προύχοντες είχε μιλήσει στην Κίνα.

Οι κάτοικοι της Λα Γκάιρα ήτανε φοβερά βλαστήμιοι. 'Επρότεινε λοιπόν στον επίσκοπο να επιβάλει σε όλους, των οποίων θα ε- ποίκοι αναλόγως της βλαστήμιας του καθενός. Η πρότα- σίς του έγινε δεκτή κι' αμέσως εξεδόθη το σχετικό διάταγμα που όριζε ότι τα ποσά που θα έμα- ζεύοντο απ' τα βλα- στήμια, θα πήγαιναν σε ειδικά ταμεία για

Η εκκλησία της... 'Αγίας Βλαστήμιας.

ΜΙΚΡΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

ΑΠΟ ΤΗΝ

ΑΡΧΑΙΟΤΗΤΑ

Η λιχνουδιά του 'Ισαάκ προς τα κυνήγια. Τι έτρωγαν οι ήρωες της Τροίας. Τα μεγαλοπρεπή συμπόσια των Ρωμαίων. Γιατί ο Νέρων έτρωγε γλώσσες άδοντιών. Τα άρώματα στους 'Εβραίους. Πώς έγιναν γνωστά στους άλλους λαούς. Η γενειάδα κι' η ιστορία της. Ποιά τιμωρία επέβαλαν οι Σπαρτιάτες στους δειλούς. Η γενειάδα και οι Πάπαι, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Η γαστρονομία είναι ασφαλώς η πιο αρχαία αδυναμία της ανθρωπότητας.

Ο πατριάρχης 'Ισαάκ έμεινε ονομαστός για την απέραντη λιχνουδιά του προς τα κυνήγια που του προμήθευε ο 'Ησαΐ, ο οποίος ήταν, καθώς φαίνεται, επίσης λιχνούδης, αφού πούλησε τα δικαιώματα της πρωτοκοκίας του, «αντί πινακίου φακής», όπως αναφέρει η Γραφή.

Αν κρίνουμε επίσης από τις περιγραφές του 'Ομήρου, φαίνεται πως τα γεύματα των πολιολογών της Τροίας ήταν βέβαια απλά, αλλά τεράστια σε όγκο. Το... μενού, π. χ., του λεοντόκαρδου 'Αχιλλέως αποτελούσε συνήθως από ένα ολόκληρο σκαρτάκι ή πρόβατο ψητό!...

Απεναντίας, οι Ρωμαίοι, λαοευνεταί, τα πλούσια και εκλεκτά φαγητά. Ο Κικέρων αναφέρει ότι οι άριστοκράτες Ρωμαίοι θεωρούσαν έγκλημα να δώσουν ένα γεύμα χωρίς να σερβίρουν, μαζί με άλλα σπανιώτατα εδέσματα και παγώνι ψητό.

Περίφημο δέ έμεινε στην ιστορία το δείπνο που παρέθεσε η Κλεοπάτρα προς τιμήν του Μάρκου 'Αντωνίου, κατά τη διάρκεια του οποίου ανέλαβε μέσα στο κρασί τα πόδια της αντανάγης της.

Αναφέρεται ότι ο Νέρων είχε τελεωριστή έκτακτης τις γλώσσες των άδοντιών, με τις οποίες παρεγύμναζε το διάφορα φαγητά του, πιστεύοντας ότι θ' αποκτούσε μ' αυτό τον τρόπο τη μελωδική ικανότητα των άδοντιών!

Περίφημο έμειναν και τα δείπνα που έδωσαν ο δούξ 'Ηρακλής Δ' της 'Εσθονίας και ο δούξ της Λατοβίας 'Αλφόνσο Α', με τη Λατοβική Βασιλεία. Μέσα στην τραπέζια του ένα κτύρου του είχε κατασκευαστεί έπιτηδες μία μεγάλη κυκλική μαζαίση, η οποία με δώδεκα στόμια από τα οποία έτρεπε διαρκώς κρασί διάφορα διαφορετικών ποιτήτων. 'Από τα έξι στο άπέραντο τραπέζι είχαν στηθεί εκατότεσσαρι καλλιτεχνικά πιάτα, καλλωμένοι από ζάχαρη!

Ο Πάπας Λέων ο Ι', παρέθεσε κάποτε ένα πολυτελέστατο γεύμα, στο οποίο έλαβε μέρος, μεταξύ των άλλων επισκόπων, κι' ο μέγας ποιητής της εποχής 'Αρίστος. Κατά το γεύμα εκείνο τα φαγητά σερβιζόντουσαν

μέσα σε άσημένα πιάτα τα οποία, μόλις άδειάζαν πετιόντουσαν απ' τ' άνοιχτά παράθυρα στον ποταμό Τίβερι.

Τα μύρα έπαιζαν σπουδαίο ρόλο στην ιστορία των αρχαίων θρησκειών, και μάλιστα της 'Ιουδαϊκής.

Φαίνεται ωστόσο ότι οι 'Ιουδαίοι σπανίως χρησιμοποιούσαν τα άρώματα για καλλωπισμό, είτε γιατί τους τ' απαγόρευσε η θρησκεία, είτε γιατί ε περισσότεροι τους ζούσαν νομαδικά και δεν μπορούσαν να έχουν τέτοιες πολυτέλειες.

Κατά την ελληνική μυθολογία, η επινοήτρια και η χορή των μύρων έφειλεται στους δαίμονες Θεούς του 'Ολύμπου, από τους οποίους δεν θ' έγίνοντο γνωστά στους ανθρώπους: αν

Οι Σπαρτιάται, μάλιστα, επέβαλαν το έθιμο ως... τιμωρία στους δειλούς πολεμιστάς που έφευγαν από τη μάχη. 'Από την εποχή όμως του Μ. 'Αλεξάνδρου επέβληθη γενικώς το έθιμο του ξυρίσματος. Πρώτος από τους Ρωμαίους άρχισε να ξυρίζεται καθήμερινως ο Σκίπιων ο 'Αφρικανός.

Οι αρχαίοι Γερμανοί δεν είχαν δικαίωμα να φέρουν γενειάδα, αν δεν εσκότωναν έναν τουλάχιστον έχθρο.

Οι πρώτοι χριστιανοί παραδέχτηκαν τη γενειάδα και την έθεώρησαν ως διακριτικό γνώρισμα των λογίων και των κληρικών των. 'Αλλά ο πάπας Λέων Γ', για να διαφέρει από τον πατριάρχη της Κωνσταντινούπολης, έφρασε τη γενειάδα του και οι διάδοχοί του θεωρούσαν καλό να τον μιμηθούν.

Ο πάπας Γρηγόριος μάλιστα είχε θεσπίσει ειδικές ποινές εναντίον των κληρικών που έφεραν γενειάδα.

Ο Λουδοβίκος ΣΤ', βασιλεύς της Γαλλίας, έπειδή υπέπεσε κάποτε στη δυσμένεια του πάπα, για να εξαγοράσει τη φίλη του αναγκάστηκε να θυσιασ τη γενειάδα του. 'Αλλά η βασιλισσα νόμισε πως έτσι ο σκύλος της έχανε την ανδρεία του αξιοπρέπειας, πήρε διάβρομο και τον έγκατέλειψε, παίροντάς μαζί και την πλούσια προίκα της.

Το παράδειγμα του βασιλέως της Γαλλίας το μιμήθηκαν ο Αυτοκράτωρ της Γερμανίας και άλλοι ηγεμόνες και έκτοτε η γενειάδα σπάνια φάνηκε σε βασιλικά πρόσωπα. Πρώτος ο πάπας 'Ιούλιος Β', έφρα την τέλην να διατήρηση τη γενειάδα του και να άναβάζει στα άνωτατα αξιώματα παγωνα νοστινιότατα κληρικά.

Αργότερα όμως επικράτησαν τυνηρητικότερες αντιλήψεις και έλειψε η γενειάδα από τα πρόσωπα των βασιλέων και σοφιστών. Γι' αυτό, όλοι οι βασιλείς των 'Ινδών, των Περσών, των Αιγυπτίων και των 'Ελλήνων, που σπάνοντο από τους καλλιτέχνες, ή μακροί γενειάδες.

Σε όλους τους παναρχαίους λαούς η γενειάδα έθεωρείτο ως ένδειξη δύναμης και σοφίας. Γι' αυτό, όλοι οι βασιλείς των 'Ινδών, των Περσών, των Αιγυπτίων και των 'Ελλήνων, που σπάνοντο από τους καλλιτέχνες, ή μακροί γενειάδες.

ΟΜΙΛΟΥΝ ΟΙ ΣΟΦΟΙ

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΓΙΑΤΡΟΥΣ

—Του γιατρού η πόρτα, ποτέ δεν πρέπει να βρίσκεται κλειστή, αλλά κι' η πόρτα του παπα πρέπει να είναι πάντοτε ανοιχτή.

—Τέλειος γιατρός δεν είν' εκείνος που, έτσι ή αλλιώς, γιατρεύει τον άρρωστο, αλλά εκείνος που δεν παραλείπει τίποτε από όσα πρέπει να εφαρμόζει στη θεραπεία.

—Στους γιατρούς πρέπει να γινε σπάμε μεγαλείτεση γάρι όταν κατωρθώνουν να πολλαπλαύνουν μια τρώσταις που μάς απειλεί, παρά όταν ν' νικηθούν όταν ένοι πατά εκδηλωθεί. Γιατί, αναμφισβητήτως, προτιμότερο είνε να μην πάσχη κανένας δειλός παρά ν' απαλλάσσεται από ένα κακό Δ η μά δ ης.

—Κανένας γιατρός, άξιος της αποστολής του, δεν εξετάζει και δεν παρατηρεί εκείνο που συμβαίνει στον έαυτό του, αλλά εκείνο που συμβαίνει στην άρρωστο. Γιατί ο καλός γιατρός ποτέ, να έβρυσσεται του ανθρώπου που έπινον, κι' όχι μινάχα το πορτοφόλι του.

—Γιατρός φλόρος είνε άρρώστεια άπνοια στην... άρρώστεια.

Μένανδρος

Συνιστάμεν την ΟΦΘΑΛΜΟΛΟΓΙΚΗΝ ΚΛΙΝΙΚΗΝ του κ. ΣΠΗΛΙΟΥ ΧΑΡΑΜΗ, 'Υφηγουμένου της Οφθαλμολογίας εν τῷ Πανεπισμίῳ. Μενάνδρου 27, 'Αθήναι. Τηλ. 1-68.

ΣΥΓΧΡΟΝΑ ΕΓΚΛΗΜΑΤΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

Ο ΜΕΓΑΛΕΙΤΕΡΟΣ ΚΑΚΟΥΡΓΟΣ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

Ο θάνατος ενός ανθρωπομόρφου τέρατος. Ο άπαισιος παιδοκτόνος της Βοστώνης. Η τρομοκρατία της Αμερικανικής μεγαλουπόλεως. Ο πανικός και η αγωνία των γονέων. Ο μυστηριώδης δολοφόνος. Πώς βρισκόντουσαν τα παιδιά στα σκοτεινά και ακρωτηριασμένα. Πώς άνεκαλύφθη ο δεικατραπεζιτής κακούργος. Πώς τον αναγνώρισαν ένα απ' τα θυμάτα του. Αντί της φυλακής, στο φρενοκομείο. Όπου ο τρομερός μικρός κακούργος άφίνετα ελεύθερος. Τα νέα του εγκλήματα, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Έτσι όλες οι προσπάθειες της Αμερικανικής μεγαλουπόλεως, η δολοφονία πηγαιναν χαμένες, η δέ πόλις της Βοστώνης εξακολουθούσε να είναι πανικόβλητη, γιατί τα εγκλήματα συνεχίζοντο πάντοτε.

Επί τέλους, μία μέρα, η Αστυνομία κατόρθωσε ν' ανακαλύψει ένα τέρας μικρό κι' άσφαιτο βέβαια, το οποίο όμως τη βοήθησε για ν' ανακαλύψει τον κακούργο. Ένα από τα μικρά παιδιά, τα οποία είχε πέσει στα χέρια του, όταν ξαναβρέθηκε ακρωτηριασμένο, δήλωσε στους αστυνομικούς πως ο άνθρωπος που το είχε πιάσει και βασανίζει ήταν «ένα μεγάλο παιδί».

Η εφημερίδες δημοσίευσαν άμέσως την πληροφορία αυτή. Τότε ένας δασκάλος συνοικιακού σχολείου, ο οποίος έστρεψε για τη ζωή των μικρών του μαθητών, είχε μία περίεργη έμπνευση. Ξαφύθηκε δηλαδή ότι ο κακούργος πιθανόν να ήταν ένας απ' τους μαθητές του, κι' έτσι τον έπιασε.

Το 1870, η Βοστώνη των «Ηνωμένων Πολιτειών» διατάχθηκε υπό το κράτος ενός άπειρου πτωτικού. Όλες οι μητέρες και όλοι οι πατέρες είχαν τρομοκρατηθεί και δεν άφιναν τα παιδιά τους, γιατί όποιον έβγαζε μόνο του στο δρόμο διάτρεχε τους μεγαλειτέρους κινδύνους κι' ήταν ζήτημα αν θα ξαναβρίσκε ζωντανό στους γονείς του.

Ένας άπαισιος και μυστηριώδης εγκληματίας έπιανε στα παιδιά και συλλαμβάνοντάς τους, τους έμαζεύει και τους βασανίζει φρικτωδώς και τ' ακρωτηριάζει, ή τ' εκτενώνει, ή τ' άφινει ήμισυ θανάτη.

Το πρώτο θύμα του ήταν ένα παιδάκι πέντε χρόνων. Ο Αλβέρτος Πράττ, τον οποίο οι γονείς του είχαν χάσει ξαφνικά. Τέλος η Αστυνομία κατόρθωσε να τον βρει δειμένο μέσα σε μία θάρακη, ή οποία έπλεε ακυρόβλητη σ' ένα μεγάλο έλος έξω απ' την πόλη. Όταν τον έβλεπαν και τον έβγαζαν από τη θάρακη είδαν με φρίκη ότι ήταν ακρωτηριασμένος με τον πιο άπαιστο τρόπο.

Μία εβδομάδα αργότερα, ένα άλλο παιδάκι που είχε επίσης χαθεί, βρέθηκε δειμένο σ' ένα τηλεγραφικό σήμα, ακρωτηριασμένο κι' αυτό φρικτά.

Μέσα σε λίγους δέ μήνες, σάνταν περίπου παιδάκια, που είχαν εξαφανιστεί κι' αυτά, βρέθηκαν σκοτωμένα και άλλα έβρισκαν ακρωτηριασμένα κατά το φρικωδέστερο τρόπο. Άλλα απ' αυτά, ο τρομερός κακούργος, στα χέρια του οποίου είχαν πέσει, τα είχε φυλάσει, άλλων τους είχε κόψει τα άκρα ή τ' άφινε, άλλων τα πόδια και άλλων τ' αυτιά.

Όσα απ' τα δυστυχισμένα αυτά παιδάκια είχαν την τύχη να γλυτώσουν ζωντανά από τα χέρια του κακούργου πολύ λίγες πληροφορίες μπορούσαν να δώσουν στην Αστυνομία γι' αυτόν. Τρέμοντας και τραυλίζοντας, κατέθεσαν διάφορα μπερδεμένα πράγματα, που πολλές φορές έόχοντο σαν φανταστικά μεταξύ τους.

Χίσε άμέσως να περνά μπροστά τους και να τους κυτάξει όλους με προσοχή, μα στο τέλος, είπε:

—Δεν είναι κανείς απ' αυτούς.

Ο διευθυντής του σχολείου όμως είχε ακόμα μία έμπνευση. Είχε προσέξει ότι, σ' όλο το διάστημα που το μικρό θύμα έπιθεωρούσε τους μαθητές, ο Τζέις Πομερόι είχε τα αυτιά του μισκλεισμένα και το κεφάλι του γυρισμένο προς τα άριστερά κι' έτσι ο μικρός δεν μπορούσε να τον ιδεί κατά πρόσωπο. Γι' αυτό, όταν τελείωσε η έπιθεώρηση, φώναζε ξαφνικά στον μαθητή του.

—Τζέις Πομερόι, σήκωσε το κεφάλι σου και κύτταξε προς τα έδω!

Το αποτέλεσμα υπήρξε άμεσο. Ο Πομερόι, ξαφνιασμένος, δεν μπόρεσε να μην υποκούσει στη διαταγή του δασκάλου του και γύρισε το κεφάλι του. Κι' έτσι το θύμα μπόρεσε να δει καλά το πρόσωπό του.

Τότε ο μικρός, τρέμοντας σύγχορως, φώναξε:

—Αυτός είναι!

Αυτός είναι το μεγάλο παιδί. Σας παρακαλώ μην τον άφήσετε να μ' έλθει ξανά κοντά μου!

Η μαρτυρία αυτή ήταν άρκετή. Οι αστυνομικοί συνέλαβαν άμέσως τον κακούργο.

Ο Τζέις Πομερόι όμως ήταν τετραπέριτος. Στην αντίφαση και στη δική έδειξε ψυχραιμία όταν ταπεινός έγκληματίας, άρχισε λοιπόν να προσποιείται τον παράφρονα, πράγμα που το θεβαίωσαν κι' οι γιατροί, οι οποίοι τον εξέτασαν. Έτσι, αντί να καταδικαστεί, το δικαστήριο διάταξε να τον κλείσουν σ' ένα φρενοκομείο.

Εκεί όμως ο Πομερόι άρχισε να δείχνεται λογικός και φρόνιμος σε τέτοιον βαθμό, ώστε οι γιατροί του φρενοκομείου πιστέψανε ότι είχε γκαρρευτεί κι' έπειτα από άρκετο καιρό τον άφησαν να φύγει.

Ο μικρός κακούργος, τότε ξαναγύρισε στη Βοστώνη, κοντά στον πατέρα και την μητέρα του οι οποίοι είχαν ένα μικρό μαγαζάκι φιλικών. Μά δεν άργησε να ξαναρχίσει την εγκληματική του δράση.

Δεν πέρασαν ούτε τρεις εβδομάδες κι' ένα μικρό κοριτσάκι ένεα ετών, η Κάιτη Κώρρεν, εξαφανίστηκε μυστηριωδώς. Την είχε στείλει η μητέρα της ν' αγοράσει μία κουβαρίστρα κι' από τότε κανένας δεν την ξαναείδε. Η Αστυνομία άρχισε άμέσως να έρευνά, αλλά χωρίς αποτέλεσμα. Τότε ο Τζέις Πομερόι, που ήταν ακόμα στο φρενοκομείο, έστρεψε πάλι την προσοχή του προς τα έδω.

Τότε τον ξύπνησαν απότομα και τον ερώτησαν αν είχε βγει έξω στο διάστημα της ημέρας.

—Ναι, βγήκα, απάντησε εκείνος.

Όταν όμως τον ερώτησαν αν είχε πάει στη έλν, ο μικρός κακούργος, ο οποίος είχε ανακτήσει, έντονα μετάνοια, άπάντησε άνηχητά.

—Ένωσείται ότι ή άνηχητά του δεν τον ώφέλησε σε τίποτε γιατί οι αστυνομικοί τον συνέλαβαν.

Στο προσεχές θα συνεχίσουμε την εξέταση της εγκληματικής δράσεως του Τζέις Πομερόι.

Στις φυλακές της Βοστώνης, πέθανε, από όλιγον έδωμάδιου, ο φοβερός και τρομερός Τζέις Πομερόι, ο μεγαλειτέρος κακούργος των δύο τελευταίων αιώνων. Ο άνθρωπος αυτός, ο οποίος έκανε έξι ή οχτώ έτη φυλάκιση, όταν ήταν ακόμα δεκαεπτάχρονος έτών, είχε στο ένεργητικό του τόσα εγκλήματα, όσα δεν έχει ούτε ο φοβερότερος σύγχρονος γκάγγστερ της Αμερικής.

Το 1870, η Βοστώνη των «Ηνωμένων Πολιτειών» διατάχθηκε υπό το κράτος ενός άπειρου πτωτικού. Όλες οι μητέρες και όλοι οι πατέρες είχαν τρομοκρατηθεί και δεν άφιναν τα παιδιά τους, γιατί όποιον έβγαζε μόνο του στο δρόμο διάτρεχε τους μεγαλειτέρους κινδύνους κι' ήταν ζήτημα αν θα ξαναβρίσκε ζωντανό στους γονείς του.

Ένας άπαισιος και μυστηριώδης εγκληματίας έπιανε στα παιδιά και συλλαμβάνοντάς τους, τους έμαζεύει και τους βασανίζει φρικτωδώς και τ' ακρωτηριάζει, ή τ' εκτενώνει, ή τ' άφινει ήμισυ θανάτη.

Το πρώτο θύμα του ήταν ένα παιδάκι πέντε χρόνων. Ο Αλβέρτος Πράττ, τον οποίο οι γονείς του είχαν χάσει ξαφνικά. Τέλος η Αστυνομία κατόρθωσε να τον βρει δειμένο μέσα σε μία θάρακη, ή οποία έπλεε ακυρόβλητη σ' ένα μεγάλο έλος έξω απ' την πόλη. Όταν τον έβλεπαν και τον έβγαζαν από τη θάρακη είδαν με φρίκη ότι ήταν ακρωτηριασμένος με τον πιο άπαιστο τρόπο.

Μία εβδομάδα αργότερα, ένα άλλο παιδάκι που είχε επίσης χαθεί, βρέθηκε δειμένο σ' ένα τηλεγραφικό σήμα, ακρωτηριασμένο κι' αυτό φρικτά.

Μέσα σε λίγους δέ μήνες, σάνταν περίπου παιδάκια, που είχαν εξαφανιστεί κι' αυτά, βρέθηκαν σκοτωμένα και άλλα έβρισκαν ακρωτηριασμένα κατά το φρικωδέστερο τρόπο. Άλλα απ' αυτά, ο τρομερός κακούργος, στα χέρια του οποίου είχαν πέσει, τα είχε φυλάσει, άλλων τους είχε κόψει τα άκρα ή τ' άφινε, άλλων τα πόδια και άλλων τ' αυτιά.

Όσα απ' τα δυστυχισμένα αυτά παιδάκια είχαν την τύχη να γλυτώσουν ζωντανά από τα χέρια του κακούργου πολύ λίγες πληροφορίες μπορούσαν να δώσουν στην Αστυνομία γι' αυτόν. Τρέμοντας και τραυλίζοντας, κατέθεσαν διάφορα μπερδεμένα πράγματα, που πολλές φορές έόχοντο σαν φανταστικά μεταξύ τους.

Τότε τον ξύπνησαν απότομα και τον ερώτησαν αν είχε βγει έξω στο διάστημα της ημέρας.

—Ναι, βγήκα, απάντησε εκείνος.

Όταν όμως τον ερώτησαν αν είχε πάει στη έλν, ο μικρός κακούργος, ο οποίος είχε ανακτήσει, έντονα μετάνοια, άπάντησε άνηχητά.

—Ένωσείται ότι ή άνηχητά του δεν τον ώφέλησε σε τίποτε γιατί οι αστυνομικοί τον συνέλαβαν.

Στο προσεχές θα συνεχίσουμε την εξέταση της εγκληματικής δράσεως του Τζέις Πομερόι.

Την άλλη μέρα, η υπηρέτρια που

είχε βρει το θύμα, σήκωσε το κεφάλι της και είδε το πρόσωπο του Τζέις Πομερόι.

Τότε τον ξύπνησαν απότομα και τον ερώτησαν αν είχε βγει έξω στο διάστημα της ημέρας.

—Ναι, βγήκα, απάντησε εκείνος.

Όταν όμως τον ερώτησαν αν είχε πάει στη έλν, ο μικρός κακούργος, ο οποίος είχε ανακτήσει, έντονα μετάνοια, άπάντησε άνηχητά.

—Ένωσείται ότι ή άνηχητά του δεν τον ώφέλησε σε τίποτε γιατί οι αστυνομικοί τον συνέλαβαν.

Στο προσεχές θα συνεχίσουμε την εξέταση της εγκληματικής δράσεως του Τζέις Πομερόι.

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ ΜΕΓΑΛΩΝ ΑΝΔΡΩΝ

Ο ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΞΕΝΟΣ ΤΟΥ ΠΑΝΔΟΧΕΙΟΥ

(Πώς ο Γκαίτε έγραψε το «Φάουστ»)

ΝΑ βροχερό απόγευμα το 1808, ο Τζέις Πομερόι, που ήταν ακόμα στο φρενοκομείο, έστρεψε πάλι την προσοχή του προς τα έδω.

Τότε τον ξύπνησαν απότομα και τον ερώτησαν αν είχε βγει έξω στο διάστημα της ημέρας.

—Ναι, βγήκα, απάντησε εκείνος.

Όταν όμως τον ερώτησαν αν είχε πάει στη έλν, ο μικρός κακούργος, ο οποίος είχε ανακτήσει, έντονα μετάνοια, άπάντησε άνηχητά.

—Ένωσείται ότι ή άνηχητά του δεν τον ώφέλησε σε τίποτε γιατί οι αστυνομικοί τον συνέλαβαν.

Στο προσεχές θα συνεχίσουμε την εξέταση της εγκληματικής δράσεως του Τζέις Πομερόι.

Τότε τον ξύπνησαν απότομα και τον ερώτησαν αν είχε βγει έξω στο διάστημα της ημέρας.

—Ναι, βγήκα, απάντησε εκείνος.

Όταν όμως τον ερώτησαν αν είχε πάει στη έλν, ο μικρός κακούργος, ο οποίος είχε ανακτήσει, έντονα μετάνοια, άπάντησε άνηχητά.

—Ένωσείται ότι ή άνηχητά του δεν τον ώφέλησε σε τίποτε γιατί οι αστυνομικοί τον συνέλαβαν.

Στο προσεχές θα συνεχίσουμε την εξέταση της εγκληματικής δράσεως του Τζέις Πομερόι.

Τότε τον ξύπνησαν απότομα και τον ερώτησαν αν είχε βγει έξω στο διάστημα της ημέρας.

—Ναι, βγήκα, απάντησε εκείνος.

Όταν όμως τον ερώτησαν αν είχε πάει στη έλν, ο μικρός κακούργος, ο οποίος είχε ανακτήσει, έντονα μετάνοια, άπάντησε άνηχητά.

—Ένωσείται ότι ή άνηχητά του δεν τον ώφέλησε σε τίποτε γιατί οι αστυνομικοί τον συνέλαβαν.

Στο προσεχές θα συνεχίσουμε την εξέταση της εγκληματικής δράσεως του Τζέις Πομερόι.

Τότε τον ξύπνησαν απότομα και τον ερώτησαν αν είχε βγει έξω στο διάστημα της ημέρας.

—Ναι, βγήκα, απάντησε εκείνος.

Όταν όμως τον ερώτησαν αν είχε πάει στη έλν, ο μικρός κακούργος, ο οποίος είχε ανακτήσει, έντονα μετάνοια, άπάντησε άνηχητά.

—Ένωσείται ότι ή άνηχητά του δεν τον ώφέλησε σε τίποτε γιατί οι αστυνομικοί τον συνέλαβαν.

Στο προσεχές θα συνεχίσουμε την εξέταση της εγκληματικής δράσεως του Τζέις Πομερόι.

Τότε τον ξύπνησαν απότομα και τον ερώτησαν αν είχε βγει έξω στο διάστημα της ημέρας.

—Ναι, βγήκα, απάντησε εκείνος.

Όταν όμως τον ερώτησαν αν είχε πάει στη έλν, ο μικρός κακούργος, ο οποίος είχε ανακτήσει, έντονα μετάνοια, άπάντησε άνηχητά.

—Ένωσείται ότι ή άνηχητά του δεν τον ώφέλησε σε τίποτε γιατί οι αστυνομικοί τον συνέλαβαν.

Στο προσεχές θα συνεχίσουμε την εξέταση της εγκληματικής δράσεως του Τζέις Πομερόι.

Τότε τον ξύπνησαν απότομα και τον ερώτησαν αν είχε βγει έξω στο διάστημα της ημέρας.

—Ναι, βγήκα, απάντησε εκείνος.

Όταν όμως τον ερώτησαν αν είχε πάει στη έλν, ο μικρός κακούργος, ο οποίος είχε ανακτήσει, έντονα μετάνοια, άπάντησε άνηχητά.

—Ένωσείται ότι ή άνηχητά του δεν τον ώφέλησε σε τίποτε γιατί οι αστυνομικοί τον συνέλαβαν.

Στο προσεχές θα συνεχίσουμε την εξέταση της εγκληματικής δράσεως του Τζέις Πομερόι.

Τότε τον ξύπνησαν απότομα και τον ερώτησαν αν είχε βγει έξω στο διάστημα της ημέρας.

—Ναι, βγήκα, απάντησε εκείνος.

Όταν όμως τον ερώτησαν αν είχε πάει στη έλν, ο μικρός κακούργος, ο οποίος είχε ανακτήσει, έντονα μετάνοια, άπάντησε άνηχητά.

—Ένωσείται ότι ή άνηχητά του δεν τον ώφέλησε σε τίποτε γιατί οι αστυνομικοί τον συνέλαβαν.

Στο προσεχές θα συνεχίσουμε την εξέταση της εγκληματικής δράσεως του Τζέις Πομερόι.

Τότε τον ξύπνησαν απότομα και τον ερώτησαν αν είχε βγει έξω στο διάστημα της ημέρας.

—Ναι, βγήκα, απάντησε εκείνος.

Όταν όμως τον ερώτησαν αν είχε πάει στη έλν, ο μικρός κακούργος, ο οποίος είχε ανακτήσει, έντονα μετάνοια, άπάντησε άνηχητά.

—Ένωσείται ότι ή άνηχητά του δεν τον ώφέλησε σε τίποτε γιατί οι αστυνομικοί τον συνέλαβαν.

Στο προσεχές θα συνεχίσουμε την εξέταση της εγκληματικής δράσεως του Τζέις Πομερόι.

Τότε τον ξύπνησαν απότομα και τον ερώτησαν αν είχε βγει έξω στο διάστημα της ημέρας.

—Ναι, βγήκα, απάντησε εκείνος.

Όταν όμως τον ερώτησαν αν είχε πάει στη έλν, ο μικρός κακούργος, ο οποίος είχε ανακτήσει, έντονα μετάνοια, άπάντησε άνηχητά.

—Ένωσείται ότι ή άνηχητά του δεν τον ώφέλησε σε τίποτε γιατί οι αστυνομικοί τον συνέλαβαν.

Στο προσεχές θα συνεχίσουμε την εξέταση της εγκληματικής δράσεως του Τζέις Πομερόι.

Τότε τον ξύπνησαν απότομα και τον ερώτησαν αν είχε βγει έξω στο διάστημα της ημέρας.

—Ναι, βγήκα, απάντησε εκείνος.

Όταν όμως τον ερώτησαν αν είχε πάει στη έλν, ο μικρός κακούργος, ο οποίος είχε ανακτήσει, έντονα μετάνοια, άπάντησε άνηχητά.

—Ένωσείται ότι ή άνηχητά του δεν τον ώφέλησε σε τίποτε γιατί οι αστυνομικοί τον συνέλαβαν.

Στο προσεχές θα συνεχίσουμε την εξέταση της εγκληματικής δράσεως του Τζέις Πομερόι.

Τότε τον ξύπνησαν απότομα και τον ερώτησαν αν είχε βγει έξω στο διάστημα της ημέρας.

—Ναι, βγήκα, απάντησε εκείνος.

Όταν όμως τον ερώτησαν αν είχε πάει στη έλν, ο μικρός κακούργος, ο οποίος είχε ανακτήσει, έντονα μετάνοια, άπάντησε άνηχητά.

—Ένωσείται ότι ή άνηχητά του δεν τον ώφέλησε σε τίποτε γιατί οι αστυνομικοί τον συνέλαβαν.

Στο προσεχές θα συνεχίσουμε την εξέταση της εγκληματικής δράσεως του Τζέις Πομερόι.

ΝΑ βροχερό απόγευμα το 1808, ο Τζέις Πομερόι, που ήταν ακόμα στο φρενοκομείο, έστρεψε πάλι την προσοχή του προς τα έδω.

Τότε τον ξύπνησαν απότομα και τον ερώτησαν αν είχε βγει έξω στο διάστημα της ημέρας.

—Ναι, βγήκα, απάντησε εκείνος.

Όταν όμως τον ερώτησαν αν είχε πάει στη έλν, ο μικρός κακούργος, ο οποίος είχε ανακτήσει, έντονα μετάνοια, άπάντησε άνηχητά.

—Ένωσείται ότι ή άνηχητά του δεν τον ώφέλησε σε τίποτε γιατί οι αστυνομικοί τον συνέλαβαν.

Στο προσεχές θα συνεχίσουμε την εξέταση της εγκληματικής δράσεως του Τζέις Πομερόι.

Τότε τον ξύπνησαν απότομα και τον ερώτησαν αν είχε βγει έξω στο διάστημα της ημέρας.

—Ναι, βγήκα, απάντησε εκείνος.

Όταν όμως τον ερώτησαν αν είχε πάει στη έλν, ο μικρός κακούργος, ο οποίος είχε ανακτήσει, έντονα μετάνοια, άπάντησε άνηχητά.

—Ένωσείται ότι ή άνηχητά του δεν τον ώφέλησε σε τίποτε γιατί οι αστυνομικοί τον συνέλαβαν.

Στο προσεχές θα συνεχίσουμε την εξέταση της εγκληματικής δράσεως του Τζέις Πομερόι.

Τότε τον ξύπνησαν απότομα και τον ερώτησαν αν είχε βγει έξω στο διάστημα της ημέρας.

—Ναι, βγήκα, απάντησε εκείνος.

Όταν όμως τον ερώτησαν αν είχε πάει στη έλν, ο μικρός κακούργος, ο οποίος είχε ανακτήσει, έντονα μετάνοια, άπάντησε άνηχητά.

—Ένωσείται ότι ή άνηχητά του δεν τον ώφέλησε σε τίποτε γιατί οι αστυνομικοί τον συνέλαβαν.

Στο προσεχές θα συνεχίσουμε την εξέταση της εγκληματικής δράσεως του Τζέις Πομερόι.

Τότε τον ξύπνησαν απότομα και τον ερώτησαν αν είχε βγει έξω στο διάστημα της ημέρας.

—Ναι, βγήκα, απάντησε εκείνος.

Όταν όμως τον ερώτησαν αν είχε πάει στη έλν, ο μικρός κακούργος, ο οποίος είχε ανακτήσει, έντονα μετάνοια, άπάντησε άνηχητά.

—Ένωσείται ότι ή άνηχητά του δεν τον ώφέλησε σε τίποτε γιατί οι αστυνομικοί τον συνέλαβαν.

Στο προσεχές θα συνεχίσουμε την εξέταση της εγκληματικής δράσεως του Τζέις Πομερόι.

Τότε τον ξύπνησαν απότομα και τον ερώτησαν αν είχε βγει έξω στο διάστημα της ημέρας.

—Ναι, βγήκα, απάντησε εκείνος.

Όταν όμως τον ερώτησαν αν είχε πάει στη έλν, ο μικρός κακούργος, ο οποίος είχε ανακτήσει, έντονα μετάνοια, άπάντησε άνηχητά.

—Ένωσείται ότι ή άνηχητά του δεν τον ώφέλησε σε τίποτε γιατί οι αστυνομικοί τον συνέλαβαν.

Στο προσεχές θα συνεχίσουμε την εξέταση της εγκληματικής δράσεως του Τζέις Πομερόι.

ΝΑ βροχερό απόγευμα το 1808, ο Τζέις Πομερόι, που ήταν ακόμα στο φρενοκομείο, έστρεψε πάλι την προσοχή του προς τα έδω.

Τότε τον ξύπνησαν απότομα και τον ερώτησαν αν είχε βγει έξω στο διάστημα της ημέρας.

—Ναι, βγήκα, απάντησε εκείνος.

Όταν όμως τον ερώτησαν αν είχε πάει στη έλν, ο μικρός κακούργος, ο οποίος είχε ανακτήσει, έντονα μετάνοια, άπάντησε άνηχητά.

—Ένωσείται ότι ή άνηχητά του δεν τον ώφέλησε σε τίποτε γιατί οι αστυνομικοί τον συνέλαβαν.

Στο προσεχές θα συνεχίσουμε την εξέταση της εγκληματικής δράσεως του Τζέις Πομερόι.

Τότε τον ξύπνησαν απότομα και τον ερώτησαν αν είχε βγει έξω στο διάστημα της ημέρας.

—Ναι, βγήκα, απάντησε εκείνος.

Όταν όμως τον ερώτησαν αν είχε πάει στη έλν, ο μικρός κακούργος, ο οποίος είχε ανακτήσει, έντονα μετάνοια, άπάντησε άνηχητά.

—Ένωσείται ότι ή άνηχητά του δεν τον ώφέλησε σε τίποτε γιατί οι αστυνομικοί τον συνέλαβαν.

Στο προσεχές θα συνεχίσουμε την εξέταση της εγκληματικής δράσεως του Τζέις Πομερόι.

Τότε τον ξύπνησαν απότομα και τον ερώτησαν αν είχε βγει έξω στο διάστημα της ημέρας.

—Ναι, βγήκα, απάντησε εκείνος.

Όταν όμως τον ερώτησαν αν είχε πάει στη έλν, ο μικρός κακούργος, ο οποίος είχε ανακτήσει, έντονα μετάνοια, άπάντησε άνηχητά.

—Ένωσείται ότι ή άνηχητά του δεν τον ώφέλησε σε τίποτε γιατί οι αστυνομικοί τον συνέλαβαν.

Στο προσεχές θα συνεχίσουμε την εξέταση της εγκληματικής δράσεως του Τζέις Πομερόι.

Τότε τον ξύπνησαν απότομα και τον ερώτησαν αν είχε βγει έξω στο διάστημα της ημέρας.

—Ναι, βγήκα, απάντησε εκείνος.

Όταν όμως τον ερώτησαν αν είχε πάει στη έλν, ο μικρός κακούργος, ο οποίος είχε ανακτήσει, έντονα μετάνοια, άπάντησε άνηχητά.

ΞΕΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Η ΔΑΣΚΑΛΙΤΣΑ

ΤΟΥ FRANÇOIS DE NION

ΕΙΜΑΙ σχεδόν γυμνά, πάλι, κι' ο χαλκός θ' αγγίζει το καλοσκαμμένο για να με πιάσει, αν τον δεχθώ, πώς μια φορά σ' ανείπα μου η μου κι' εγώ με δόξαση κοπέλλα εξαιρετικής ωμορφιάς...

Ημουν φηλή, φως-μυή, με μάτια μωβ παράξενα και λαμπερά, και με μαλλιά καπνιστά κι' ελάνθιστα. Τα χείλη μου ήταν... με γατί να σ' απαριθμώ τώρα τα χαρίσματά μου, τα οποία αντί να μ' ωφελήσουν και στο ελάχιστο, αντίθετα μου κάνουν το μεγαλύτερο κακό του κόσμου...

Σ' ας φαίνεται αλλόκοτο, ίσως, και ύμνος είν' αληθινός. Ακούστε και δικαίωστε με:

Σε ηλικία 20 χρονών, είχα το δυστύχημα να χάσω τη φωνή μου μπερδεύοντας, αφού πού δού ετών, είχα χάσει τον άτυχο πατέρα μου, τον κώμα να Μυράνη, ο οποίος είχε αυτοκτονήσει με νύχτα τραγική, αφού προηγουμένως, την ημέρα, είχε χάσει στο Χρηματιστήριο και τα τελευταία λείψανα της άλλου μεγάλης περιουσίας μας.

Βρήκα τότε κυριολεκτικώς ξεχασμένη, κι' αντί της δυστυχίας να με λυγίσει, ή να με σπρώξει σε δρόμο άσχημο, αντίθετα δυνάμωσα την ψυχή μου σε σημείο, ώστε να ζητήσω μόνιμα πείρα από καθήκοντα φωνής μου, μπαίνοντας τα δάκρυα σε μια πλουσία οικογένεια, η οποία έμενε πάντα στην άσχημη κοντά στα κτήματά της.

Η ημέρα εκείνη ήταν για μένα η μέρα μιας απερίγραπτης γροθιάς. Η χήρα κυρία Μοντυμπέρ κι' η μοναχοκόρη της κόρη Αντρέα, κι' η ανήλικη εγγονή ελίζα έβλεπαν τότε, ώστε δεν άγγιζαν ή σέβονταν να γίνουν εγγονίδες κι' αφοσίωτες, σχέσεις αγαπημένων φίλων, αλλά κι' έβλεπαν την κατάσταση με τις κυρίες της που την πληθύνουν.

Ο καιρός μας κυλούσε χαρούμενος, ή διασκεδάσεις μας ήταν καθημερινές, και πρώτη και καλύτερη απ' τις τρεις μας η χήρα κυρία Μοντυμπέρ—μια χαριτωμένη και γλυκιά σαραντάρα—μ' έδωκεν κάθε λίγο στο γλέντι και στις ελπίδες, λέγοντάς μας:

Ελάτε κορίτσια μου να το ρίξουμε λιγάκι έξω, γιατί τα γεράσια μας στήνουν καρτέρι. Χαρήτε λοιπόν κι' εσείς τ' ανθισμένα νεύρα σας, κι' εγώ τα μισοκαμμένα τα δικιά μου, τα οποία αν γυαλίζουν κοντά σας λίγο, αυτό οφείλεται στη δική σας χάρη και στις θερμές άγκιτες του ήλιου της ωμορφιάς σας.

Και ήταν—η καλύτερη αυτή κυρία—όπως ή πιο χαριτωμένη απ' τις τρεις μας!... Όπου άφ'α την Αντρέα, αυτή τη γοητευτικής ωμορφιάς και κληρονομιάς κόρη της, την αγαπούσαν πάλι τον αδελφό μου.

Μια μέρα—καταραμένη νύχτα—δύο άνθρωποι ήρθαν στην παραμονή γυναικάς, και με πέρασαν την νύχτα:

Ήσαν ο κ. βαρώνος ντε Λαζιέν, κι' ο γυιός του Ανρό. Ο βαρώνος, άκαλός και καλοκαμωμένος άνδρας, χήρος από χρόνια, αποφάσισε εκείνο το καλοκαίρι ν' άφήσει τη μουχλα του Παρισιού, και ν' έρθει για λίγους μήνες να εγκατασταθεί στην εξοχή. Αγόρασε λοιπόν μια βίλλα ρωμαντική, τριγυρισμένη με πάρκο, περίπου διακόσια μέτρα μακριά απ' την κατοικία μας.

Μέσα σε λίγες μέρες ή γνωριμία μας, ή τυπική μεταξυ γειτόνων στην άρχή, δεν άργησε να γίνει εγκάρδια και σφιχτή. Κατήντησε να μ' χωρίζουμε καθόλου πειρά όλημερίς, από τότε δε που κάναμε άρχή να τους προσκαλούμε συχνά σε γεύματα, και να δεχόμαστε και τις δικές τους προσκλήσεις, μ' ας γύριζε μόνεκα ή ώρα που θ' άπαιζαζαμε.

Τι χαριτωμένος νέος, Θεέ μου, έκείνος ο Ανρό!... Ένοιωσα απ' την πρώτη μέρα τη φωνή της καρδιάς μου, να χτυπά άσυνήθιστα κάθε φορά που άντικρύζα τη γοητευτική του μάτια, να σπηλώνονται κυρτά απ' έλκος, κι' από μέναν άκμα, έπάνω μου. Μ' άπ-

—Δεσποινίς Ζιζέλ, μουμυρίζε κάκινος απ' τη συγκίνησή του, είμαι τυχερός που σ' άβρίσκω μόνι έπιτέλους. Στην καρδιά μου ήσαν καιρό τώρα, έχετε μια θέσι έντελώς ξεχωριστή. Έκτιμώ άρνηταστα τη σεμνότητα του χαρακτήρος σας, τον ψυχικό ήρωισμό με τον οποίο άντικρύζετε της τύχης το κυνήγημα, κι' ή χαλκόν σας—ή ήθική και σωματική—μ' έδει καταγοητευθεί. Θέλετε να με κάνετε εύτυχημένη, άπολαύζοντάς να γίνετε βασίλισσα ντε Λαζιέν;... Μία σας λέει: άκεί κι' αύριο τελειώνουν όλα. Σας ικετεύω, μ' ή μ' έίστε, με την χρησι σας, στην απειρία.

Μακάριον κυριολεκτικώς! Μάτωσε φριχτά ή δύστυχη καρδιά μου, την οποία από καιρό έσπριζα μονάχη μου, με τα ίδια τα νύχια μου, κλεινόντας με πάνω τα μάτια μου στα ικετευτικά δάκρυα του Ανρό, και βουλώνοντας τ' αυτιά μου στα όλοθερα λόγια της άγάπης του, τα οποία δεν έπαισε να μ' αφοβίσει κάθε που με έμεινε—γιαζε με κόπο. Και τώρα, ενώ θεληματικά μου προσπαθούσα να ξεριζώσω άσπλαχνα, απ' την πνευμένη μου

ΤΟΥ ΕΡ. ΧΑΙ'ΝΕ

ΤΡΑΓΟΥΔΑΚΙ

Αν ήξεραν, αν ήξεραν τα λουλούδια πόσο βαθιά πληγώθηκες, καρδιά μου, μαζύ μου θα πουλούσαν και θα κλάιγαν γιατρέποντας την κάθε συμφορά μου. Αν ήξεραν, αν ήξεραν τ' άφωνα μου πόσο θλιμμένος έχω καταγίσει, κάποιον πράγμωδο εύδωρό μου, όλοδωρο για μένα στη στιγμή θάνατος τονίσει. Αν ήξεραν, αν ήξεραν κόποις, εκείνες πεταλούδες τα δεινά μου, εσθές θα κατέβαιναν απ' τους κόσμους τους, παρηγορία να μείνουν κοντά μου. Όπως κείνοι που έβρουν να μ' γιάνουν τον πόνο μου δε γινώρισαν, αλλοιά μου. Μία μόνο τον κατέγει τον έμαθε, μ' αυτή μόδα ξεχάσει την καρδιά μου!

σο έγιναν δυστυχισμένη, μια μέρα, όταν ή γλυκειά μου φιλενάδουλα, ή Αντρέα, σταμάτησε απότομα τα δάκρυά της μετέωρα, έπάνω στα λευκά πλινθία του πύργου της, και κυττάζοντάς με βαθιά στη μάτια, μου ψιθύριζε παραμυθία:

—Ζιζέλ, τον αγαπώ περισσότερο κι' απ' τη ζωή μου την ίδια!...

Δεν ήταν άναγκη για μένα να μάθω τ' όνομα του ανθρώπου που άγπούσε ή μικρή μου μαθήτρια, γιατί της ψυχής μου ο απότομος σπαραγμός μου το μαρτύρησε άμεσα. Κιτρίνησα σαν πτώμα απ' το σπαραγμό μου και χυδαίνα στοργικά τα καστανά μαλλιά της αγαπημένης μου φιλενάδουλας, αμύλητος, γιατί φοβόμουν μήπως ο άχρωμος τόνος της φωνής μου προδώσει και το δικό μου μυστικό.

Η μόρια παίζει σκληρά με τις ψυχές μας, όταν αποφασίσει να ξεχάσει έπάνω μας όλη τη γοητή της: Μία μέρα, εκεί που γρονθοποιώ απ' την εκκλησία—Κυριακή πρωί—μονάχη μου και περνούσα από ένα έργο μονοπατάκι, άντικρύσα ξαφνικά μπροστά μου τον κ. ντε Λαζιέν—πατέρα.

καρδιά, την άπειρη άγάπη μου για το γυιό του, που χάριν της γλυκειάς μου φίλης ή όποις, κι' αυτή έπίσης τον αγαπούσε τελλά, βρήκα άποροδία άντιμέτωπη με την άγάπη του πατέρα του σε μένα!...

Θεέ μου... Θεέ μου... Μία μου λέει, και θ' αγγίζω ή καρδιά—λατρεία—του αγαπημένου μου, του λατρεμένου μου Ανρό!...

Βόγγησα απ' τον πόνο, έσκυφα το κεφάλι μου, τ' έβαδ απ' τις μάδες έννοιες, κι' άφίνοντας δίχως άπάντη καμιά τον έβγαλλο απ' τη ντροπή που κι' απ' τον πόνο του κ. Λαζιέν—πατέρα, έρεξα τυφλά μπροστά μου και χυδαίνα σαν κνηγμένο άγριμο στη βάση του άπεραντου πάρκου μας.

Όταν κάποτε σταμάτησα, ξετρελαμένη απ' την ταραχή μου, κι' έφερα γύρω μου τα προμαγμένα μάτια μου... άπλωσα τα χέρια μου σαν κω-αγούς που πνίγεται και στερείται με λαχράρα σ' ένα μαρμαρίνο άγγαμα της θεάς Άρτέμιδος, το οποίο βρέθηκε τυχαίως σπινέρο πλάι μου:

Και τούτο, γιατί λίγα δίματα πύ

πέρα άντικρύσα κατάπληκτη τον λατρευτό μου Ανρό, να στέκεται και να με κυττάζει με άφωνη λατρεία, ενώ κουνούσε το κεφάλι του θλιβερά και μούλαγε με πόνο:

—Ζιζέλ!... Γιατί, αφού είσαι έξυπνη άρετά, προσπαθείς τόσο καιρό, ότε δεν νοιώθεις τη φλογερή, τη μυστική, με άπεραντή άγάπη μου, για σ' άνα;... Γιατί με διακαλίζεις έτσι, δίχως άφορμή;... Θέλεις να γίνω άρετική γυναίκα μου;... Πες μου... Μήπως... Εστούμσε μου δυό λόγια, επιτέλους...

—Σας εύχαριστώ για τα εύγενή κινήματά σας κ. ντε Λαζιέν, μουμυρίζε σαν μεθυσμένη, αλλά άποδοκιμάζω την άτυχη εκλογή σας. Θέλω να σας καλώτε αυτά σας τα λόγια στη δεσποινίδα Μοντυμπέρ, παρ' όσον μένα. Εκείνη σ' άλατρεύει—το νοιώσατε από καιρό—ενώ εγώ... εγώ... σ' άκτιμώ, με δυστυχώς δεν... δεν μιλώ καθόλου στην καρδιά μου...

Ανακουρίστηκα από ένα βάρος άπελπίστων, όταν κατάφερα να τελειώσω αυτά τα λόγια, κι' όταν άπαφα πειρά να μιλώ, μου φάνηκε πώς είχα ξεριζώσει άγρια την καρδιά μου, και την είχα πετάξει όρημικά και άσπλαχνα, λουμένη στο ζεστό της αίμα άκόμα, στα πόδια του ψυχρού κι' άναίδητου άγγαματος της θεάς Άρτέμιδος.

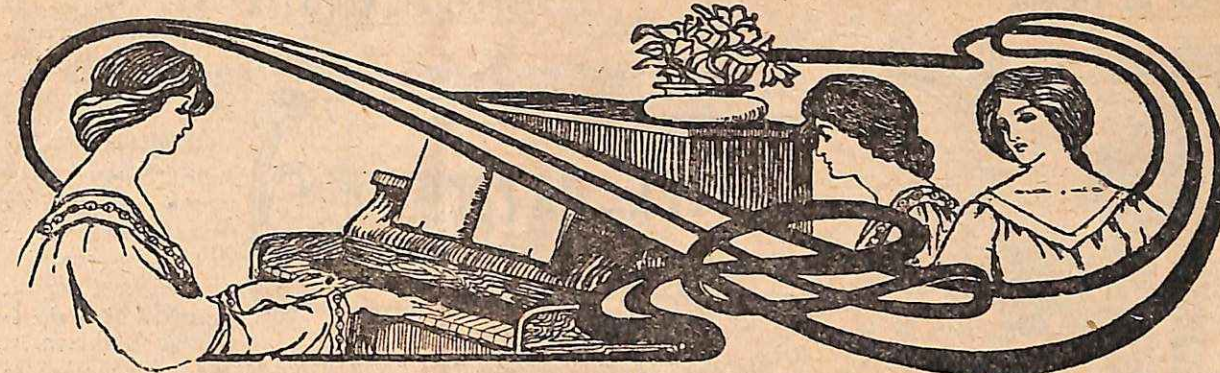
Η θέσι μου ήταν δύσκολη πειρά και τραγική. Μ' είχαν αγαπήσει και ζήτησει σε γάμο πατέρας και γυιός γρονθός, ή δε παρμονή μου στο φιλόξενο κι' αγαπημένο εκείνο σπίτι ήταν άδύνατο στο μέλλον. Έπρεπε να λείψω απ' τη μέση, αν δεν ήθελα, με την παρμονή μου, λίγες μέρες άκμα, κοντά στις αγαπημένες μου κυρίες, να σπρώξω άδεράπειτα τις τόσο στοργικές για μένα καρδιές των...

Την άλλη μέρα το πρωί, σαν μεθυσμένη, τραυλίζοντας προφάσεις και δικαιολογίες ψευτικές κι' άνυπακτές, κάλεσα τις φτωχικές μου άποσκευές μου κι' έφυγα, διαστική σαν κλέφτρα, μόλις προσηνόντας, να φιλήσω τις αγαπημένες μου κυρίες και κλεινόντας το θάνατο στην ψυχή μου.

Πόσους δεκαπέντε χρόνους από τότε. Σήμερα είμαι γεροντοκόρη πειρά με κίτρινη και κρημνισμένη επιδερμίδα, γιατί ή πίκρα, ή κόρασι κι' ή φτώχεια λόγισαν το κορμί μου στο δίπστημα αυτό. Άρτησα όμως—παράξενο—άλλοτε την καρδιά μου άκόμα, ζωηρή, νεανική, και γεμάτη απ' το άρωμα της πρώτης μου έκείνης—ινά πειρα...

Κι' όταν πρό όλίγων μηνών άκόμα, άγνώριστη απ' όλους πήγα στους εύλογμένους εκείνους τόπους, στους όλοποιους έννοιωσα πρό δεκαπέντε χρόνων το ύψος της μονακιάς μου, ή άληθινής με άτυχης άγάπης μου, όλα τα βότκα ύψος άκούω τα είχα ιψήσει, έκτος απ' το ύψος των δυό παλιών κι' αγαπημένων φιλενάδων μου:

Η κυρία Μοντυμπέρ κι' ή δεσποινίς Αντρέα είχαν αλλάξει έντονα τα πρός το οικογενειακό τους όνομα, παίρνοντας το όνομα των βαρώνων ντε

ΤΑ ΠΑΡΑΛΟΕΑ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

Ο ΧΑΙΡΕΤΙΣΜΟΣ ΣΤΟΥΣ ΔΙΑΦΟΡΟΥΣ ΛΑΟΥΣ ΤΗΣ ΓΗΣ

Πώς έπεδλήθη ή χειραφία ως χαιρετισμός. Πώς χαιρετιούνται οι Κινέζοι. Το τρίψιμο της ράχης, της μύτης και της κοιλιάς αντί χαιρετισμού. Πώς χαιρετιούνται οι κάτοικοι της Σομαλίας... φτύνοντας ο ένας τον άλλο. Το τράβηγμα του αυτιού ός... χαιρετισμός. Ο χαιρετισμός στην Αίγυπτο. Οι τύποι των Κορεάτων, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Κοινό γνώρισμα του χαιρετισμού στους διάφορους λαούς της Εθρώπης, είναι το θάλασμα του καπέλου, ή το πλάκισμα, και το σφίξιμο του χεριού. Τον δευτερό αυτό τρόπο του χαιρετισμού, τον είσηγαν, καθώς φαίνεται, οι όποιοι κι' αυτοί τον πήραν από τους Έβραίους, γιατί μόνο οι Ισραηλίται απ' όλους τους αρχαίους λαούς, χαιρετούσαν με χειραφία.

Αλλ' αν φέρει κανείς από την Εθρώπη και πάει σε άλλα μακρινά μέρη της γης, θα δει τρόπους χαιρετισμού, που άσφαλώς θα τον φανούν πολύ περίεργους.

Στην Κίνα, π.χ., όταν δυό φίλοι συναντηθούν, πίνουν δυό ένας τα χέρια του άλλου και τα φέρνει στο στήθος του έπάνω στο μέρος της καρδιάς. Έπειτα τ' αγκαλιούνται, κι' έρωτός τους δεξιά κι' άριστερά, χωρίς να κινηθούν καθόλου από τη θέσι τους, κυττάζοντας με τρυφερότητα και σέβοντας τέλος το κεφάλι τους, επαναλαμβάνουν τη λέξι:

«Ισσίμ!... Ισσίμ!...»

Όταν πάλι δυό Κινέζοι συναντηθούν, ύστερα από μακρόχρονο χωρισμό, γονατίζει ο ένας μπροστά στον άλλο, και σκύβοντας το πρόσωπο προς τη γη, έπαναλαμβάνει πολλές φορές την ίδια λέξι: «Ισσίμ!...»

Όταν ένας Κινέζος συναντήσει ένα πρόσωπο άνωτέρως κοινωνικής τάξεως, το πλησιάζει έχοντας άπλωμένα τα χέρια του. Έπειτα τα σπινέρι φηλά και υποκλίνεται ός όταν ν' άγγίζον τα χέρια του το χωμά.

Αν ένας Κινέζος πωλήσει ν' άγοστήσει ένα συμπατριώτη του κατά τον ευρωπαϊκό τρόπο, καταδικάζεται σε πένητα ραβδισμούς, γιατί, όπως πιστεύουν στην Κίνα, όταν αποκαλύπτεται κανείς μπροστά σ' ένα πρόσωπο, δείχνει έτσι την περιφρόνησή του προς αυτό.

Σε μερικές χώρες της κεντρικής Ασίας, που βρίσκονται στην περιοχή των Ιαλατών, οι άνθρωποι χαιρετιούνται πλησιάζοντας ο ένας τον άλλο με τη... ράχη και τρίβοντας ο ένας

τις πλάτες του άλλου... Στο Ινδοσταν πάλι, όταν συναντηθούν δυό γυναικός, αντί κάθε άλλου χαιρετισμού πίνουν ο ένας τα γένεια του άλλου.

Επίσης οι κάτοικοι των νησιών του Εθρωπικού άκεανού, χαιρετιούνται, τρίβοντας τις μύτες άναμταξό τους. Σε μερικές όμοες φυλές των νησιών αυτών, μόνον στα πρόσωπα της ίδις κοινωνικής τάξεως, επιτρέπεται, ο χαιρετισμός αυτός.

Στην Αίγυπτο πάλι, που τη μαστίζουν οι πυρετοί και της όποις οι κάτοικοι θεραπεύονται μόνο με τις πολυές έφιδρώσεις, όταν δυό φίλοι συναντηθούν, ρωτά ο ένας τον άλλο: «Πώς ιδρώνετε;» αντί να πη: Πώς περνά ή πως είστε;

Σε μερικά μέρη της Βορείου Αμερικής, ή γυναίκες χαιρετιούνται με την άκλόουθ έρώτησι: «Πώς περνά ο μπέρπας σας;» Αυτό δείχνει τη μεγάλη θνησιμότητα των παιδιών στα μέρη εκείνα.

Σε μερικές χώρες της Ν. Αμερικής οι άγαμεις γιά να κηρύξουν τον καιρό τους με χαιρετισμούς ρωτά ο ένας τον άλλο άμα συναντηθούν στο δρόμο: «Ανασεκού;» δηλ. «Σε;» και ο άλλος άπάντα: «Α!ο!ο!ο! Ναί, ναί!...»

Πρωτότυπος επίσης τρόπος χαιρετισμού είναι κι' αυτός που χρησιμοποιείται από τους Ράβους των άγγλικών Ινδιών. Στη χώρα αυτή, όταν δυό φίλοι συναντηθούν, τραβά ο ένας το αυτί του άλλου.

Είνα γνωστός τέλος ο τρόπος του χαιρετισμού των Πορτογαλικών Τούρκων, όταν φρεβάν άκόμα φίλοι. Έκταν τον περιφρο τενεί. Καυήλουν άλλαχά το χέρι ως το γόνατο και το έφεραν κατόπιν διαδοχικά στο στήθος, στα χείλη και στο μαστό. Αυτό έσημαίνει: «Το χωμά που πατάς, ή είναι πάνω στην καρδιά μου, στα χείλη και στο κεφάλι μου!»

Όταν πάλι δυό φίλοι έλγαν καιρό να ιδωθούν, έφριγγε ο ένας τον άλλο στην άγκαλιά του κουνώντας συγγένως το κεφάλι του δεξιά κι' άριστερά.

Σήμερα όμως με την υποχρεωτική καπελοφορία, οι Τούρκοι χαιρετούν όποις οι Εθρώπιοι.

Μερικές άποικιακές φυλές στην περιοχή του Νιγηρέ, χαιρετιούνται κλώνοντας με τα άγκυλά τους! Επίσης στη Βανδία οι νέγροι χαιρετιούνται πετατώντας με τα τέσσερα.

Στην Αίγυπτο πάλι, που τη μαστίζουν οι πυρετοί και της όποις οι κάτοικοι θεραπεύονται μόνο με τις πολυές έφιδρώσεις, όταν δυό φίλοι συναντηθούν, ρωτά ο ένας τον άλλο: «Πώς ιδρώνετε;» αντί να πη: Πώς περνά ή πως είστε;

Σε μερικά μέρη της Βορείου Αμερικής, ή γυναίκες χαιρετιούνται με την άκλόουθ έρώτησι: «Πώς περνά ο μπέρπας σας;» Αυτό δείχνει τη μεγάλη θνησιμότητα των παιδιών στα μέρη εκείνα.

Σε μερικές χώρες της Ν. Αμερικής οι άγαμεις γιά να κηρύξουν τον καιρό τους με χαιρετισμούς ρωτά ο ένας τον άλλο άμα συναντηθούν στο δρόμο: «Ανασεκού;» δηλ. «Σε;» και ο άλλος άπάντα: «Α!ο!ο!ο! Ναί, ναί!...»

Πρωτότυπος επίσης τρόπος χαιρετισμού είναι κι' αυτός που χρησιμοποιείται από τους Ράβους των άγγλικών Ινδιών. Στη χώρα αυτή, όταν δυό φίλοι συναντηθούν, τραβά ο ένας το αυτί του άλλου.

Είνα γνωστός τέλος ο τρόπος του χαιρετισμού των Πορτογαλικών Τούρκων, όταν φρεβάν άκόμα φίλοι. Έκταν τον περιφρο τενεί. Καυήλουν άλλαχά το χέρι ως το γόνατο και το έφεραν κατόπιν διαδοχικά στο στήθος, στα χείλη και στο μαστό. Αυτό έσημαίνει: «Το χωμά που πατάς, ή είναι πάνω στην καρδιά μου, στα χείλη και στο κεφάλι μου!»

Όταν πάλι δυό φίλοι έλγαν καιρό να ιδωθούν, έφριγγε ο ένας τον άλλο στην άγκαλιά του κουνώντας συγγένως το κεφάλι του δεξιά κι' άριστερά.

Σήμερα όμως με την υποχρεωτική καπελοφορία, οι Τούρκοι χαιρετούν όποις οι Εθρώπιοι.

Σήμερα όμως με την υποχρεωτική καπελοφορία, οι Τούρκοι χαιρετούν όποις οι Εθρώπιοι.

(Ἡ ἐρωτική τραγωδία τοῦ μεγάλου ποιητοῦ τῆς «Ἀπελευθερωθείσης Ἑρουνσαλήμ», γραμμένη ἀπὸ τὸ γλυκύτατο ποιητὴ τῆς «Δίμνης»).

ἐντελῶς. εἶχε πετύχει ἐπὶ τέλους ἔπειτα ἀπὸ κη εἶνε ἡ κατηγορία τοῦ ἀπηρῶν

«*Ἀργησα ν' ἀπαντήσω — γράψε
ὁ Ἀλφόνσος στὸν καρδιάνηλο Ἀλμπάνο
— στήν ἐπιστολή μου μὴ στείλεις
σχετικῶς μὲ τὸν Τάσσο, γιατί ἐπι-
θυμῶσαι, μαζὶ μὲ τὴν ἀπάντησί μου
να στείλω καὶ τὰ χειρογράφα του.*
Μία πολὺ σοβαρὴ ἀδιαιθεσία τῆς ἀ-
δελφῆς μου δουκίσσης τοῦ Οὐρμπί-
νο, μ' ἐμπόδισε ὅπως τώρα νὰ τὰ συγ-
κεντρώσω ὅλα, γιατί ἕνα μέρος τοῦ
χειρογράφου αὐτῶν βρίσκεται στὴ
χερὶς τῆς ἀδελφῆς μου. Ἀσχολοῦμαι
μετὰ τῶρα νὰ τὰ συγκεντρώσουμε καί
ἐπὶ πολὺ γρήγορα θὰ τὰ ἔχουμε τακ-
τοποιήσει. Ἐπιθυμῶ νὰ τὸ ἀναγ-

νωσσετε αὐτὸ στὸν Τάσσο, γιατί ἔγραψε σχετικῶς στὶς ἀδελφές μου καὶ σὲ μένα, καὶ νὰ τοῦ πῆτε ὅτι θὰ τὴν λάβῃ τάχιστα.

Ὅσον ἀφορᾷ τὴν ἐπιστολήν:

Τάσσου στην Αδλή μου — συνεχίζει
 δοῦξ — μπορείτε νὰ τοῦ πῆτε ὅτι εἰν
 ἐλεύθερος νὰ κάνῃ ὅ,τι θέλει κι' ὅτ
 ἐδῶ θὰ τὸν δεχτοῦμε μὲ μεγάλη μα
 εὐχαρίστησι.

Προηγούμενως ὁμως θὰ ἦταν ἀνάγκη ν' ἀναγνωρίσῃ ὁ ποιητὴς ὅτι πραγματικά εἶχε προσβληθεῖ ἀπὸ λαγχολία κ' ὅτι ἡ καχυποψία τοῦ κ' ἦ φανταστικὴς διώξεις του δὲ εἶχαν ἄλλη προέλευσις.

Γι' αὐτοὺς τοὺς λόγους, ἂν ἐπι
θυμῇ νὰ ξαναγυρίσῃ στὴν Αὐλὴ μου
πρέπει ν' ἀποφασίσῃ ν' ἀφήσῃ

περιποιῦνται. Ὅσον ἀφορᾷ τις ὑ-
ποψίης του καὶ τις ἐκφράσεις τις ὑ-
ποψίης χρησιμοποίησε ἐναντίον τις ὁ-
παρελθόν, δὲν τὸν κατηγοροῦν μας στ

ἐδῶ, ἂν δὲν ἀφήσει τοὺς γιατροὺς ν
τὸν θεραπεύσουν καὶ νὰ τὸν περιποι
ηθοῦν, θὰ δώσουμε διαταγὰς νὰ τ
ἐξορίσουν γιὰ πάντα ἀπὸ τὴν πόλιν.

«Αν θέλει πάλι να παραμείνη στ
Ρώμη ή όπουδήποτε άλλου, θά δά
σουε διαταγές να τοῦ σταλοῦν
πράγματά του, τὰ ἀποσταλμένα

Μόλις ο Τάσος έλαβε γνώσιν τῆς ἐπιστολῆς αὐτῆς ἔφυγε γιὰ τὸ οὐρα. Ἐπὶ τῆς

ὅς ἐκει· καὶ ἔγινε δεκτὸς σὰν ἄρρα
ἐνοχος στὸν ὁποῖο ἐδόθη χάρις.
Δὲν τοῦ μίλησε κανεὶ

περηφάνεια τῆς Αὐλῆς τοῦ Ἀλφόν-
σου. Ἡ εὐνοία ὅμως αὐτῆς πείραξε τὸ
Τάσσο, γιατί φιλοδοξοῦσε τω-
ν ταιριασμένους πρὸς τὴν

καὶ πρὸς τὴν ἀγάπην τοῦ καταγωγῆ τοῦ
καὶ πρὸς τὴν ἀρετὴν. πρὸς τὰ ὅπλα
(Ἀκολουθεῖ)

ΕΝΩ ξαφνικά ακόμα το χέρι του Σάρλ Λαβέν και τον συγχαιρόμενο για τη χάρη και την ωμορφιά της νεαρής συζύγου του, αυτός με τράβηξε μαζί του άμילητος και με πήγε κάτω απ' τον ισόγειο μιας λευκής του κήπου του.

—Φίλε μου, ψιθύρισε τότε, είμαι ευτυχισμένος που σε βλέπω, γιατί έχω κάποιο μυστικό να σου εξομολογηθώ, σχετικό με τον προχθεσινό ζήλο γάμο μου. Γνώριζες πρό ολίγου τη γυναίκα μου, τη θρήνη γοητευτική... Μάθε λοιπόν ακόμα ότι μούδωσε προχθες τεραστίως κι' ότι αγαπίομαις τρελλά. Δεν ξέρεις όμως, φίλε μου, σε ποιόν χρωστώ τον σημερινό μου εγχείριμα;

Ο Ίσκιος ήταν δροσερώτατος και το πόνο που κάπνιζε, θυμάσαι. Γεια-τός δρεϊ λοιπόν ν' ακούσω και τη συνέχεια, κύτταξα έρωταματικά τον Σάρλ, δίνοντάς του κουράγιο να χωρήσει στην εκμυστήρευσή του.

—Λοιπόν, αγαπητέ μου, μου είπε, την ευτυχία μου την έκλεψε απ' τον κοινό μας φίλο Λιονέλ. Ξέρεις. Τον μαρκήσιο Λιονέλ ντε Μονφόρ-Λανσάκ. Ήταν ο καυμένος—με το δίκτυο του—πύρ και μανία εναντίον μου και σε παρακαλώ να μεσολαγήσεις να συμφιλιωθείς πάλι. 'Ακου λοιπόν πώς έχει η υπόθεσις.

—Ξέρεις πόση στενή φίλια μ' έδανε μαζί με τον Λιονέλ. Τον αγαπούσα και μ' αγαπούσε αδελφικά, έπειδή δε έδω και μερικούς μήνες τοποθετήθηκε ως αξιωματικός στη φρουρά της Κομπιένης, του παραχώρησα ένα δωμάτιο του σπιτιού μου, του έδωσα το κλειδί του, και του είπα να κοιμάται σ' αυτό, όπως φορές έχοταν στη Παρίσι με μικροδότες, ελεύθερα σαν νάταν δικό του σπίτι.

...Πέρασαν κανα-δυό μήνες. Ένω μεταξὺ ο Λιονέλ είχε παραπολλές φορές χρησιμοποιήσει το δωμάτιό μου, κι' ήμουν συνηθισμένος πειρά στίς μικροενοχλήσεις που μούδινε ή συγκατοικησί μας, όταν, μια μέρα, άπαιε-σήμερα καλοκαιριό, εκεί που στεριό-γύριζε μονάχος στο δωμάτιό μου, μὴν αποφασίζοντας νάβγω γιατί με τυραν-νόσε η κουφάρα, άκουσα ένα γύ-πνημα στο κουδούνι της εώπορτας.

...Το γύπνημα αυτό μὸς φάνηκε δεϊλό και τρυφερό, έτσι σαν γυναίκεϊο, κι' έπειδή ήμουν μόνος, γιατί είχα δώσει απ' το πρωί άδεια στον υπηρέ-τη μου, πήγα ο ίδιος ν' ανοίξω. Φαν-τάσου όμως την έκπληξή μου όταν βρήκα μπροστά σε μία ξανθή κου-κλίτσα, μόλις 18 χρόνων, συνοδευμέ-νη από μία πελώρια δασυλά 'Αμερι-κανίδα.

...Τις ρώτησα εγγενικά τι ήθελαν, και τότε ή μικρή ξανθούλα μὸς άπάν-τησε ότι ζητούσε τον κ. μαρκήσιο ντε Μονφόρ. Τις θεάθαισα, και προ-ματικώς έδω καθόταν, και τις προ-σάλεσα να μπουν, χωρίς να τους δώσω περισσότερες εξηγήσεις.

...Μπήκαν στο σαλόνι μου και κά-θησαν με άνεση, ή οποία με σκανδά-λιζε λιγάκι. Τότε ή γοητευτική ξαν-θούλα μούπε, κυττάζοντάς με με βλέμ-μα ήδωτο και γεμάτο ειλικρίνεια:

—Μήπως είχατε σεις ο κ. ντε Μον-

ΕΝΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ

ΕΝΑΣ ΑΠΡΟΣΔΟΚΗΤΟΣ ΓΑΜΟΣ

φόρ;... Προσωπικώς δεν τον ξέρω ε-γώ, αλλά ή εξαδέλφη μου Ντόλλυ ή οποία τον γνωρίζει, μούδωσε έδω ραν-τεβού για σήμερα το απόγευμα, να δούμε τη συλλογή πανοπλιών του μαρ-κησιού. Μά θλέπω πώς άργει ναρθή ή εξαδέλφη μου, και μὰς άφρησε άδιά-κοιτα ναρθούμε πρώτες. Δεν σὰς ήνο-χλούμε, πιστεύω... Ξ...

...Μία διαβολική ιδέα πέρασε απ' το μυαλό μου εκείνη τη στιγμή. 'Η μου θυμωμένος απ' την άωρορρή της χαριτωμένης αυτής ξανθούλας κι' αισθανόμενος το αίμα μου να βράζει στις φλέβες μου όρμητικά κι' αλλό-κοτα. 'Αποφάσισα λοιπόν να παίξω εγώ το μέρος του Λιονέλ για ένα τέ-ταρτο της ώρας—ώς ότου δηλαδή ναρ-θή ή Ντόλλυ, γιατί ο φίλος μου έλει-πε στην Κομπιένη κι' ήμουν βέβαιος πὸς δεν θαρχόταν—κι' άπάντησα στη μικρούλα:

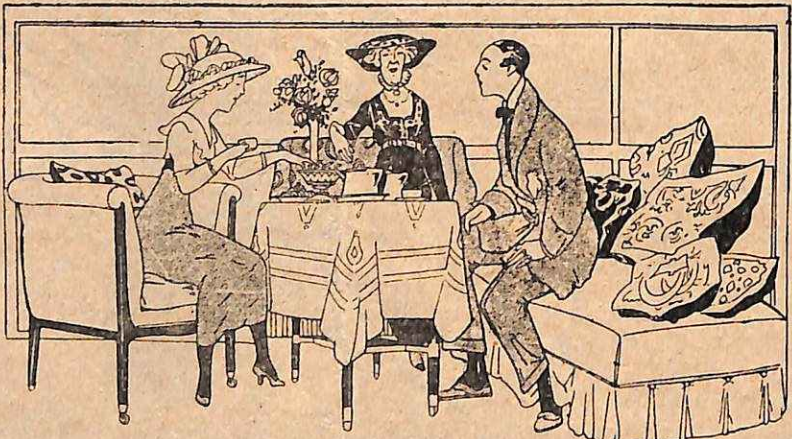
—Ναι, είμαι ο κ. Λιονέλ ντε Μον-

—τι κολακευτική για μένα λύπη!—να φύγουν ή επισκέπτερές μου, τις συν-νόμεθα ως την πόρτα. Έκει με κα-ληνύχτησαν, ή δε γλυκειά μου 'Εβελ, πριν φύγει, μὸς ψιθύρισε με γοητευ-τικό χαμόγελο, σφίγγοντάς μου θερ-μά το χέρι:

—Κύριε ντε Μονφόρ, είμαστε κα-τενουσιασμένες για τη γνωριμία σας, και υποχρεωμένες απ' τις περιποιή-σεις σας. Θα μὰς κάνετε εξαίρετική τιμή κι' εύχαρίστησι, αν έλθετε με-θαύριο το απόγευμα στο «Βάνιτο-Πά-λας», ξέρετε, το ξενοδοχείο που βρί-σκεται στη λεωφόρο της Βουλάνης και στο όποιο μένουμε εγώ κι' ή μίς Σμιθσον. Θα σὰς περιμένουμε εξάπαν-τος να πάρουμε όλοι μαζί το σάϊ.

...Της υποσχέθηκα με ήλη την καρ-διά μου, της έσφιξα κι' εγώ το τρυ-φερό χεράκι της άκόμα πιο θερμά, και σε λιγάκι έμεινα μονάχος.

Έδω ο φίλος μου Σάρλ Λαβέν ά-

Της σεργιάρια μόνος μου το σάϊ κι' άρχισαμε να κουθεντιάζουμε...

φόρ, ματαμάλ. Δεν πειράζει που δεν ήρθε ακόμα ή εξαδέλφη σας. Είμαι στη διάθεσί σας και χωρίς αυτήν.

...Τις σεργιάρια μονάχος μου το σάϊ και μιλήσαμε ώρα άρεστή για ένα σωρό μικροπραγματάκια. 'Ημουν ενθουσιασμένος με τη χάρη και την άωρορφή της μίς 'Εβελ Κάμπελ—έ-τσι λεγόταν ή κοπελίτσα και μίς Σμιθσον ή γκουδερνάντα της—κι' έ-λεγα μέσα μου, να μην έρθη ποτέ της ή Ντόλλυ και μὸς τὰ θαλασσοείσε!... 'Οστίος, είχα σχεδιάσει έντοματαξὺ διάφορες δικαιολογίες, ώστε αν έχό-ταν κι' άποκαλυπτόμουν ότι δεν ή-μουν εγώ ο Λιονέλ, τότε θαφραγα το πρῶτο μου στο άσπεία και θά γελοούσαμε όλοι μαζί γι' αυτή τη φάρασα μου.

...Εύτυχώς όμως ήρθε το βράδυ, χωρίς ή Ντόλλυ να φανή καθόλου... Έμεινε είχαμε περάσει έντοματαξὺ ή να θυμάσαι κι' άληθινότητα απόγευμα όταν δε σηκώθηκαν με λύπη φανερά

ναστένανε κι' άναψε ένα πούρο. Τὸν μιμήθηκε αμύλητος κι' εγώ και περί-μενα να συνεχίσει την περιέργη άφή-γησί του. Έκείνος άφου ξανάβγαλε και δεύτερο στεναγμό, άρχισε να μὸς λέει:

—Πήγα πράγματι στο σάϊ και πέ-ρασα μια άληθινή βραδεία, γεμά-τη φέρε και τρυφερά λογάκια, όταν δε άποφάσισα να φύγω κόντευαν πειρά μεσάνυχτα!...

...'Η ιστορία αυτή κράτησε άρεστό καιρό... Βλεπόμαστε τακτικά, πότε σπύι μου και πότε στο ξενοδοχείο του και όχι πειρά με σάγια, αλλά με κρασιά ήλεκτά και μεξεδάκια ή-φονα, λὰς κι' είχαμε κι' οι δύο μας —ή 'Εβελ κι' εγώ—τόν ίδιο σκοπό: Νά μεθούμε δηλαδή τη δασποινίδα Σμιθσον, τη γκουδερνάντα της, για να τὰ λέμε κατόπιν άνερόκλητοι απ' τον κίεβρο εκείνον, τον όποιο της είχαμ δώσει οι γονείς της, για φύλακα πι-στό και άγρυπνο, κατά τη διάρκεια

την αγαπούσα, μὸς άμολόγησε κι' τη πὸς μ' αγαπούσε κι' ένα φίλο άκό-μα σφοδρίως τους όρκους και τὰ λόγια της άμοιβαίας μας άγάπης. Τι θά νόταν όμως αύριο-μεθαύριο;... Γιατί θά της έλεγα ποίος ήμουν;... Γιατί 'Εβελ εξακολουθούσε να πιστεύη πως ήμουν ο μαρκήσιος ντε Μονφόρ, ξέρετε βέβαια τι δύναμι έχουν οι ληροί τίτλοι εγγενείας στα μυαλά των συγχρόνων 'Αμερικανίδων. Τι θά λείπον, αν μάθαινε ότι ήμουν ένας απλὸς Σάρλ Λαβέν, και μάλιστα ένας κοινὸς άπάτερας, άφου δανείστηκα το όνομα για να γνωριστώ μαζί με... Πιστέψέ με, φίλε μου, ότι πέρα-σα στιγμές γεμάτες άγωνία. Θα γουράριζα στα μάτια της σαν ένας ναυαγρός λωποδύτης, ο όποιος προπα-θήσει να κλέψη την άγάπη της γι' ήλη την καρδιά της υπαινόντας εκεί με-τά το άντικλείδι ξένων τίτλων. Θα της φανόμουν τέρας, θά με συχαίνε-ταν, κι' ήλ θα άσθοναν άμέσως.

...Μόλις όμως έφτασα στο σπίτι μου, βρήκα το Λιονέλ έαυλωμένο να παπιντά σ' ένα ντιβάνι του δωμά-τιου του. Είχα να τον δώ απ' την μέρα που πρωτογνώρισα την 'Εβελ, και το άντικρύσμα του με τάραιζε ά-κόμα περισσότερο.

...Τραχίλισα λίγα λόγια γράς ποί-την ξανθούλας, και τον ρώτησα πὸς ή-ρθε. Τότε έκείνος ποίά παίρνω για γο-ναίκα μου, μὸς πέταξε κατάνυκτα το προσκλητήριο το γάμου κι' έφυγε ά-γανακτισμένος απ' το δωμάτιό του...

...Αυτή είνε, φίλε μου, ή ιστορία το γάμου μου. Παντρεύτηκα την 'Ε-βελ έπειτα από έναν μήνα, κι' όταν ο Λιονέλ έμαθε ποίά παίρνω για γο-ναίκα μου, μὸς πέταξε κατάνυκτα το προσκλητήριο το γάμου κι' έφυγε ά-γανακτισμένος απ' το δωμάτιό του...

Δεν τον ξανάδα από τότε!... Τώρα, αν θέλεις έσύ, βοήθησέ μας να τὰ φτιάξουμε πάλι...

Η ΣΟΦΙΑ ΤΩΝ ΛΑΩΝ

ΕΛΛΗΝΙΚΕΣ ΠΑΡΟΙΜΙΕΣ

—'Αναψε το λυχνάρι σου προτού να σ' εβρη ή νύχτα.

—Γύρευε πολλά, για να πάρης τὰ λίγα.

—'Όταν γλύφει ο Μαστρογιάννης, γλῶσσος με τὰ κοπέλλια.

—Μάνια λάμυρα, φυγή χαμένη.

—Τὸ ψουχο νερό, τρυπάει το βουνό.

—'Αν δὸς καπνίσουν γόνατα, καρ-διά δὸν θαρραλεύεται.

—'Η Μαρὸς ψωμί δὸν ε'χε και χαλ-βά παζάρευε.

—Τὸ κακὸ σκυλιὸς τ' αὐτὸ είνε πάντα ξεσχιμένο.

—'Όπου φτάνει τὸ χέρι σου, κρέ-μασε τὸ καλὸ σου.

—'Αν δὸν εἴρεις προζύμι, ψωμί μὴ ζυμώσεις.

—Τὸν ὅμοιο σου, συμπέσο, τὸν κάλλιο σου, κομπάρο.

—'Απὸ κακὴ κολοκυθιά, οὐτε κο-λοκυθόπορο.

άμέσως:

—Μίς 'Εβελ Κάμπελ, πὸς να την πάρη ο διάβολος. Μά έννοια της. Δεν θά μὸς ξεφύγη. Θα την κυνηγήσω πέ-φτοντας κοντά της με τὰ μούτρα και θά την μπλέξω στα βρόγια μου εξά-παντος.

...Προσπονήθηκα μονοκέφαλο τρου-κατικό—τόν αισθανόμενος άλλωστε—κι' άφόνοντας τον Λιονέλ μονάχο, κλεί-στηκα στο δωμάτιό μου. Μ' έπινγε ή ντροπή μου ύστερα απ' την άποκαλύ-ψη έκείνη, και δὸν τολμούσα πειρά ν' άντικρύσω στα μάτια μου τη μίς 'Ε-βελ. Γι' αυτό και επί δυο-τρεις μέρες άπόφυγα όσο μπερούσα κάθε συνάντη-ση μαζί της. Ποιά όμως ήταν ή έκ-πληξή μου, όταν το μεσημέρι της τρί-της μέρας, έλαβα με τὸ ταχυδρομείο της μίας «κατεπεύγον» γραμματάκι της.

στο όποιο μούλεγε τὰ εξής άνακουφι-στικά και γλυκά λογάκια: «Κύριε Σάρλ Λαβέν... Έμαθα τυχαίως σ' ένα γεύμα της Ντόλλυ, ποίος είνε πραγματικώς ο μαρκήσιος ντε Μονφόρ. Έν τούτοις όμως, παρ' όλο τὸν τίτλο του, δὸν παύει νάσαι μ' ένας ήλιθιος ένοχλη-τικός, απ' τὸς λίγους πὸς συνάντη-σα ως τώρα... Ρώτησα τη Ντόλλυ πριν φύγω, άηδισμένη απ' τη συμ-περιφορά του, ποίος είνε ο συγκάτο-κος τοῦ μαρκησιού, κι' έκείνη μὸς εἶπε ότι είνε ο ίδιος κτήτης τοῦ σπι-τιού και φίλος τοῦ Λιονέλ κύριος Σάρλ Λαβέν— έσεις δηλαδή, — ο όποιος παραχώρησε στο φίλο του ένα δωμάτιο, για να τὸν εὐκολύνη στὸν περιουσιακό του ξεπασμό. Ώστε;... Σὰς άγαπῶ, κύριε Σάρλ Λαβέν, κι' ας εἴστε ένας απλὸς Σάρλ Λαβέν... Έχετε καρδιά πιο εγγενική απ' την καρδιά ενός μαρκησιού... 'Εβελ».

...Αυτή είνε, φίλε μου, ή ιστορία τοῦ γάμου μου. Παντρεύτηκα την 'Ε-βελ έπειτα από έναν μήνα, κι' όταν ο Λιονέλ έμαθε ποίά παίρνω για γο-ναίκα μου, μὸς πέταξε κατάνυκτα το προσκλητήριο τοῦ γάμου κι' έφυγε ά-γανακτισμένος απ' το δωμάτιό του...

...Αυτή είνε, φίλε μου, ή ιστορία τοῦ γάμου μου. Παντρεύτηκα την 'Ε-βελ έπειτα από έναν μήνα, κι' όταν ο Λιονέλ έμαθε ποίά παίρνω για γο-ναίκα μου, μὸς πέταξε κατάνυκτα το προσκλητήριο τοῦ γάμου κι' έφυγε ά-γανακτισμένος απ' το δωμάτιό του...

...Αυτή είνε, φίλε μου, ή ιστορία τοῦ γάμου μου. Παντρεύτηκα την 'Ε-βελ έπειτα από έναν μήνα, κι' όταν ο Λιονέλ έμαθε ποίά παίρνω για γο-ναίκα μου, μὸς πέταξε κατάνυκτα το προσκλητήριο τοῦ γάμου κι' έφυγε ά-γανακτισμένος απ' το δωμάτιό του...

...Αυτή είνε, φίλε μου, ή ιστορία τοῦ γάμου μου. Παντρεύτηκα την 'Ε-βελ έπειτα από έναν μήνα, κι' όταν ο Λιονέλ έμαθε ποίά παίρνω για γο-ναίκα μου, μὸς πέταξε κατάνυκτα το προσκλητήριο τοῦ γάμου κι' έφυγε ά-γανακτισμένος απ' το δωμάτιό του...

...Αυτή είνε, φίλε μου, ή ιστορία τοῦ γάμου μου. Παντρεύτηκα την 'Ε-βελ έπειτα από έναν μήνα, κι' όταν ο Λιονέλ έμαθε ποίά παίρνω για γο-ναίκα μου, μὸς πέταξε κατάνυκτα το προσκλητήριο τοῦ γάμου κι' έφυγε ά-γανακτισμένος απ' το δωμάτιό του...

...Αυτή είνε, φίλε μου, ή ιστορία τοῦ γάμου μου. Παντρεύτηκα την 'Ε-βελ έπειτα από έναν μήνα, κι' όταν ο Λιονέλ έμαθε ποίά παίρνω για γο-ναίκα μου, μὸς πέταξε κατάνυκτα το προσκλητήριο τοῦ γάμου κι' έφυγε ά-γανακτισμένος απ' το δωμάτιό του...

...Αυτή είνε, φίλε μου, ή ιστορία τοῦ γάμου μου. Παντρεύτηκα την 'Ε-βελ έπειτα από έναν μήνα, κι' όταν ο Λιονέλ έμαθε ποίά παίρνω για γο-ναίκα μου, μὸς πέταξε κατάνυκτα το προσκλητήριο τοῦ γάμου κι' έφυγε ά-γανακτισμένος απ' το δωμάτιό του...

...Αυτή είνε, φίλε μου, ή ιστορία τοῦ γάμου μου. Παντρεύτηκα την 'Ε-βελ έπειτα από έναν μήνα, κι' όταν ο Λιονέλ έμαθε ποίά παίρνω για γο-ναίκα μου, μὸς πέταξε κατάνυκτα το προσκλητήριο τοῦ γάμου κι' έφυγε ά-γανακτισμένος απ' το δωμάτιό του...

...Αυτή είνε, φίλε μου, ή ιστορία τοῦ γάμου μου. Παντρεύτηκα την 'Ε-βελ έπειτα από έναν μήνα, κι' όταν ο Λιονέλ έμαθε ποίά παίρνω για γο-ναίκα μου, μὸς πέταξε κατάνυκτα το προσκλητήριο τοῦ γάμου κι' έφυγε ά-γανακτισμένος απ' το δωμάτιό του...

...Αυτή είνε, φίλε μου, ή ιστορία τοῦ γάμου μου. Παντρεύτηκα την 'Ε-βελ έπειτα από έναν μήνα, κι' όταν ο Λιονέλ έμαθε ποίά παίρνω για γο-ναίκα μου, μὸς πέταξε κατάνυκτα το προσκλητήριο τοῦ γάμου κι' έφυγε ά-γανακτισμένος απ' το δωμάτιό του...

...Αυτή είνε, φίλε μου, ή ιστορία τοῦ γάμου μου. Παντρεύτηκα την 'Ε-βελ έπειτα από έναν μήνα, κι' όταν ο Λιονέλ έμαθε ποίά παίρνω για γο-ναίκα μου, μὸς πέταξε κατάνυκτα το προσκλητήριο τοῦ γάμου κι' έφυγε ά-γανακτισμένος απ' το δωμάτιό του...

...Αυτή είνε, φίλε μου, ή ιστορία τοῦ γάμου μου. Παντρεύτηκα την 'Ε-βελ έπειτα από έναν μήνα, κι' όταν ο Λιονέλ έμαθε ποίά παίρνω για γο-ναίκα μου, μὸς πέταξε κατάνυκτα το προσκλητήριο τοῦ γάμου κι' έφυγε ά-γανακτισμένος απ' το δωμάτιό του...

...Αυτή είνε, φίλε μου, ή ιστορία τοῦ γάμου μου. Παντρεύτηκα την 'Ε-βελ έπειτα από έναν μήνα, κι' όταν ο Λιονέλ έμαθε ποίά παίρνω για γο-ναίκα μου, μὸς πέταξε κατάνυκτα το προσκλητήριο τοῦ γάμου κι' έφυγε ά-γανακτισμένος απ' το δωμάτιό του...

...Αυτή είνε, φίλε μου, ή ιστορία τοῦ γάμου μου. Παντρεύτηκα την 'Ε-βελ έπειτα από έναν μήνα, κι' όταν ο Λιονέλ έμαθε ποίά παίρνω για γο-ναίκα μου, μὸς πέταξε κατάνυκτα το προσκλητήριο τοῦ γάμου κι' έφυγε ά-γανακτισμένος απ' το δωμάτιό του...

...Αυτή είνε, φίλε μου, ή ιστορία τοῦ γάμου μου. Παντρεύτηκα την 'Ε-βελ έπειτα από έναν μήνα, κι' όταν ο Λιονέλ έμαθε ποίά παίρνω για γο-ναίκα μου, μὸς πέταξε κατάνυκτα το προσκλητήριο τοῦ γάμου κι' έφυγε ά-γανακτισμένος απ' το δωμάτιό του...

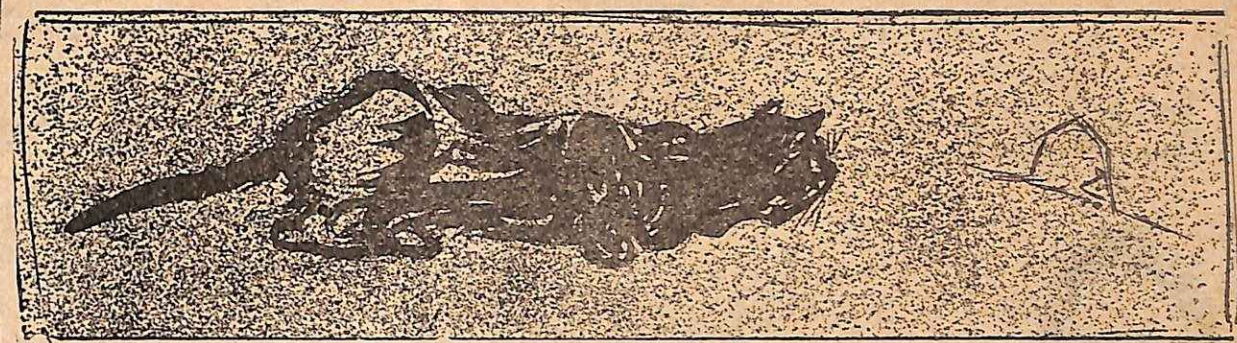
...Αυτή είνε, φίλε μου, ή ιστορία τοῦ γάμου μου. Παντρεύτηκα την 'Ε-βελ έπειτα από έναν μήνα, κι' όταν ο Λιονέλ έμαθε ποίά παίρνω για γο-ναίκα μου, μὸς πέταξε κατάνυκτα το προσκλητήριο τοῦ γάμου κι' έφυγε ά-γανακτισμένος απ' το δωμάτιό του...

...Αυτή είνε, φίλε μου, ή ιστορία τοῦ γάμου μου. Παντρεύτηκα την 'Ε-βελ έπειτα από έναν μήνα, κι' όταν ο Λιονέλ έμαθε ποίά παίρνω για γο-ναίκα μου, μὸς πέταξε κατάνυκτα το προσκλητήριο τοῦ γάμου κι' έφυγε ά-γανακτισμένος απ' το δωμάτιό του...

...Αυτή είνε, φίλε μου, ή ιστορία τοῦ γάμου μου. Παντρεύτηκα την 'Ε-βελ έπειτα από έναν μήνα, κι' όταν ο Λιονέλ έμαθε ποίά παίρνω για γο-ναίκα μου, μὸς πέταξε κατάνυκτα το προσκλητήριο τοῦ γάμου κι' έφυγε ά-γανακτισμένος απ' το δωμάτιό του...

...Αυτή είνε, φίλε μου, ή ιστορία τοῦ γάμου μου. Παντρεύτηκα την 'Ε-βελ έπειτα από έναν μήνα, κι' όταν ο Λιονέλ έμαθε ποίά παίρνω για γο-ναίκα μου, μὸς πέταξε κατάνυκτα το προσκλητήριο τοῦ γάμου κι' έφυγε ά-γανακτισμένος απ' το δωμάτιό του...

...Αυτή είνε, φίλε μου, ή ιστορία τοῦ γάμου μου. Παντρεύτηκα την 'Ε-βελ έπειτα από έναν μήνα, κι' όταν ο Λιονέλ έμαθε ποίά παίρνω για γο-ναίκα μου, μὸς πέταξε κατάνυκτα το προσκλητήριο τοῦ γάμου κι' έφυγε ά-γανακτισμένος απ' το δωμάτιό του...

ΑΠΟ ΤΟΝ ΕΞΟ ΤΥΠΟ

ΠΟΙΚΙΛΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Ένα παράδοξο έγκληματικό φαινόμενο. 'Η «υπερέρχη» της προσωπικότητας. Πὸς οι δολοφόνοι σπαρ-δεύουν τὰ θυμάτα τους. Τὰ σημάδια τὸν έγκληματικὸν εργάνασσαν. 'Ο γάμος και τὸ διαζύγιο στην 'Αθήσωνία. 'Όπου ή γυναίκα έχει πε ρισότερα δικαιώματα απ' τὸν άντρα, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Χαρακτηριστική είνε ή μανία πὸς έ-χουν οι έγκληματίαι ν' άφόνουν ένα ση-μάδι— συνήθως ένα μυστηριώδες σύμ-βολο— πάνω στο θυμά τους, ή να γράφουν κάτω, στὸν τόπο τοῦ έγκλη-ματός των, μια λέξη, ή όποία τις περισ-σότερες φορές διευκολύνει άναπολόγι-στα το έργο της δικαιοσύνης και συν-τελεί στη σύλληψή τους. 'Η συνήθεια αυτή είνε πολὺ περίεργη και έχει μελε-τηθεί από πολλὸς νευρολόγους και ψυ-χιάτρους. 'Η επικρατέστερη θεωρία σχετικάς είνε ή θεωρία της ατεροχής της προσωπικότητας. 'Ο έγκληματίας δηλαδή θέλει να δείξη ότι κυριαρχεί στο θυμά του και μετὰ τὸ θάνατο, ότι αὐτός είνε άνώτερος από τὸ θάνατο κι' ότι τὸ πέρασμά του ήταν πέρασμα μίς μυστηριώδους και υπερανθρώ-που δύναμους. 'Υπάρχουν σχετικώς πάμπολλα παραδείγματα:

Κάποιος 'Ιάκωβος Σεμούρ, άφου έσφαξε άγρίως τη γυναίκα του, έ-γραψε πάνω στο πτώμα της καθαρά σ' όνομά του. Αυτό όμως συνετέλε-σε να συλληφθῇ μέσα σε λίγες ὁ-ρες.

Σ' ένα ξενοδοχείο στο Λονδίνο βρέθηκε κάποτε σκοτωμένη μία γυ-ναίκα, έπάνω στο στήθος της όποιος ήταν γραμμένη με αίμα ή λέξη «εξόδιση». 'Όπως δὸς άπεκαλύφθη κατόπιν, ο έγκληματίας κι' έκδικη-τής ήταν ο έξηλότητος σύζυγός της.

Κάποιος άλλος έγκληματίας, 'Ι-κάριος, άφου κατακροσώρησε τη ταλὸς αὐτός, άφου κατακροσώρησε τη φίλη του, χάραξε με τὸ μαχαίρι του στην πλάτη της τις λέξεις: «Έως ή θάνατος» κι' από κάτω ένα ψευδο-νυμο.

Έκτός όμως απ' αὐτὰ τὰ έντελὸς άτομα έγκληματολογικά φαινόμενα, υπάρχουν και διάφορες πολυμελεις έ-γκληματικά όργανώσεις, πὸς άφόνουν κληματακά όργανώσεις, πὸς άφόνουν πάνω στα θυμάτα τους κάθε λογῆς ση-μαία και σύμβολα.

Είνε γνωστό ότι ή τρομερή σσημο-ρία της «Μαύρης Χειρὸς» δὸν παρέλει-πε να άποτυπώνη με μαύρη μελάνη πάνω στα θυμάτα της τὴν εικόνα ενός πειριου με τὰ δάχτυλά άνοιγμένα. 'Επί-σης και ή περίφημη μυστική 'Εταιρεία τὸν «Κου-Κλου-Κλά» της 'Αμερικῆς χάραξε με μαχαίρι πάνω στα πτώματα τὸν θυμάτων της τρία Κ.

Μία άλλη αλὴν έγκληματική σπεί-ρα της 'Αμερικῆς μεταχειρίζεται έντε-λὸς πρωτότυπον τρόπο για να σσημα-δεύη τὰ θυμάτα της. 'Εγύνωνε τὸ

πώμα τοῦ θύματος και ζωγράφιζε πί-σω στις πλάτες του μια γάτα σε τρό-πο πὸς τὰ νύχια της να μπήγουντα βα-θειά μέσα στην επιδερμίδα και να σχη-ματίζουν βαθύτατες γρατσουνιές.

Επί άρετὰ χρόνια, κατά τὸ τέλος τοῦ περασμένου αἰῶνος, στην Πολω-νία, βρισκότουσαν σχεδὸν κάθε μέρα Ρώσοι κρατικοί ύπάλληλοι σκοτωμένοι και στυγματομένοι μ' ένα Σ. Τὸ Σ αὐ-τὸ ήταν τὸ αρχαίο γράμμα τὸν «Στι-λέκτς», μίς Πολωνικῆς επανάστατι-κής 'Εταιρείας.

Στο Παρίσι κάποτε βρέθηκε σκοτω-μένος μέσα στο δωμάτιό του ο γιατρός Μπάουερ. Στο μέτωπό του ήταν χαραγ-μένο ένα άστέρι. Οι δολοφόνοι του ὁ- γανών. Έκείνο πὸς ένδιαφέρει περισσότερο είνε τὸ ζήτημα τοῦ διαζυγίου, για τὸ όποιο ή Μίς Λίλιαν γράφει τὰ εξής:

«Όταν δυο σύζυγοι της φυ-λῆς τὸν Μπενή 'Αμέρ θελή-σουν να χωρίσουν, πρώτη δου-λειά τους είνε να μοιράσουν τὴν περιουσία τους, χωρὶς τὴν επέμβαση κανενὸς κριτοῦ.

«'Η άτομική περιουσία απο-μένει και μετὰ τὸ διαζύγιο σ' ὅποιον από τὸς δυο συζύγους άνηκε και πριν από τὸ γάμο. 'Η περιουσία όμως πὸς έχει δημιουργηθεί από κοινὸν κατά τὸ διάστημα της συμβιώσεως, μοιράζεται σε δυο ίσα μέρη. Τὰ

δύο και τὰ μισά γεωργικά εργαλεία άνήκουν στὸν άντρα, τὸ σπύι όμως μαζί μ' όλα τὰ έπιπλά του και τὰ σκεύη του περιέχονται στη σύζυγο.

«Στις προσωπικῆς σχέσεις μετα-ξὺ τὸν συζύγων, ή γυναίκα έχει πολλὰ δικαιώματα κι' ελάχιστες υπο-χρεώσεις. 'Ο σύζυγος αντίθετως έ-χει τὴν υποχρέωση να προσφέρει ένα σημαντικό δῶρο στη γυναίκα του ε-ταν τὴν παντρεύεται, κι' άλλο ένα μετὰ τη γέννησι τοῦ πρώτου τους παιδιού.

«Επίσης ο σύζυγος καταδικάζε-ται να πληρώση στο τρυφερό του ή-μουν βαρὺ ποσόντιμο, όταν άποδειχθεῖ μπροστά τὸ δικαστήριο ότι τὴν κα-νομεταχειρίστηκε ή τὴν έξαιρε.

«Πρέπει όμως να σημειωθῇ ότι ή γυναίκες της φυλῆς τὸν Μπενή 'Α-μέρ είνε σωστὸς άντεγοναίκες. 'Α-νακατεύονται με τὸς άντρες στα παιχνίδια, σκάβουν, κυνηγοῦν και...

«Πρέπει όμως να σημειωθῇ ότι ή γυναίκες της φυλῆς τὸν Μπενή 'Α-μέρ είνε σωστὸς άντεγοναίκες. 'Α-νακατεύονται με τὸς άντρες στα παιχνίδια, σκάβουν, κυνηγοῦν και...

«Υπάρχουν και άλλα πολλά παρόμοια φαινόμενα, για τὰ όποια τὸ λόγο έχει κυρίως ή ψυχιατρική.

Υπάρχει μια Χώρα στη γῆ, στην ὁ-ποία, μολοντί ο πολιτισμός βρίσκεται σε έμβρυώδη κατάσταση, ή γυναίκα έ-χει περισσότερα σχεδὸν προνόμια από τὸν άνδρα.

«'Η Χώρα αυτή βρίσκεται στα βόρεια της 'Αθισωνίας, ζει δὸς σ' αυτή ή νομαδική φυλή τὸν Μπενή 'Αμέρ.

«'Αλλ' ας δώσουμε τὸ λόγο στην 'Αγ-γλίδα Λίλιαν Βουτεχάους, ή

ΕΝΑΣ ΜΕΓΑΛΟΣ ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΟΣ

Ο ΑΙΜΙΛΙΟΣ ΖΙΡΑΡΝΤΕΝ

Ένα παιδί που δεν γνώρισε τους γονείς του. Πως μεγάλωσε ο Ζιραρντέν. Τα πρώτα του χρόνια στο Παρίσι. Μιά απόπειρα αυτοκτονίας. Όπου η τύχη αρχίζει να χαμογελάει. Τα ευτυχή γεγονότα διαδέχονται το ένα το άλλο. Οι δημοσιογραφικοί θρίαμβοι του Ζιραρντέν. Η μονομαχία του με τον Αρμάνδο Καρρέλ. Πολιτικοί αγώνες. Οι γάμοι του Ζιραρντέν, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Αιμίλιος Ζιραρντέν, ένας από τους μεγάλους δημοσιογράφους και συγγραφείς του 18ου αιώνα, γεννήθηκε το 1806 στο Παρίσι.

Ήταν νύμφος του συνταγματάρχη ο οποίος, μόλις γεννήθηκε, τον εμπιστεύθηκε στις φροντίδες μιας οικογένειας Σουαζέλ στο Παρίσι, η οποία δεχόταν ως οικοτρόφους μικρά παιδιά.

Μητέρα του, όπως φαίνεται, ήταν κάποια πλούσια κυρία άγνωστο επώνυμο, η οποία στην άρχη πήγαινε και τον επασκέπετο τακτικά, αλλά σιγά-σιγά αραίωσε τις επισκέψεις της, ως ότου στο τέλος τις διέκοψε εντελώς.

Όταν ο Αιμίλιος έγινε τεσσάρων ετών, ο πατέρας του τον έπαιρξε από το οικοτροφείο και τον εμπιστεύθηκε σ' έναν παλαίμαχο πολέμιστή, στον οποίο παρέδωσε και 24.000 φράγκα με την εντολή να τα δώσει στον Αιμίλιο, όταν θα ενηλικιώνονταν.

Στο σπίτι του παλαμάχου αυτού, στη Νορμανδία, ο Αιμίλιος έμεινε μέχρι ηλικίας 18 ετών και περνούσε τον καιρό του παίζοντας στην εξοχή και διαβάζοντας με απληστία βιβλία. Ήθελε στα χέρια του, με το σκοπό να αναπληρώσει έτσι τις ελλείψεις που είχε επειδή δεν φοιτούσε τακτικά σε σχολείο.

Όταν στα 1824, ξαναγύρισε στο Παρίσι, η πρώτη του δουλειά ήταν να τρέξει στη γερουσία πειρά κυρία Σουαζέλ, στο σπίτι της οποίας είχε ανατραφεί, για να μάθει τίποτε σχετικά με τους γονείς του. Δεν έμαθε όμως τίποτε, ούτε για τη μητέρα του, ούτε για τον πατέρα, τον οποίο είχε να δει περισσότερο από δώδεκα χρόνια.

Ο Αιμίλιος, απογοητευμένος τότε, σκέφτηκε να εγκατασταθεί στο Παρίσι και να εργαστεί για να ζήσει. Επειδή στο μεταξύ είχε μορφωθεί αρκετά και ήξερε άνω κάτω να γράφει καλά, αποφάσισε να γίνει δημοσιογράφος. Αγώνιστηκε σκληρά κατά την περίοδο εκείνη της ζωής του, γνώρισε πολλές δυστυχίες και στερήσεις κι' έφτασε μάλιστα κάποτε τέτοια απελπισία, ώστε επεχείρησε σε αυτοκτονία. Πότυχως, σώθηκε ως εκ θαύματος.

Από τότε μάλιστα σαν να του έφευγε γρήγορα αυτό το διάστημα, η τύχη άρχισε να τον φαίνεται ευνοϊκή. Σε λίγους μήνες διαφόρων συγγραμμάτων εκδόσαν, όταν δε τα εξέδωσαν σημειώσαν καταπληκτική επιτυχία. Σε λίγες μέρες πάλι, σε κάποια συγγραμμάτι, ο Αιμίλιος γνώρισε τον

υπουργό Μαρτινιάν, ο οποίος εὐθὺς ἐξ αρχῆς τὸν συμπάθησε τόσο, ὥστε τὴν ἄλλη μέρα κίβλας τὸν διώρισε ἐπιθεωρητὴ τῶν Καλῶν Τεχνῶν.

Τὴν ἐπομένη ὁ Ζιραρντέν συνάντησε στὸ δρόμο δύο φίλους του, τὸν Ἀλουά καὶ τὸν Μαζερεράι.

—Εἰπατε, τοὺς εἶπε, ἐπὶ θέλατε νὰ ἐκδώσετε ἐφημερίδα.

—Ναί. Ἀλλὰ μὰς λείπουν τὰ χρήματα.

—Δέξαστε νὰ μὲ πάρете συνεργάτη σας καὶ νὰ βγάλουμε τὴν ἐφημερίδα χωρὶς πεντάρα.

—Εὐχαρίστως, τοὺ ἀπάντησαν, ἀλλὰ μὲ τί θὰ πληρώνωνται οἱ συντάκτες;

—Δὲν θάχουμε ἀνάγκη συντακτῶν.

Τοῦο πῶς θὰ γίνεται ἡ ἐργασία. Θὰ κόβουμε τὰ καλύτερα ἀρθρα τῶν ἐφη-

μερίδων, καὶ νὰ ἐπιδοθῇ στήν... κατὰκτῃ τῆς ὁρασιότητος καὶ πνευματωδότητος τῆς λογίας Δελνίνης Γκαί.

Τὴ γυναῖκα αὐτὴ τὴν εἶχαν ἐρωτευθεῖ μὲ τὴ σειρά τῶν ὅλων σχεδὸν οἱ σύγχρονοί της λόγιοι, ἀλλὰ ὁ τυχερὸς ῥώτερος ἀπὸ ὅλους ὑπῆρξε ὁ Ζιραρντέν, στὸν ὅποιον καὶ ἔκλινε ὁρασιότης ἡ προτίμησις τῆς «Δελνίνης μουσας».

ὅπως τὴν ἐπωνόμαζαν τὴ νεωτέρα αὐτὴ Ὁλένη.

Οἱ δύο ἐρωτευμένοι ἀποφάσισαν νὰ παντρευτοῦν, ἀλλὰ ἡ πραγματοποίησις τοῦ γάμου τοὺς προσέκρουσε σὲ μὴ ἐντελὴς ἀπρόοπτη δυσκολία: στήν ἀλειψι πιστοποιητικὸν ταυτότητος.

Μένους τοῦ ὑπογράφου γαμπροῦ.

Στὸ τέλος ὅμως ὁ Ζιραρντέν κατάρθωσε νὰ πάρῃ ἀδελφὸν γάμου, χρεὶς στήν ἐνορκὴ κατὰθεσι μερικῶν εἰδῶν του, οἱ ὅποιοι θεώρουσαν ἐπὶ ὄνομα ζῶσαν πραγματικὰ Ζιραρντέν καὶ ἐπὶ ἐπὶ τὸν ἥσαν ἀνέκδοτον.

Μετά τὴν ἀρσί τοῦ γαμπροῦ αὐτοῦ, ὁ Ζιραρντέν ἐπέτυχε τὴν ἐνωσί του μὲ τὴν ἀγαπημένη του, ἡ ὁποία παρέμεινε ἕκτοτε ἱστορικὴ μὲ τὸ ὄνομα κυρία Ζιραρντέν.

Ὁ Ζιραρντέν, ἀφοῦ εἶδε ἐκπληρωμένο τὸ βαθύτερον πόθο του, ἐπέδωκε μὲ ἀφοσίωσιν στήν ἐργασίαν καὶ ἔδρασε στὴ Κοσέτα τὴν «Γερμανικὴ Σχολή», στήν ὁποίαν ἐτρέφοντο καὶ ἐδιδάσκοντο ὡρισμένοι μαθηταὶ δωρεάν.

Γὰ νὰ καλύψῃ μάλιστα τὰ ἐξοδα τῆς, ὁ Ζιραρντέν παρακάλεισε τοὺς συνδρομητὰς τῆς «Εφημερίδος τῶν Ὁφελίμων Γυνώσεων» τὴν ὁποία ἐξέδιδε τότε νὰ προσθέσουν, χάριν τοῦ σκοποῦ αὐτοῦ, στήν ἐτήσια συνδρομὴ τοῦ ἑνὸς φράγγου παραπάνω.

Ἡ πρότασις αὐτὴ ἔγινε δεκτὴ μὲ μεγάλη προθυμία ἀπὸ τοὺς συνδρομητὰς τοῦ φύλλου, οἱ ὅποιοι ἀνέχοντο στὸ σκαθιστὸ ἀριθμὸ τῶν 200.000 κι' ἐστὶ ἐξασφαλιστικὴ ἡ μέριμνα ἀρκούντων ὁργάνων παιδιῶν.

Κατὰ τὸ Σεπτέμβριον τοῦ 1833 ὁ Αἰμίλιος Ζιραρντέν ἔδρασε τὸ «Οἰκογενειακὸ Μουσέον», ἕνα θαυμάσιον περιοδικὸν γεμῆτον ποικιλίας κι' ἐπικαιρότητας, τὸ ὁποῖο διαβάστηκε ἀπλήστως.

Τότε, μὲ τὴν εὐκαιρίαν τῆς ἐκδόσεως του, ὁ Ζιραρντέν τοιχοκίλλησε πρῶτος τοὺς τοίχους καὶ τοὺς δρόμους μεγάλαις διαφημίσεσι, ἀπ' αὐτὰς ποὺ ἀφροντοῦν σήμερα παντοῦ, πρῶτον γιὰ τὸ ὅποιο ἔλαβε τὸ παραπομπικὸν «Ὁ ἀνθρωπος-διαφήμις»!

Μετά ἕνα χρόνον ἐξέδωσε τὸ «Ημερολόγιον τῆς Γαλλίας», τὸ ὁποῖον πούληθηκε σὲ 1.200.000 ἀντίτυπα καὶ τοῦ ἔδωσε πάμπολλα κέρδη.

Τὴν ἴδια ἐποχὴ κατάρθωσε νὰ ἐκλεγθῇ καὶ βουλευτὴς καὶ στὰ 1835 μονομάχησε μὲ ἕνα δημοσιογράφον, ὁ ὁποῖος τὸν κατηγόρησε ὡς... πούλημένον στὴν Κυβέρνησιν.

Στὰ 1836 ἐξέδωσε τὸν «Τύπον», μὲ ἀπὸ τίς μεγαλύτερας καὶ καλύτερας ἐφημερίδας τοῦ καιροῦ του, ἡ ὁποία

Ὁ Αἰμίλιος Ζιραρντέν.

μερίδων, θὰ τὰ μαζεύουμε καὶ θὰ τὰ δημοσιεύουμε ὅλα μαζί σὲ μὴ φιλολογικὴ ἐπιθεώρησι ποὺ θὰ θάινῃ καὶ θε βδομάδα.

—Ὡραία! εἶπε ὁ Ἀλουά, ἐνθουσιασμένος. Προτείνω μάλιστα νὰ βγάλουμε τὸ φύλλο μὰς «Φιλολογικὴ Ὁδομα».

—Κυφάλην, πρότεινε ὁ Μαζερεράι, ἡ «Μελίσσαν».

—Ὅχι, παρατήρησε ὁ Ζιραρντέν. Πρέπει νὰ εἴμαστε εὐνοειδῆται στὴ δουλειά μας. Θὰ ὀνομάσουμε λοιπὸν τὸ φύλλο μὰς «Ὁ Κλέφτης».

Εἰς τὸ φύλλο μὰς «Ὁ Κλέφτης». Ἐπὶ αὐτὸ θὰ δειγνῇ καὶ τὴν πηγὴ τῶν περιπετειῶν του. Λοιπὸν νὰ νοικιάσετε ἕνα μικρὸ δωμάτιον, ν' ἀγοράσετε ἕνα τραπέζιν, ἕνα γραφεῖον κι' ἕνα φαλλίδιν.

Γιὰ τὰ ὑπόλοιπα φροντίξω ἐγώ...

ὅμο.

Ἀργότερα ὁ Ζιραρντέν ἀποχώρησε ἀπὸ τὸ πρωτότυπον αὐτὸ φύλλο ἀφίνοντας τὴ διεύθυνσιν τοῦ στοὺς δύο ἀλλοὺς συνεργάτους, χωρὶς ὅμως νὰ παραιτηθῇ καὶ ἀπὸ τὰ ποσοστὰ του, τὰ ὁποῖα ἔπαιρνε μὲρι τῶν πόντων.

Ἦδρυνε τότε, μὲ τὴν προστασίαν τῆς δουκίσσης ντὲ Μπερρί, χήρας τοῦ διαδόχου τῆς Γαλλίας, τὴν ἐφημερίδα «Συμφωνία», στήν ὁποία πρωτοπαρουσιάστηκαν οἱ διάσημοι συγγραφεῖς Εὐγένιος Σὺνης, Ἀλέξανδρος Δουμάς καὶ Ὀνορέ ντὲ Μπαλζάκ.

Ἐπειτα ἐξέδωσε ἀρκετὰ ἄλλα φύλλα, μὲ τὴν ἴδιαν ἐπιτυχίαν πάντοτε.

Κατὰ τὸ 1830, ὁ ἀκούραστος Ζιραρντέν ἀποφάσισε νὰ παραμελήσῃ λίγον τίς δημοσιογραφικὰς τοῦ ἀσχολήσῃ

σταθεροποίησε τὴν τιμὴ τῆς μᾶς πεντάρας καὶ «ἐσπασε» τὴν κυκλοφορίαν τῶν ἄλλων.

Οἱ διευθυνταὶ τῶν ἄλλων ἐφημερίδων τὰ χρειάστηκαν κι' ἐπεχείρησαν ἀνοιχτὸν ἀγῶνα κατὰ τοῦ ἐπικινδύνου ἐχθροῦ τοῦ ποὺ τοὺς ἀπειλοῦσε μὲ κλεισίμω.

Τὸ ἀποτέλεσμα ἦταν ὅτι ἔχρισαν ὅλοι διευθυνταὶ ἀθροιστικὰ κατὰ τοῦ Ζιραρντέν, τὸν ὁποῖον δὲν ἐννοῦσαν ν' ἀφήσουν σὲ ἑλῶν κλαρί.

Τὴν πεισματωδέστερη ὁμῶς ἐναντίον τοῦ πολέμου τῆς διεξήγαγε διὰ σειράς ἀρθρῶν τοῦ «Ἐθνικοῦ», τοῦ ὁποῖου τὸν ἀρξισυντάκτη Καρρέλ ὁ Ζιραρντέν κάλεισε σὲ μονομαχίαν.

Ἡ πρότασις τοῦ ἔγινε δεκτὴ, ἀλλὰ προτοῦ οἱ δύο ἀντίπαλοι κατέβησαν στὸ πεδίο τῆς τιμῆς, κατωρθώθηκε νὰ δεχτοῦν μὴ συνάντησι μὴπως βρεθεῖ τρόπος συμβιβασμοῦ.

Οἱ δύο δημοσιογράφοι ἐξέστησαν τίς ἀπόψεις των, ἔδωσαν ἀμοιβαίως ἐξηγήσεις καὶ ἀποφάσισαν νὰ δημοσιεύσουν ἕνα ἀνακοινωθὲν ποὺ δὲ ἰκανοποιούσε καὶ τοὺς δύο.

Ἡ πρώτη ὁμῶς ὅτι μὴ στὴν ἐφημερίδα σας κι' ἐπειτα στὴ δική μου, οἱ ὅποιοι θεώρουσαν ἐπὶ ὄνομα ζῶσαν πραγματικὰ Ζιραρντέν καὶ ἐπὶ ἐπὶ τὸν ἥσαν ἀνέκδοτον.

—Ὅχι, ἀποκρίθηκε ὁ Ζιραρντέν, ποὺ δὲν τοῦ ἄρσσε αὐτὸς ὁ ὅρος. Πρέπει νὰ δημοσιευτῇ ταυτοχρόνως καὶ στὰ δύο φύλλα.

—Τότε πρέπει νὰ μονομαχήσουμε.

—Θὰ τὴ θεωρήσῃ τιμὴ μου...

Πραγματικὰ, τὴν ἐπομένη μονομαχίαν μὲ πιστόλιν. Ὁ Ζιραρντέν ταυμαστικῶς στήν κνήμην κι' ὁ Καρρέλ στὴ βουβωνικὴ χώρα σοβαρώτατα.

—Ἐποφάσισα, ῥώτις ὁ Καρρέλ συγκινημένος τὸν ἀντίπαλό του μετὰ τὸν τραυματισμό.

—Ὅχι καὶ τόσο. Θὰ ἐπιθυμοῦσα ὅμως νὰ μὴν ὑποφέρετε καὶ αἰεὶ, ἀποκρίθηκε ὁ Ζιραρντέν περισσότερο συγκινημένος, γιὰτὶ ἀντιλαμβάνονταν τὴν σοβαρότητα τοῦ τραυματισμοῦ ποὺ εἶχε κάνει στὴν ἀντίπαλό του.

Καὶ ἀληθινὰ, τὴν ἄλλη μέρα ὁ Καρρέλ πέθανε, ὅμοια τοῦ δημοσιογραφικοῦ κατήκοντος.

Κατόπιν, ὁ Ζιραρντέν ἀνακατεῦτηκε σὲ μὴ ὁπλοιστὴ ἀνθρακωρυγίαν, ἀπ' τὴν ὁποία κέρδισε πολλὰ, ἀλλὰ στὸ τέλος ἔπασσε ἔξω καὶ τὰ ἔμασε ὅλα.

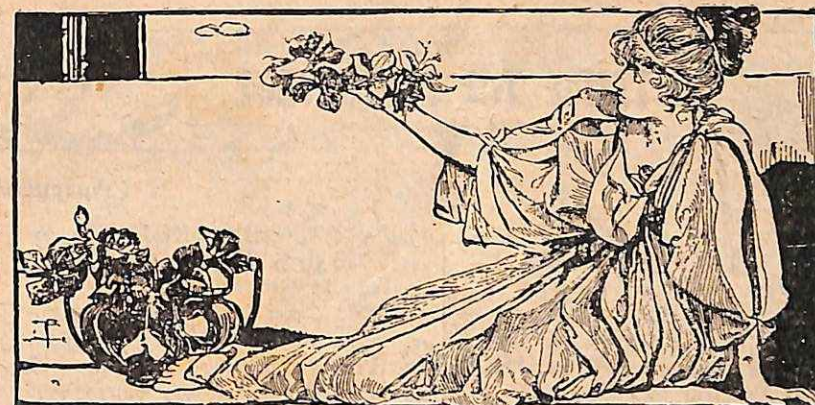
Κατόπιν αὐτοῦ τοῦ παθήματος ἀποφάσισε νὰ περιορίσῃ τὴ δράσιν του στὴ δημοσιογραφίαν καὶ νὰ φροντίσῃ γιὰ τὴν ἐφημερίδα του.

Ὁ τότε πρωθυπουργὸς Γκυζὸ θέλησε νὰ ἐξαγοράσῃ τὸν «Τύπον» προσφέροντας τοῦ ἰδιοκτήτου τοῦ 1.000.000 φράγγα, ἀλλὰ ὁ Ζιραρντέν ἀπέρριψε τίς δαλεσιματικὰς προτάσεις του.

Ὁ Ζιραρντέν ὅπως ἐφῆρε τὴν τοιχοκίλλῃ τῶν μεγάλων διαφημίσεων, ὅπως ἐπέβαλε τὴν πεντάλεπτη ἐφημερίδα, ἔτσι ἐδημιούργησε καὶ... συγγραφεῖς ποὺ δημοσίευαν τὰ ἔργα τους μὲ ἄλλο ὄνομα.

Ἐπειδὴ ὁ ἴδιος δὲν εὐκαιροῦσε νὰ διέπῃ καὶ νὰ διορθῇ τὰ χειρόγραφα νεαρῶν ἀγνωστων λογιῶν, προτιμοῦσε νὰ δημοσιεύῃ ἀρκετὰ μυστηριώδη κατὰ τὸν Σὺν καὶ τοῦ Δουμά.

Όταν ὁ Ἀγύραστος Μακὲ ζήτησε νὰ φιλοξενήσῃ γιὰ πρώτη φορὰ στὸν «Τύπον» ἕνα μυστηριώδη, ὁ Ζι-

ΑΝΑΤΟΛΙΤΙΚΗ ΠΟΙΗΣΙΣ

ΑΠΟ ΤΟΝ «ΚΗΠΟ ΤΩΝ ΧΑΔΙΩΝ»,

(Ἰνδικὰ πεζοτράγουδα τοῦ Φράτζ Τουσαίν)

ΕΣΥ...

Τὰ μαλλιά σου εἶνε ἡ σημαία τοῦ ἔρωτά μου. Τὸ μέτωπό σου εἶνε ὁ θρόνος κι' ἀναδίνει ἀσύγκριτα ἀρώματα. Τὰ μάτια σου γέρνουν γλυκὰ καὶ φέρονται σαν ν' ἀναπαύονται πάνω στὸ πρόσωπό σου. Τὰ χεῖλιά σου ἀνοίγουν σαν μὴ πόρτα περιβολιοῦ. Τὰ δόντια σου, ἀνάμεσα στὰ χεῖλιά σου, μοιάζουν μὲ χιόνι πάνω σὲ πορφόρα. Ὁ λαίμαξ σου εἶνε σαν μὴ κολώνα ἀπὸ φίλντις. Οἱ ὄμοι σου εἶνε γλυστεροὶ σαν γύρος πηγαδιῶ. Τὰ χέρια σου θάναν σαν δύο φλόγες γύρω στὴ καρδιά μου. Ἡ κνήμη σου συμπαθεύονται σαν δύο φοβισμένα ἀρνάκια. Τὰ πόδια σου περπατοῦν μὲ ῥόδα τὸν τάπητα τῆς ἱερείας τοῦ χοροῦ. Δὺο παιδάκια τρέξαν νὰ σερκώσουν καὶ νὰ πάρουν ἀπὸ πάνω της τοὺς πέπλους της καὶ τότε ἐκείνη εἶπε νὰ φύγουν οἱ βιολιτζήδες. Πρῶτα-πρῶτα χόρεψε μὲ τὰ μάτια της καὶ μετὰ τὰ φτερωμένα ματόκλαδά της. Μέσα στὸ κέντρο τῆς φούγας της, τὸ κεφάλι της θάραινε σαν ἕνας κόσμος. Τέλος, κάποιον ἔκαστον φώτισε τὸ πρόσωπό της. Ἐκανε τρία ὄργανα μὲ τοὺς ὤμους καμπυλωμένους καὶ τὰ χεῖρά ὀλάνοιχα, παίροντας ἔκφρασι ἀπερῶντου πάθους. Ὑστερὰ, ὀρθώθηκε ἄρσιν, ἀπλώνοντας μὰς τὰ χεῖρά της, πούχανε κλείσει μέσα τὴν εὐωδίαν τῶν ῥόδων.

Η ΧΟΡΕΥΤΡΙΑ

Ὁρῶσθε καὶ τὰ χεῖρά της δεμένα πίσω στὴ λαυὰ της. Ὁ ταν ἀναθυμῆται τὴν ὠμορφίαν της, ἡ καρδιά μου σπάζεται μέσα στὴ στήθος μου. Χόρεψε μερικὸς χορὸς τῆς φούγας της: τὸν χορὸ τῶν Ἰνδιῶν ποὺ ἔμοιαζε μ' ἀνεμωστρόδιον, τὸν χορὸ τῆς Σελήνης ποὺ ἦτανε ἀργός, πολλὸ ἀργός, καὶ τὸ χορὸ τοῦ Θανάτου ποὺ ἦτανε χορὸς ἀκίνητος. Δὲν χόρεψε ὅμως καὶ τὸ χορὸ τοῦ Ἑβραίου. Ὁ Ἰνδιὸς μὲ τὴν ἀκολούθῃ της μελαγχολίας, κι' ὁ Ἑβραῖος μὲ τὴν ἀκολούθῃ των πόνων.

Ζιραρντέν τὸν παρέπεμψε στὴν Δουμά. —Πηγαίνετε τὰ δονησιακάματά σας στὸν Ἀλέξανδρον Δουμά, τοῦ εἶπε, καὶ θὰ τὰ δημοσιεύσουμε μὲ τ' ὄνομά του.

—Καλὰ. Κι' ἐγὼ τί θὰ κερδίσω;

—Στὸν Δουμά πληρώνω μίανισμ δραχμὴ τὸ στίχο. Ἀν δεχθεῖς νὰ δημοσιευτῇ μὲ τ' ὄνομά σου, σὰς δίνει ἰσὺς 30—50 λεπτὰ τὸ στίχο καὶ κρατᾷ αὐτὸς τὰ ὀνόματα. Τέλος πάντων αὐτὸ εἶνε δική σου δουλειά...

Ὁ Αἰμίλιος Ζιραρντέν ἀπέθανε κατὰ τὸ 1884 σὲ ηλικίαν 75 χρονῶν.

ἔχανε χορέψει μπροστά μας. Ὁ Ἑβραῖος περιέμενε νὰ στρώσωμε μὲ ῥόδα τὸν τάπητα τῆς ἱερείας τοῦ χοροῦ. Δὺο παιδάκια τρέξαν νὰ σερκώσουν καὶ νὰ πάρουν ἀπὸ πάνω της τοὺς πέπλους της καὶ τότε ἐκείνη εἶπε νὰ φύγουν οἱ βιολιτζήδες. Πρῶτα-πρῶτα χόρεψε μὲ τὰ μάτια της καὶ μετὰ τὰ φτερωμένα ματόκλαδά της. Μέσα στὸ κέντρο τῆς φούγας της, τὸ κεφάλι της θάραινε σαν ἕνας κόσμος. Τέλος, κάποιον ἔκαστον φώτισε τὸ πρόσωπό της. Ἐκανε τρία ὄργανα μὲ τοὺς ὤμους καμπυλωμένους καὶ τὰ χεῖρά ὀλάνοιχα, παίροντας ἔκφρασι ἀπερῶντου πάθους. Ὑστερὰ, ὀρθώθηκε ἄρσιν, ἀπλώνοντας μὰς τὰ χεῖρά της, πούχανε κλείσει μέσα τὴν εὐωδίαν τῶν ῥόδων.

Οἱ ὄργανοι ἄρχισαν νὰ παίζουν. Ὁ Ἑβραῖος μὲ τὴν ἀκολούθῃ της μελαγχολίας, κι' ὁ Ἑβραῖος μὲ τὴν ἀκολούθῃ των πόνων.

Καθισμένος σὲ μὴ σκοτεινὴ γωνία, ἔκρινε τὰς ἀρχαίας τοῦ Ντεμπιλῆ. Κάποτε, ἡ ἀγαπημένη μου εἶπε πρὸς ἐμὲ ἀπ' αὐτὴ τῆς γωνίας. Κάποτε ἡ ἀγαπημένη μου εἶπε πρὸς ἐμὲ ἀπ' αὐτὴ τῆς γωνίας. Κάποτε ἡ ἀγαπημένη μου εἶπε πρὸς ἐμὲ ἀπ' αὐτὴ τῆς γωνίας.

—Μ' αὐτὴ τὴν ἡμέραν, τοῦ λέει ὁ φωτογράφος, δὲν μπορῶ νὰ σὰς φωτογραφίσω.

—Τί νὰ ἐκάνω; ἀπάντα συσταμένος ὁ ἐφοριακός. Δὲν εἶχα οὐτε τὰ προσόντα, οὐτε τὰ μέσα, γιὰ νὰ καταλάβω ἀνώτερη θέση.

—Δὲν ἐννοῶ αὐτὸ. Ἦθελα νὰ πῶ νὰ τοποθετηθῇτε καλύτερα, πρὸ ἀνετα.

—Κι' ἐγὼ ἤθελα νὰ μὲ τοποθετήσουν... καλύτερα. Νὰ ἰδοῦμαι ὅμως ἂν ἐπιτύχω τὴ μεταθεσὶ ποὺ ζητῶ.

—Κύριε, μὴν κἀθεσθε ἐπὶ!...

—Ἐννοῶ σας καὶ δὲν κἀθεσθε διόλου. Ὅλη τὴν ἡμέραν γυρίζω κι' ἔχω θέλει σ' ἐνέργειαν ὅσα μέσα μποροῦσα περισσώτερα.

—!

ΕΚΔΟΣΕΙΣ

ὑπὸ τοῦ γνωστοῦ λογοτέχνη κ. Ἀγγελῶν Λόδα ἐξεδόθη τοῖς κοσμοπολιτικῶν δημοσιῶν, μὲ τὸν τίτλον «Γκαρσον... ἕνα οὐσιῶν». Πωλεῖται εἰς ὅλα τὰ βιβλιοπωλεῖα, δρ. 30.

ΑΙΣΘΗΤΙΚΟΙ ΣΤΙΧΟΙ

ΕΙΣ ΟΝΟΝ

Μιά μέρα σ' εἶδα, γαῖδαρε, νὰ λιζέσαι σκυμμένος ἀκίνητος καὶ σοβαρός, θαυσιπύλλος (γυμνός), ὡσαν νὰ εἶχες καὶ τοὺς δύο μηλίγγους σου γεμάτους, προβλήματ' ἀστρονομικὰ, ζητήματα τοῦ κράτους...

Περνοῦσε κι' ἕνας κύριος σ' ἀμάξι ἑαυτοῦ (πλωμένος), ἀκίνητος, ἀγέλατος, θαυσιπύλλος (στυφισμένος),

Ἐδω καὶ τὸν ἀφέντη σου, παρέκει ἀπὸ σένα, (πῶ σένα,

μὲ μούτρα σοβαρώτατα, χοντρή καὶ χροματισμένη...

Καὶ βλέποντας τὸν ἄνθρωπον καὶ βλέποντας τὸν ὄνο

εἶπα, δὲν καταγόμεστε ἀπὸ πιθήκους (μόνο...

Κι' εὐχόμην νὰ σὰς χαρῇ ἡ μάνα (σας, τὰ τρία,

ποὺ ἔχετε ἴδια τὰ μυαλά καὶ ὅμοια τὰ χρονία...

Σὰν εἶδα τὸν ἀφέντη σου, γαῖδαρε, νὰ (στὶς βρεῖχ,

κι' ἐπὶ νὰ τίς πασπαλίζεις, χωρὶς νὰ (βγάλῃς λέξι,

δὲ βιάσαι καὶ φώναζα:—Ντροπή (στοὺς ἀπογόνους,

νὰ δέρονται μὲ χοντροῦλα τοὺς δουλοπρεπῆς προγόνους.

Δ. ΚΑΜΠΟΥΡΟΓΛΟΥ

ΕΥΘΥΜΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΣΤΟΙΦΟΤΟΓΡΑΦΕΙΟ

Η ΣΕΛΙΣ ΤΩΝ ΚΥΡΙΩΝ

H. A. M. Η ΜΟΔΑ

□ □ □ ΤΑ ΝΕΑ ΦΙΓΟΥΡΙΝΙΑ □ □ □

ΤΙ ΘΑ ΦΟΡΕΣΟΥΜΕ

—Καθώς είπαμε και σε προηγούμενα άρθρα μας, το θελούμε να είναι πολύ της μόδας εφέτος, τόσο για φορέματα όσο και για καπέλλα.

—Θα ιδούμε όμως και αρκετά καπέλλα από φέτος, από πάντων από φέτος τωπεί, που είναι πάντα πιο λουσάτα. Πολλά επίσης καπέλλα θα γίνονται από ντρα μαύρο και κάθε χρώματος.

—Θα φορέσουμε και μικρά κλός, αλλά θα είναι πιο πολύ της μόδας τα πολύ μικρά καπέλλα, τα μόλις ε-φαρμοστά πίσω, και τα γυρτά εμπρός, προς το δεξί φρύδι.

—Θα ιδούμε ακόμα και χαριτωμένα καπέλλα από βελούδο σουρωτό, ίσιο, ντραπέ, γαρνιρισμένο με βελονιές, με ζώον κλπ.

—Η τόκερ θα συνοδεύονται συχνά από μικρά βέλα, κεντημένα με χονδρές βούλες από μαύρο σενίλ. Τα βέλα αυτά κολακεύουν πολύ τη μάτι.

—Θα ιδούμε και πολλά μπονισόν, γαρνιρισμένα με μικρά μωφ από φτερά, τα οποία πηγαίνουν τόσο στο πρόσωπο. Θα ιδούμε και μπονισόν πιο απλά, κλωμένα από βραχμά, τα οποία θα συνοδεύονται συνήθως από μια εσάρπα άσορτι.

—Από ντρα θα γίνονται τόσο τόκες όσο και μπονισόν και μπέρ.

—Θα ιδούμε και καπέλλα, τσάντες και γραβάτες, άσορτι.

—Μία τόκα από άσπρο ντρα, μοντέλο του Παρισιού Οίκου Λεβί, περιβάλλεται γύρω όλόκληρη από στεργυλά μωφ από φτερά άσπρα, γκριζα και μαύρα.

—Ένα άλλο πάλι καπέλλο, μοντέλο του Οίκου Μπλανσώ, είναι κλωμένο από κορδέλλα βελούδινη και τούλι, έτσι που να φαίνονται τα μαλλιά κάτω από το τούλι. Το καπέλλο αυτό, πολύ ελαφρύ και χαριτωμένο, συμπληρώνεται με μικρό βέλο, άσορτι με το τούλι.

—Επίσης ένα απλό καπέλλο, από φέτος μπλέ, μοντέλο του Οίκου Ρόζα, δεν έχει καμιά άλλη γαρνιτούρα, εκτός από ένα φινγκο βελούδινο, μπλέ, εμπρός.

—Πράγματι δέ, μία από τις νέες γαρνιτούρες των καπέλλων, είναι ένας μικρός ή μεγάλος φινγκος, εμπρός.

—Αρκετά καπέλλα, από βελούδο, ντρα ή φέτος, θα έχουν καλότερα, κομμένη σε άξονα πλατεία. Σε ξανθό κεφάλι, πηγαίνει καπέλλο άξονα, μαύρο. Σε μαύρα καλλία πάλι, ταιριάζει άσπρο καπέλλο ή κόκκινο με κωφά καλότερα.

—Πολλά καπέλλα από βελούδο ή ντρα θα είναι εσκαμμένα με βελονιές και με νερό, από πάντων στα μπός.

—Θα ιδούμε και τόκες από γούνα, γαρνιρισμένες με ένα γύρο από βελούδο, ή από σιματίκη φινγκ, δεξιά.

—Χαριτωμένα καπέλλα θα γίνονται και με τον συνδυασμό ντρα και άσπρα.

—Ένα καπέλλο μοντέλο του Οί-

1) Φόρεμα από λαινάς, μπλε-μαρέν, γαρνιρισμένο με άσπρο κρέπ-ντέ-σιν. 2) Έπανωφόρι από λαινάς μαλακό, βιολέ, με γαρνιτούρα από κορτιονέ βιολέ. 3) Έπανωφόρι από γτιαγκονάλ, γαρνιρισμένο με κουμπιά και με γούνα.

κου Τζένου, με καλότερα από ντρα και γύρο από άσπρα μαύρο, γαρνιρί-ται με άσπρο άξονα από βελούδο.

—Τα μοντέρνα καπέλλα, δεν είναι δυνατόν να τα παίρνουμε έντελως έτοιμα και γι' αυτό πρέπει η μόδιστα να τα αποτελειώνει επάνω στο κεφάλι μας, γιατί πρέπει να αναμονεύονται με το σχήμα του κεφαλιού και με την φυσιογνωμία κάθε κυρίας. Δεν είναι πειρά τα τυπικά καπέλλα που φορούσαμε άλλοτε, αλλά κάτι που προσαρμόζεται με τον έαυτό μας, μπορούμε να πούμε.

—Εφέτος θα ιδούμε πολλά δίχρωμα φορέματα.

—Θα είναι κι' εφέτος της μόδας ή τουνίκ, που ήταν «άν-θόγκ» και από δύο έτών. Τότε, ή τουνίκ, ήταν μπλε-τορκαυζέ, άσπρες ή ρόζ. Εφέτος θα είναι πράσινες, μπλε πολύ ανοιχτές, μπλε-ροζέ, ή γκριζες, θα γαρνιρίονται δέ συχνά κάτω από γύρο με γούνα. Η τουνίκ, θα ε'νε από κρέπ-στέν, ή φούστα που θα φορέσουμε κάτω από την τουνίκ, θα είναι από σατέν επίσης ή από βελούδο, διακοσμητικό χρώματος, συνήθως πιο σκούρου.

—Ένα νεομοντέ φορέμα σας από κρέπ-σατέν, μπορεί εύκολα να γίνει με μοντέρνα τουνίκ. Η φούστα, που θα φορέσετε από κάτω, δεν είναι βέβαια ανάγκη να είναι όλόκληρη από σατέν ή βελούδο. Μπορεί να είναι από

έτσι βραχμά θέλετε και να έχη μόνο μια μπροστινή μεταξωτή ή βελούδινη, τότε, έτσι θα φαίνεται κάτω από την τουνίκ.

—Άλλα φορέματα δίχρωμα θα έχουν άμπισμάν και μανίκια έντελως αντίθετου χρώματος από το φόρεμα. Συνήθως τα άμπισμάν αυτά θα είναι ξανθα, ένκυστα.

—Το μαύρο και το άσπρο, είναι πάντα ή προτιμότερος συνδυασμός χρωμάτων. Άλλα πηγαίνει πολύ και το κόκκινο με το μπλέ, το καφέ με το πράσινο, το τετ-ντέ-νέγκο με το μπλε-λαβάν.

—Θα ιδούμε ακόμα και συνδυασμούς τριών χρωμάτων.

—Σας συνιστούμε το θγιέ-ρούζ, εσκαμμένο με γκριζό πολύ ανοιχτό, και με υφά σιρόν άσπρο ή το πράσινο σκούρο, με δυό αποχρώσεις, του κίτρινου, την μία πολύ σκούρα και την άλλη πολύ ανοιχτή.

—Μερικά από τα λουσάτα εφετενιά επανωφόρια, θα έχουν το κορσάκι και τα μανίκια κλωμένα όλόκληρα από γούνα. Η γούνα αυτή θα είναι—έννοείται—πολύ ίσια, γι' να νη φαίνεται πολύ παχιά το στήθος. Το ξυρισμένο δέγμα άρνιου, το μπράτσιν, και το άστρακάν, ε'νε τα πιο κατέλληλα γι' το σκοπό αυτό.

—Θα ιδούμε όμως και επανωφόρια κεντημένα με τέτοιο τρόπο, ώστε από

μακρυνά και από κοντά ακόμα, θα φαίνονται γαρνιρισμένα με άστρακάν.

—Από άστρακάν, θα ιδούμε και χαριτωμένα μικρά μπολερό και μαν-σόν άσορτι. Δεν είναι απαραίτητο να είναι άληθινά το άστρακάν. Υπάρχουν θανμάσιες και αρκετά φτηνές άπομι-μήσεις του.

—Μερικά από τα εφετενιά επανω-φόρια θα έχουν πολύ πλατεία γούνα παραμμένα κάτω στα μανίκια, τα οποία θα κάνουν την έντοπως δυό μαν-σόν.

—Πολλές ζακέτες, θα είναι διαφο-ρετικές από τις φούστες. Στην περί-πτωσι αυτή, ή ζακέτες θα είναι πιο σκούρες από τις φούστες ή αντίθετες.

—Αρκετά επανωφόρια και ζακέτες θα κλείνουν στο λαιμό και στη ζώνη, με φινγκους.

—Σε φορέματα και σε μπλούζες, σειρές από μικρούς φινγκους, αντίκα-θιστούν τα συνήθιστα κουμπιά, εμ-μπρός ή πίσω στην πλάτη.

—Από τα άνισα άμπισμάν, τα οποία θα συνηθίζονται τόσο εφέτος, θα είναι μακρυνά πίσω κι' εμπρός, και σε σχέδιο φισού σταυρωτού, κάνουν να φαίνεται αρκετά πιο λεπτός ο κορ-μός.

—Όσες λοιπόν είστε περισσότερες του δόντος πασιές, αποφεύγετε τα τετράγωνα ή στερογγυλά άμπισμάν.

—Τα φορέματα με μπρετέλλες, που τόσο ήταν «άν-θόγκ» το καλοκαίρι, θα φορεθούν και τον χειμώνα. Είναι πολύ πρακτικά, γιατί μας επιτρέπουν να φορέσουμε όποια μπλούζα θέλουμε.

—Η ανάμιξις των ύφασμάτων και των χρωμάτων που τόσο θα συνηθί-ται εφέτος, θα μας επιτρέψει να κά-νουμε ένα μοντέρνο φόρεμα από δυό νεομοντέ μας φορέματα, ή να φρεσκά-ρουμε μια παλιά μας τουαλέττα, με λίγα έξοδα.

—Θα ιδούμε πολλά, πάρα πολλά μαύρα εφέτος, γαρνιρισμένα όμως με κάτι χρωματιστό.

—Ένα φόρεμα όλόμαυρο π.χ. θα γαρνιρίεται με κουμπιά, ζώνη, γιγα-δάκι, παρμμένα και εσάρπα, χρωμα-τιστά. Κάποτε κι' ένα χρωματιστό μπολερό θα συμπληρώνη ένα μαύρο φόρεμα.

—Άλλα θα ιδούμε και ζωηρόχρω-μες ένκυστασιόν, διαφόρων σχεδίων, σε μαύρα φορέματα, κομμένες σε στερογγυλά ή μωτρά φεστόν, ή σε γκοντέ, στην φούστα ή στο κορσάκι.

Η ΠΑΡΙΣΙΝΗ

Δηλούμεν οητως και κατηγορηματι-κώς προς τους εν'Αμερικη κ.κ. πωλητάς του περιοδικού «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ» και εν γένει προς τους Έλληνας της Α-μερικης, ότι ή αντιπροσωπεία διό την κατά φύλλον πώλησιν του περιοδικού μας άνετέθη από του παρελόγους 'Ιου-λίου — ως ήδη εδηλώσαμεν — εις την ATHENS NEWS AGENCY 308—310 WEST 58th STREET, NEW YORK.

CITY και μόνον, οιοσδήποτε δέ άλλος υπό άλλην φιλίαν παρουσιάζομενος τυ-χόν δέν αντιπρόσωπος του περιοδικού μας δέν αναγνωρίζεται παρά της Διευ-θύνσεως μας.

Η ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΜΕΤΑΞΩΤΑ

ΑΠΟΘΗΚΗ ΜΕΤΑΞΩΤΩΝ
ΤΩΝ ΜΕΓΑΛΗΤΕΡΩΝ ΕΛΛΗΝ-
ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΩΝ
Ιθουσιωτάτη ποιότητα χρωματισμών
ΚΡΕΠ ΝΤΕ-ΣΙΝ - ΖΩΡΖΕΤ
ΣΑΤΕΝ - ΜΑΡΟΚΕΝ
Στις πιο μοντέρνες αποχρώσεις
ΑΙ ΤΙΜΑΙ ΜΑΣ ΑΣΥΝΑΓΩΓΙΣΤΑΙ

Ε. ΑΡΒΑΝΙΤΗΣ
ΕΡΜΟ 3

ΤΙΜΟΚΑΤΑΛΟΓΟΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΥ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ»

Ο μόνος τρόπος για να περνάτε ευχάριστα τις βραδιές, είναι να προμηθευθίτε τα βιβλία της «Βιβλιοθήκης του Μπουκέτου». Είναι ο πιο ευχάριστος και διασκεδαστικός σύντροφος.

Είς την «ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΝ ΤΟΥ ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ» συμπεριλαμβάνονται έργα της Παγκοσμίου Λογοτεχνίας. Χρ-οτευρηματικά, τα οποία έχουν μεταφρασθεί εις όλες τας γλώσσας του κόσμου και έχουν κυκλοφορήσει εις εκατομμύ-ρια αντίτυπων και περ' μόνον τών συγγραφέων των άποτελεί έγγυον περί της αξίας των.

Ίδου έ λεπτομερής κατάλογος της «Βιβλιοθήκης του Μπουκέτου»:

Ο ΚΑΠΕΤΑΝ ΦΑΝΤΑΣΜΑ ΤΟΥ ΠΩΛ ΘΕΒΑΛ	Ο ΚΑΠΕΤΑΝ ΒΥΚΟΛΑΚΑΣ ΤΟΥ ΜΠΡΑΜ ΣΤΟΥΚΕΡ	ΑΙ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ ΤΟΥ ΑΡΘΟΥΡΟΥ ΓΟΡ- ΛΩΝΟΣ ΠΥΜ
(Σελίδες μεγ. σχήμ. 640. Τιμή έσωτ. δρ. 60, έξωτ. δρ. 80).	(Σελίδες 424. Τιμή έσωτ. δρ. 30, έξωτ. δρ. 40).	(Δύο τόμοι. Έναςτος τόμος έσωτ. δρ. 15, έξωτ. δρ. 20).
Ο «Καπετάν Φάντασμα», έργο μυητηώ- δες, αισθηματικώτατον, περιπεπτατόν, πλη- ρες δραματικών και τραγικών επεισοδίων, έ- ξελίσσεται εις την Ισπανίαν κατά την έποχήν του Μ. Ναπολέοντος, περ' τον πύγον ενός ευ- γενούς, επί του οποίου βαρύνει ή σκληροτέρα μοίρα.	Διά τον «Καπετάν Βουκόλακας» δέν χρειά- ζεται άλλη σύστασις εις όσους δέν τον έχουν εδιαβάσει, παρά να έρωτήσουν έναν που νά τον εδιαβάσει όταν εδημοσιεύη εις το «Μπουκέ- το». Διά τον «Καπετάν Βουκόλακας» μπορούμε να πούμε ότι έσμηίωσε την μεγαλειότητα έπυ- χίαν εξ όσων μυητορημάτων εδημοσιεύθη- σαν ως τώρα στην Ελλάδα.	Ένα από τα άθάνατα έργα της φιλολογίας είνε και αΙ «Περιπέτειαι του Πύμ», αΙ όποίαι έχουν μεταφρασθεί εις όλας τας γλώσσας του κόσμου. Ένα τραγικό ταξίδι στον Νότιον Πό- λον, πρό των τραγικών μυητηριών του όποιου παλαιών σκληρών άγώνα οί ήρωες του ρομάν- τζου, γαρμένο από έναν των μεγαλειωτέρων ποιητών του κόσμου.
Η ΠΛΗΓΩΜΕΝΗ ΚΑΡΔΙΑ ΤΟΥ ΟΝΟΡΕ ΜΠΑΛΖΑΚ	Η ΣΦΙΓΞ ΤΩΝ ΠΑΓΩΝ ΤΟΥ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ	Η ΣΟΝΙΑ ΤΗΣ ΕΡΡ. ΓΚΡΕΒΙΑ
(Σελίδες 250. Τιμή έσωτ. δρ. 20, έξωτ. δρ. 30).	(Σελίδες 250. Τιμή έσωτ. δρ. 20, έξωτ. δρ. 30).	(Σελίδες 150. Τιμή έσωτ. δρ. 15, έξωτ. δρ. 20).
Μέσα στις σελίδες της «Πληγωμένης Καρ- διάς» περιγράφεται ένα τρυφερώτατο ειδύ- λιον μεταξύ μιας κόρης και του εξαδέλφου της, με βασανιστήν των δύο αϊτών άγών έραστών τόν σκληρόν και άφαντάστον φιλόλογον πα- τέρα της κόρης.	Η «Σφιγξ των Παγών» είναι το άριστού- γημα του μυητοριογράφου των παραδόξων ταξιδίων Ιουλίου Βέρν. Μυητηώδες, τρομα- κτικόν, πολύπλοκον, κρατεί άπ' άρχής μέχρι τέλους αδιάπτωτον το ενδιαφέρον του ανα- γνώστου.	Αισθηματικώτατον μυητορημα, γαρμένο από την τρυφεράν Γκρεβία, εκπνύσεται μέσα στούς καίλους των ευγενών της Ρωσίας, των οποίων μ' έξαιρετική λεπτότητα περιγράφει την ζωήν και τα έθιμα.
Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΜΕ ΤΗ ΔΙΠΛΗ ΖΩΗ ΤΟΥ ΣΤΗΒΕΝΣΟΝ	Η ΚΟΡΗ ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ ΒΑΛΤΟΥ ΤΗΣ ΣΕΑΜΑΣ ΛΑΓΚΕΡΛΕΦ	Η ΜΟΝΟΜΑΡΤΗ ΤΟΥ ΜΥΡΤΣΕ
(Σελίδες 120. Τιμή έσωτ. δρ. 15, έξωτ. δρ. 20).	(Σελίδες 100. Τιμή έσωτ. δρ. 15, έξωτ. δρ. 20).	(Σελίδες 188. Τιμή έσωτ. δρ. 15, έξωτ. δρ. 20).
Περιεργώτατον και τρομακτικώτατον μυη- τόρημα, το όποιον κρατεί άπ' άρχής μέχρι τέ- λους εις συνεχή άγωνίαν τον άναγνώστην με την δραματικήν πλοκήν του και το μυστήριον του, το όποιον μόνον εις το τέλος διαφωτί- ζεται.	Η Λάγκερλεφ είναι ή μεγαλειωτέρα συγγρα- φεύς του αιώνος μας και έχει θραυθεί με το Παγκόσμιον Βραβείον Νόμπελ. Αυτό μόνον δι- νεται να έγγυηθι διά την έκδοσιν του Μεγά- λου Βάλτου, ή όποία είναι άληθής άριστού- γημα.	Η «Μονομαρτη» είναι το άριστούργημα της ρομαντικής τέχνης, γαρμένο από τον άθάνατον συγγραφέα των «Μποέμ». Η ζωή των φοιτη- τών, περιγράφονται με δραματικώτητα εις τας σελίδας της «Μονομαρτης».
Η ΕΡΩΤΕΥΜΕΝΗ (Σελίδες 136. Τιμή έσωτ. δρ. 15, έξωτ. δρ. 20).	ΜΕΣΑ ΣΤΑ ΓΙΑΣΕΜΙΑ ΤΟΥ ΠΑΛΤΑΝΟΣ ΡΟΔΟΚΑΝΑΚΗ	
Ένα μικρό Αθηναϊκό μυητορημα, γαρμένο μ' έξαιρετική τέ- χνη και χαρ, γεμάτο αίσθημα και ενδιαφέρον.	(Σελίδες 48. Τιμή έσωτ. δρ. 5, έξωτ. δρ. 8).	Σμυρναϊκό μυητορημα του άποθανόντος Έλλληνος λογοτέχνου, το όποιον διακρίνει ή ποιητική του περιγραφή ή ευχάριστη πλοκή του και το βαθύ του αίσθημα.

ΑΝΑΛΕΩΣΙΣ ΤΩΝ ΓΕΡΟΝΤΩΝ

ΘΕΡΑΠΕΙΑ ΤΗΣ ΑΡΤΗΡΙΟΣΚΛΗΡΩΣΕΩΣ

ΚΑΙ ΑΡΘΡΙΤΙΔΟΣ

Το καλύτερον φάρμακον διά την
θεραπείαν της Αρτηριοσκληρώσεως
και Αρθριτιδος άπεδείχθη ότι είναι
ή Αrterio-vaccine Dr Cilimbaris.
Η Αρτηριοσκληρώσις θεραπεύεται
ταχέως διά της Αρτηριοβακκίνης Το-
λιμάρκη, ένου διαίτης και εσκαμ-
ξων, άλσης και ή άσκήσις έντε
λευτών.

Την συνιστούν α διατεπόμενοι
ιατροί της Ελβετίας.

Είνε έγκυρημένη από τον Έλβε-
τοσυνεδριον της Ελλάδος, από της
Γερμανικής Κυβερνήσεως και από
του Διεθνούς Έλβετοσυνεδριου της
Βέρνης. Εδρίσκειται εις τέ φαρμα-
κεία.

Αντιπρόσωπος

Σ. ΒΟΥΣΝΙΩΤΗΣ

Φαρμακοποιός, Άγιου Κωνσταν-
νου 15, Αθήνα.

Η ΠΡΩΤΗ ΦΡΟΝΤΙΔΑ

ΚΑΘΕ ΝΟΙΚΟΚΥΡΑΣ ΕΙΝΕ ΝΑ ΕΧΗ ΟΛΑ ΤΑ ΕΙΔΗ ΠΟΥ
ΤΗΣ ΧΡΕΙΑΖΟΝΤΑΙ ΣΤΗΝ ΚΟΥΖΙΝΑ ΤΗΣ

Με τιμὰς ΩΡΙΣΜΕΝΑΣ—ΑΣΥΝΑΓΩΝΙΣΤΟΥΣ θὰ τὰ εὗρουν αἱ
ἀναγνώσριαί μας εἰς τὸ

ΣΙΔΗΡΟΠΩΛΕΙΟΝ

ΑΘ.Ι.ΡΕΜΠΟΥΤΖΑΚΟΥ

ΠΡΑΞΙΤΕΛΟΥΣ 39

ΙΔΙΑΙΤΕΡΟΝ ΤΜΗΜΑ ΛΕΙΤΟΥΡΓΕΙ ΜΕ ΟΛΑ ΤΑ ΕΙΔΗ ΣΙΔΗΡΙΚΩΝ

ΔΙΑΦΟΡΑ ΕΡΓΑΛΕΙΑ

Ἐπιπλοποιῶν, Σιδηρουργῶν καὶ διαφόρων ἄλλων τεχνιτῶν καθὼς καὶ Γεωργικά.

Σὰς συνιστῶμεν νὰ ἐπισκεφθῇτε τὸ Κατάστημα καὶ θὰ μᾶς εὐγνωμονεῖτε.

